POLIROM

Philippa Gregory

Copilul zânelor

BIBLIOTECA POLIROM

Primul roman din seria „Ordinul Dragonului"

Cărţi pentru adolescenţi, cărţi pentru tinerii de toate vârstele.

Philippa Gregory

Copilul zânelor

Traducere din limba engleză
de Luminița Gavrilă

POLIROM
2013

CASTELUL SANT’ ANGELO,

ROMA, IUNIE 1453

Bătăile puternice în ușă, ca niște focuri de armă în urechile lui, l-au făcut să sară din somn. Tânărul și-a căutat grăbit pumnalul ascuns sub pernă și s-a dat jos din pat orbecăind desculț pe podeaua înghețată a celulei cu pereți de piatră. Își visase părinții, casa părintească și se trezise scrâșnind din dinți și cu inima împunsă de dor după tot ceea ce pierduse: casa, mama, vechea lui viață.

Bubuielile în ușă s-au auzit din nou, iar tânărul, ținând pumnalul ascuns la spate, a tras zăvorul și a crăpat puțin ușa să vadă cine este. În prag stătea o siluetă întunecată, cu pelerină și glugă trasă pe cap, având de o parte și de alta câte un bărbat înarmat până-n dinți, fiecare cu câte o torță aprinsă în mână. Unul dintre ei a ridicat torța, ca lumina să cadă peste tânărul cu păr închis la culoare, dezbrăcat până la brâu și doar în pantaloni, care clipea din ochii căprui pe sub bretonul castaniu. Avea în jur de șaptesprezece ani, un chip plăcut, ca de băiețandru, dar trup de tânăr călit cu muncă grea.

— Luca Vero?

— Da.

— Trebuie să vii cu mine.

Tânărul a părut că șovăie.

— Nu te prosti. Noi suntem trei, iar tu ești singur și n-o să ne oprești cu pumnalul pe care-l ții ascuns la spate.

— Este un ordin, nu o rugăminte, a spus cu asprime în glas celălalt bărbat. Ai jurat supunere.

Luca jurase supunere față de mănăstirea lui, nu față de străinii aceștia, dar fusese alungat de acolo și iată că acum trebuia să dea ascultare oricui îi poruncea. S-a întors și s-a așezat pe pat ca să-și tragă cizmele în picioare, având grijă să strecoare pumnalul într-o teacă secretă, ascunsă în pielea moale a încălțărilor, a tras o cămașă pe el, apoi și-a aruncat pe umeri pelerina zdrențuită de postav.

— Cine sunteți? a întrebat el, apropiindu-se spre ușă fără prea mare tragere de inimă.

Bărbatul nu i-a răspuns, doar i-a întors spatele și a luat-o înainte, în timp ce gărzile îl așteptau pe coridor pe Luca, să iasă și să-l urmeze.

— Unde mă duceți?

Cele două gărzi și-au luat locul fără să-i răspundă. Luca voia să-i întrebe dacă era cumva arestat, dacă urma să fie executat fulger, dar nu îndrăznea. Îi era teamă să pună o asemenea întrebare și recunoștea în sinea lui că răspunsul îl îngrozea. De frică, se simțea lac de sudoare pe sub pelerina de postav, deși aerul era înghețat, iar pereții de piatră erau reci și umezi.

Știa că se află în cea mai mare încurcătură din scurta lui viață. Nu mai departe de ieri, patru bărbați cu pelerine negre și glugi trase pe cap îl luaseră de la mănăstire și îl aduseseră aici, în această temniță, fără vreo explicație. Nu știa unde se află și nici din a cui poruncă. Nu știa de ce ar putea fi acuzat. Nu știa ce pedeapsă ar putea primi. Nu știa dacă va fi bătut, torturat sau ucis.

— Vă conjur să vorbesc cu un preot, vreau să mă confesez…, a zis el.

Nu i s-a dat nici o atenție, doar a fost împins să meargă mai repede prin galeria îngustă, cu pardoseală din dale de piatră. Era liniște, iar ușile celulelor înșiruite de-o parte și de alta erau închise. Nu-și dădea seama dacă era o temniță sau o mănăstire, în jur pluteau doar frig și tăcere. Trecuse cu puțin de miezul nopții, locul era cufundat în întuneric și nu se simțea nici o mișcare. Călăuzele lui Luca au străbătut galeria fără să facă zgomot, au coborât treptele de piatră, au trecut printr-o sală imensă, apoi au coborât pe o mică scară în spirală, scufundându-se într-o beznă din ce în ce mai neagră, pe măsură ce aerul devenea din ce în ce mai rece.

— Aș vrea să știu unde mă duceți, a insistat Luca, dar glasul îi tremura de frică.

Nimeni cu i-a răspuns; doar străjerul din spatele lui a venit ceva mai aproape de el.

În josul scării, Luca a văzut o mică arcadă și o ușă grea de lemn. Bărbatul care mergea înaintea lor a scos din buzunar o cheie și a descuiat, apoi i-a făcut semn lui Luca să intre. Văzându-l că se codește, străjerul din spatele lui s-a apropiat de Luca, forțându-l cu statura sa masivă și amenințătoare să înainteze.

— Vă conjur…, a spus Luca cu glasul sugrumat.

O îmbrâncitură zdravănă i-a dat avânt să treacă pragul și, cu respirația tăiată, Luca s-a trezit pe marginea unui chei înalt și îngust, de unde se vedea o barcă legănându-se jos, pe apa râului, și ca prin ceață, în depărtare, malul celălalt. A simțit brusc cum îl ia cu amețeală la gândul că oamenii aceia puteau la fel de bine să-l arunce de acolo, pe stâncile de sub ei, sau să-l conducă pe scările abrupte până la barcă.

Bărbatul din față a coborât sprinten pe treptele ude, a urcat în barcă și i-a zis ceva barcagiului care stătea pe banchetă și încerca să țină micul vas pe loc, mișcând cu îndemânare

dintr-o singură vâslă. Apoi s-a uitat îndărăt spre tânărul frumos, palid la chip.

— Vino, a poruncit el.

Luca n-a avut încotro. L-a urmat pe bărbat pe treptele lunecoase, s-a urcat cu greu în barcă și s-a așezat la prova. Barcagiul n-a mai așteptat să urce și gărzile, ci a întors barca în mijlocul râului și s-au lăsat purtați de curenți pe lângă zidurile orașului. Luca își ațintise privirea în apa întunecată. Dacă s-ar arunca din barcă, apa l-ar purta la vale – ar putea să înoate în sensul curentului, să iasă la celălalt mal și să scape. Dar apa curgea cu atâta repeziciune, încât se gândi că mai degrabă avea să se înece, asta dacă nu cumva veneau cu barca după el și îl lăsau fără simțire, crăpându-i capul cu vâsla.

— Domnul meu, a zis el încercând să se arate demn, puteți să-mi spuneți unde mergem?

— O să vezi cât de curând, a venit sec răspunsul.

Râul împrejmuia ca un șanț masiv de apărare zidurile înalte ale Romei. Barcagiul se străduia să țină micul vas cât mai la adăpostul zidurilor, ca să nu-i vadă santinelele de sus, apoi în fața lor s-a ridicat umbra impunătoare a unui pod de piatră și, chiar înainte să ajungă la el, Luca a zărit un grilaj încastrat în zid sub o arcadă de piatră. În timp ce barca se îndrepta lin spre intrare, grilajul s-a ridicat fără nici un zgomot și, cu o singură mișcare exersată a vâslei, au pătruns cu barca într-o galerie luminată de torțe.

Luca a simțit cum îl străbate un fior de spaimă și dintr-odată îi părea rău că n-a încercat să scape sărind în râu. Acolo așteptau doisprezece oameni cu înfățișare aspră care, în timp ce barcagiul ținea de un belciug vechi, prins în perete, ca să stabilizeze barca, l-au tras pe Luca la mal și l-au împins spre un coridor îngust. Luca mai degrabă simțea decât vedea pereții groși de piatră, de o parte și de alta, podeaua netedă de lemn

sub picioare și își auzea propria respirație întretăiată de teamă, apoi s-au oprit în fața unei uși masive de lemn, au ciocănit o singură dată și au așteptat.

O voce dinăuntru a spus „Intră!“, iar străjerul a deschis ușa și l-a împins pe Luca acolo. Tânărul a intrat și a rămas în picioare, cu inima bubuind să-i spargă pieptul, clipind din ochi în lumina strălucitoare a zeci de lumânări, apoi a auzit ușa închizându-se încet în spatele lui.

Înăuntru era un bărbat care stătea singur la o masă, având în față niște hârtii. Purta mantie de catifea de un albastru atât de închis, încât părea aproape neagră, iar gluga îi ascundea complet chipul față de Luca, rămas în picioare în fața mesei și încercând să-și stăpânească teama. Indiferent de ce se va întâmpla, s-a hotărât el, n-o să se umilească cerșind să fie lăsat în viață. Va găsi el curajul să înfrunte orice avea să se întâmple. N-o să se facă de rușine nici pe sine, nici pe tatăl său cel dârz, smiorcăindu-se ca o fată.

— Te întrebi probabil de ce te afli aici, unde te afli și cine sunt eu, a spus bărbatul. Am să-ți spun. Dar mai întâi va trebui să-mi răspunzi la toate întrebările. Ai înțeles?

Luca a încuviințat din cap.

— Nu trebuie să mă minți. Viața ta e în joc și n-ai de unde să știi ce răspunsuri prefer să aud. Ai grijă să spui adevărul: ar fi o prostie din partea ta să mori pentru o minciună.

Luca a vrut să dea din cap că înțelege, dar și-a dat seama că începuse să tremure.

— Ești tu Luca Vero, novice la mănăstirea Sf. Xavier, intrat la mănăstire la vârsta de unsprezece ani? Ești orfan de trei ani, de la vârsta de paisprezece ani, când părinții tăi au murit?

— Părinții mei au dispărut, a spus Luca. Și-a dres vocea, apoi a continuat: Poate că n-au murit. Au fost luați ostatici

în timpul unui atac al turcilor, dar nimeni nu i-a văzut uciși. Nimeni nu știe unde sunt; dar poate că sunt încă în viață.

Inchizitorul a scris ceva pe o foaie de hârtie din față. Luca urmărea vârful penei negre în timp ce condeiul aluneca pe pagină.

— Așa nădăjduiești tu, a spus scurt bărbatul. Nădăjduiești că ei sunt în viață și că se vor întoarce la tine.

Vorbea ca și când speranța era cea mai mare prostie.

— Da.

— Ai fost crescut de frații de la mănăstire, ai depus jurământul ca să intri în ordinul lor și, cu toate astea, te-ai dus la duhovnic, apoi la abate și le-ai spus că relicva pe care o păstrează în mănăstire, un piron din Sfânta Cruce, este un fals.

Deși monotonă, vocea suna destul de acuzator. Luca știa că i se repeta erezia pe care o comisese. Și mai știa că singura pedeapsă pentru erezie era moartea.

— Eu n-am vrut să…

— De ce-ai spus că relicva este un fals?

Luca se uita în jos, la cizmele din picioare, la podeaua de lemn închis la culoare, la biroul masiv, la pereții spoiți cu var – la orice, numai la figura misterioasă a anchetatorului cu glasul domol nu.

— Îi voi cere iertare abatelui și voi face penitență, a zis el. N-am vrut să săvârșesc o erezie. Martor mi-e bunul Dumnezeu că nu sunt un eretic. N-am vrut să fac nimic rău.

— Asta rămâne să judec eu, dacă ești sau nu un eretic, însă am văzut oameni mai tineri decât tine care au făcut și au spus mai puține decât tine, dar care tot au ajuns să strige îndurare în timp ce le ieșeau oasele din încheieturi în camera de tortură. Am auzit oameni mai buni decât tine implorând să fie arși pe rug și cerșind moartea ca să scape de durere.

Luca a scuturat din cap, speriat la gândul că Inchiziția putea să hotărască aceeași soartă pentru el, apoi s-o împlinească întru gloria Domnului. Nu mai îndrăznea să mai zică nimic.

— De ce ai spus că relicva este un fals?

— N-am vrut să…

— De ce?

— Este o bucată de piron lungă de vreo trei degete și cât latul unei unghii de groasă, a spus Luca pe un ton reținut. Se vede, deși acum este montată în aur și acoperită cu pietre prețioase. Dar tot se vede cât de mare este.

Inchizitorul a clătinat din cap.

— Și?

— Abația Sf. Petru deține un piron din Sfânta Cruce. La fel și abația Sf. Iosif. Am căutat în biblioteca mănăstirii să văd dacă mai există și altele și am aflat că sunt vreo patru sute de piroane numai în Italia, altele în Franța, altele în Spania și-n Anglia.

Bărbatul aștepta nepăsător ca el să continue.

— Am calculat cam ce mărime ar avea piroanele, a continuat bietul Luca. Am calculat în câte bucăți s-ar fi putut rupe unul. Nu ies la socoteală. Sunt mult prea multe relicve și nu au cum să provină toate de la aceeași crucificare. Biblia zice că a fost bătut câte un piron în fiecare palmă și unul singur în picioare. Adică numai trei piroane.

Luca a aruncat o privire spre chipul întunecat al anchetatorului său.

— Nu cred că e o blasfemie să spui asta. Chiar Biblia o spune limpede. Și-apoi, dacă am pune la socoteală piroanele folosite la construcția crucii, ar mai fi patru care țin încrucișate cele două bârne de lemn. Cu totul fac șapte piroane fără de tăgadă. Doar șapte. Să zicem că fiecare piron are o lungime de cinci degete. Asta înseamnă că toate piroanele folosite la Sfânta Cruce fac împreună treizeci și cinci de degete. Dar sunt mii de relicve. N-ai de unde să știi dacă fiecare piron sau fragment este adevărat sau nu. Asta nu pot s-o judec eu. Dar nu pot să nu bag de seamă că sunt prea multe piroane și că n-au cum să provină toate de la o singură cruce.

Bărbatul din fața lui a rămas în continuare tăcut.

— E o socoteală simplă, a zis Luca neajutorat. Așa gândesc eu. Mă gândesc la numere – numerele mă interesează.

— Te-ai încumetat să cercetezi asta? Te-ai încumetat să hotărăști că sunt prea multe piroane în biserici și că n-au cum să fie toate adevărate, că n-au cum să provină toate de la Sfânta Cruce?

Luca s-a lăsat să cadă în genunchi, știindu-se vinovat.

— N-am vrut să fac nimic rău, a murmurat el spre figura misterioasă din fața lui. Pur și simplu am fost nedumerit, apoi am început să socotesc, iar abatele a găsit hârtia pe care făcusem socotelile și...

Glasul i s-a frânt.

— Pe bună dreptate te-a acuzat abatele de erezie și de studii interzise, de folosirea răuvoitoare a citatelor din Biblie pentru a-ți sluji scopurile, de citirea unor lucruri fără îndrumare, de gândire răzvrătită, de cercetarea pe ascuns a unor cărți care nu-ți erau îngăduite…, a continuat bărbatul din fața lui citind dintr-o listă. Apoi s-a uitat la Luca: Ai gândit de capul tău. Asta este cel mai grav, nu-i așa? Ai intrat în acel ordin cu convingeri bine stabilite, apoi ai început să gândești de unul singur.

Luca a recunoscut dând din cap.

— Îmi pare rău.

— Călugării nu trebuie să gândească de capul lor.

— Știu, a spus Luca cu glas pierit.

— Ai făcut un jurământ de supunere – adică ai jurat să nu gândești de capul tău.

Luca și-a plecat capul, așteptând sentința.

Flacăra lumânărilor a tremurat o clipă, cât undeva afară s-a deschis o ușă și un val de aer rece a pătruns în încăpere.

— Întotdeauna gândești așa? În numere?

Luca a încuviințat dând din cap.

— Ai prieteni în mănăstire? Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

A scuturat din cap că nu.

— N-am vorbit despre asta.

Bărbatul s-a uitat peste notițele lui.

— Ai un camarad pe nume Freize?

Luca a zâmbit pentru prima oară.

— Nu e decât ajutor de bucătar la mănăstire, a zis el. A prins drag de mine de cum am ajuns acolo, când aveam unsprezece ani. Pe-atunci nici el n-avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani. I-a căşunat lui că sunt prea slab, zicea că n-o să apuc să trec iarna. Mereu îmi aducea mâncare în plus. Dar el nu-i decât băiatul care învârte frigările.

— Ai frați sau surori?

— Sunt singur pe lume.

— Ți-e dor de părinții tăi?

— Mi-e dor.

— Ești singur?

Tonul întrebării o făcea să sune iar ca o acuzație.

— Cred că da. Mă simt foarte singur, dacă la asta v-ați referit.

Bărbatul a dus pana de scris la buze și a rămas gânditor.

— Părinții tăi…, a zis el, revenind la prima întrebare a interogatoriului. Erau destul de bătrâni atunci când te-ai născut tu?

— Da, a spus Luca surprins. Da.

— Se pare că oamenii au început să vorbească. Li s-a părut de mirare că un cuplu atât de în vârstă a putut să aibă un fiu, și încă unul atât de chipeş, care a crescut și a devenit din cale-afară de deștept.

— Era doar un sătuc, s-a apărat Luca. Oamenii n-aveau altceva de făcut decât să bârfească.

— Dar se vede că ești un flăcău chipeș. Se vede că ești isteț. Și totuși ei nu se făleau cu tine și nu prea te scoteau în lume. Te țineau acasă.

— Eram foarte uniți, a răspuns Luca. Eram o familie mică și unită. Nu deranjam pe nimeni, ne duceam traiul liniștiți toți trei.

— Atunci, de ce te-au dăruit Bisericii? Au socotit cumva că în sânul Bisericii vei fi mai în siguranță? Că ai un har aparte? Că aveai nevoie să fii protejat de Biserică?

Rămas în genunchi, Luca s-a foit stingherit.

— N-am de unde să știu. Eram copil, n-aveam decât unsprezece ani. Nu știu ce era în mintea lor.

Inchizitorul aștepta.

— Doreau să capăt educație de preot, a zis el în cele din urmă. Tatăl meu...

S-a oprit aducându-și aminte de iubitul său tată, cu părul cărunt și brațul puternic, de blândețea pe care i-o arăta micuțului său neastâmpărat și vesel.

— Tata era foarte mândru că am învățat să citesc, că am învățat singur să socotesc. El nu știa să scrie sau să citească și i se părea că ăsta e un dar grozav. Odată, când au trecut niște țigani prin satul nostru, am învățat limba lor.

Bărbatul a mai notat ceva pe hârtie.

— Știi graiuri străine?

— Oamenii au băgat de seamă că am învățat romani într-o singură zi. Tata credea că aveam har de la Dumnezeu. Nu e ceva neobișnuit, a încercat Luca să explice. Freize, băiatul de la bucătărie, se pricepe la animale, știe totul despre cai, poate să călărească orice rasă de cal. Tata credea că aveam și eu un astfel de dar, însă la învățătură. Nu voia să rămân un simplu țăran. Dorea să am o soartă mai bună.

Inchizitorul s-a lăsat pe speteaza scaunului, părând că se săturase să asculte, că auzise destul.

— Poți să te ridici.

S-a uitat peste ce scrisese cu cerneală neagră, în timp ce Luca s-a ridicat în picioare.

— Acum am să-ți răspund la întrebările care-ți stăruie-n minte. Sunt conducătorul spiritual al unui ordin numit de Sfântul Părinte, de însuși Papa, și răspund în fața lui de ceea ce facem. Nu e nevoie să știi cum mă cheamă pe mine sau cum se cheamă acest ordin. Am primit poruncă de la Papa Nicolae al V-lea să cercetăm misterele, ereziile și păcatele, să le găsim o explicație dacă este cu putință și să le înfrângem dacă ne stă în putere. Lucrăm la o hartă a fricilor lumii, pornind de la Roma și mergând până la hotarele creștinătății, ca să aflăm ce spun oamenii, de ce le e frică și ce pricini le fac supărare. Vrem să știm pe unde umblă diavolul prin lume. Sfântul Părinte știe că se apropie sfârșitul lumii.

— Sfârșitul lumii?

— Atunci când Cristos va veni din nou ca să-i judece pe vii, pe morți și pe morții vii. Ai auzit că turcii au luat Constantinopolul, inima Imperiului Bizantin, centrul Bisericii de Răsărit?

Luca și-a făcut cruce. Căderea capitalei răsăritene a Bisericii în mâinile ereticilor și ale necredincioșilor era cel mai îngrozitor lucru care se putea întâmpla, un dezastru de neimaginat.

— Curând, forțele întunericului se vor ridica împotriva Romei și, dacă Roma va cădea, va veni sfârșitul veacurilor – sfârșitul lumii. Misiunea noastră este să apărăm creștinătatea, să apărăm Roma – în această lume și în lumea nevăzută de dincolo.

— În lumea nevăzută?

— Este peste tot în jurul nostru, a spus cu hotărâre bărbatul. Eu o văd, poate la fel de deslușit cum vezi tu numerele. Cu fiecare an, cu fiecare zi, se apropie tot mai mult. Oamenii vin și-mi spun că au văzut cum plouă cu sânge, că un câine

poate mirosi ciuma, îmi povestesc despre vrăjitorii, lumini pe cer, ape care se transformă în vin. Sfârșitul lumii se apropie și peste tot apar semne ale binelui și răului, miracole și erezii. Un tânăr ca tine ar putea să-mi spună care dintre aceste semne sunt adevărate și care sunt false, care sunt lucrarea lui Dumnezeu și care sunt lucrarea diavolului.

S-a ridicat în picioare din jilțul său și a împins spre Luca, de cealaltă parte a mesei, o foaie de hârtie.

— Vezi asta?

Luca s-a uitat la însemnele de pe hârtie. Era scrierea ereticilor, modul de numerotare folosit de mauri. Încă de mic, Luca învățase că o singură linie scrisă cu condeiul însemna cifra unu: I, două linii însemna doi: II, și așa mai departe. Doar că acestea aveau forme rotunjite și ciudate. Mai văzuse astfel de semne, dar negustorii din satul lui și părintele econom de la mănăstire refuzau cu încăpățânare să le folosească, preferând vechea metodă de numerotare.

— Semnul acesta înseamnă 1, cele două: 2 și acestea trei: 3, a spus bărbatul arătând spre semnele de pe hârtie cu vârful penei de scris. Dacă-l așezi pe 1 aici, în această coloană, înseamnă unu, dar dacă-l pui aici, iar după el un spațiu gol, înseamnă zece, sau dacă-l pui aici și mai pui două spații goale după el, înseamnă o sută.

Luca privea cu uimire.

— Locul numărului arată valoarea lui?

— Întocmai.

Bărbatul a pus pana de scris pe forma spațiului gol care semăna cu un O alungit și care umplea coloanele. Când a întins brațul, mâneca robei i s-a ridicat, iar Luca și-a mutat privirea de la semnul O la pielea albă a încheieturii mâinii. Pe interiorul brațului, părând aproape gravat în piele, Luca a zărit capul unui dragon cu coada încolăcită, un tatuaj cu un dragon roșu răsucit în jurul propriei cozi.

— Acesta nu este doar un spațiu gol, nu este doar un O, este ceea ce ei numesc zero. Uită-te la locul lui – e important. Dar dacă înseamnă ceva prin el însuși?

— Se referă la un spațiu gol? a întrebat Luca uitându-se din nou pe hârtie. Înseamnă cumva „nimic“?

— Este un număr ca oricare altul, i-a spus bărbatul. Ei au un număr pentru nimic. Așa că ei pot număra până la nimic și chiar dincolo de nimic.

— Dincolo? Dincolo de nimic?

Bărbatul a arătat spre un alt număr: – 1O.

— Acesta este dincolo de nimic. Este la zece pași dincolo de nimic, adică numără cât lipsește, a spus el.

Cu capul vâjâindu-i de-a binelea, Luca a întins mâna să ia hârtia, dar bărbatul a tras-o înapoi spre el și și-a așezat palma lată peste ea, ținând-o ca pe un premiu pe care Luca trebuia să-l câștige. Mâneca hainei i-a alunecat din nou peste încheietura mâinii, ascunzând tatuajul.

— Știi cum au ajuns ei la acest semn, la numărul zero? a întrebat el.

Luca a scuturat din cap că nu știe.

— Cine l-a descoperit?

— Arabii, maurii, turcii, spune-le cum vrei. Musulmanii, necredincioșii, dușmanii noștri, noii noștri cuceritori. Știi cum au obținut ei acest semn?

— Nu.

— Este urma lăsată în nisip de o clepsidră după ce ai ridicat clepsidra. Simbolul pentru nimic arată ca un nimic. Așa gândesc ei. Asta trebuie să învățăm noi de la ei.

— Nu înțeleg. Ce trebuie să învățăm?

— Să cercetăm, să cercetăm și iar să cercetăm. Asta fac ei. Cercetează tot, se gândesc la tot, au văzut pe cer stele pe care noi nu le-am văzut niciodată. Fac leacuri din plante pe

care noi nici nu le-am băgat de seamă. Bărbatul și-a tras mai bine gluga, ca fața să-i rămână complet adumbrită și a continuat: Dacă nu vom învăța să vedem cum văd ei, să gândim cum gândesc ei, să numărăm cum numără ei, ne vor învinge. Poate că un tânăr ca tine va deprinde graiul lor.

Luca nu-și putea lua ochii de la hârtia pe care bărbatul însemnase zece spații numărate până la zero și dincolo de zero.

— Ei, ce spui? l-a întrebat inchizitorul. Crezi că zece nimicuri sunt ființe din lumea nevăzută? Zece lucruri care nu se văd? Zece năluciri? Zece îngeri?

— Dacă poți calcula dincolo de nimic, a început Luca, înseamnă că poți demonstra ceea ce ai pierdut. Cineva este negustor, să zicem, iar datoriile lui într-o țară sau într-o călătorie depășesc averea lui; poți să arăți exact ce datorie are. Poți arăta cât a pierdut. Poți arăta cu cât are mai puțin față de nimic, cât ar trebui să mai câștige până să aibă din nou ceva.

— Așa e, a spus bărbatul. Cu zero poți măsura ce nu există. Turcii au cucerit Constantinopolul și imperiul nostru de răsărit nu numai pentru că au avut cele mai puternice oști și cei mai buni comandanți, ci pentru că au avut o armă pe care noi nu am avut-o: un tun așa de mare, că a fost nevoie de șaizeci de boi ca să-l aducă. Ei știu lucruri pe care noi nu le înțelegem. Motivul pentru care am cerut să fii adus aici, motivul pentru care ai fost dat afară de la mănăstire fără să fii pedepsit pentru nesupunere sau torturat pentru erezie este că eu doresc ca tu să afli aceste mistere; vreau să le cercetezi, ca și noi să le știm și să ne înarmăm împotriva lor.

— E și zero un lucru din ce am de cercetat? O să plec la turci ca să învăț de la ei? O să învăț despre studiile lor?

Bărbatul a râs și a împins spre novice foaia de hârtie cu cifre arabe, având grijă să o rețină cu un deget.

— Am să ți-o las ție, i-a promis el, în chip de răsplată, dacă voi fi mulțumit de munca ta și dacă vei pleca într-o misiune. Și da, s-ar putea să mergi și să locuiești printre păgâni ca să le înveți obiceiurile. Dar deocamdată trebuie să juri supunere față de mine și față de ordinul nostru. Te voi trimite în lume să fii ochii și urechile mele. Te voi trimite să vânezi mistere, să descoperi lucruri noi. Te voi trimite să afli care sunt spaimele din lume, să cercetezi întunericul în toate formele și înfățișările lui. Te voi trimite în lume să înțelegi lucruri, să fii parte din ordinul nostru care caută să înțeleagă totul.

Vedea cum Luca s-a luminat la față, încântat că ar putea avea viață închinată studiului. Dar apoi tânărul a părut că șovăie.

— Dar nu voi ști ce să fac, a mărturisit Luca. Nu știu cu ce să încep. Nu înțeleg nimic! Cum voi ști eu unde să mă duc și ce să fac?

— Te voi trimite să fii instruit. Te voi trimite să înveți cu maeștri. Ei te vor învăța legea, cum poți convoca un tribunal sau conduce o anchetă. Vei învăța la ce să fii atent și cum să pui întrebări. Vei înțelege când cineva trebuie lăsat în mâinile stăpânirii – în seama conducătorilor de orașe sau ai stăpânilor de moșii – și când poate fi pedepsit de către Biserică. Vei învăța când să ierți și când să pedepsești. Când vei fi gata, după ce vei fi fost instruit, te voi trimite în prima ta misiune.

Luca a încuviințat din cap.

— Vei fi instruit câteva luni, apoi vei pleca în lume să-mi îndeplinești poruncile, a spus bărbatul. Vei merge unde îți voi porunci eu și vei cerceta ce găsești acolo. Apoi mă vei

înștiința. Poți să judeci și să pedepsești acolo unde întâlnești nelegiuiri. Poți să faci exorcizări, să alungi diavolii și duhurile necurate. Poți învăța. Poți întreba orice și oricând. Dar ne vei sluji pe Dumnezeu și pe mine, așa cum îți spun eu. Te vei supune mie și ordinului nostru. Vei păși în lumea nevăzută, vei căuta lucruri ce nu se pot vedea și le vei cerceta.

A urmat un moment de tăcere.

— Poți pleca, a spus bărbatul, ca și când ar fi dat cele mai simple instrucțiuni.

Luca s-a smuls din starea lui de visare mută și a pornit spre ușă. Când a pus mâna pe clanța din bronz masiv, bărbatul a adăugat:

— Și încă ceva…

Luca s-a întors spre el.

— Se spunea despre tine că ești copil de zână, așa este?

Acuzația a căzut ca un trăsnet în mijlocul camerei. Bărbatul a continuat:

— Așa umbla vorba prin sat. Oamenii se mirau: cum să te naști, atât de chipeș și de isteț, dintr-o femeie care a fost toată viața stearpă și dintr-un bărbat care nu știa să scrie și să citească? Ziceau că te-au adus zânele și că te-au lăsat la ușa lor, așa e?

S-a lăsat o tăcere de gheață. Pe chipul tânăr și serios al lui Luca nu se citea nimic.

— N-am dat răspuns niciodată la o astfel de întrebare și nădăjduiesc să nu fiu nevoit să dau răspuns vreodată. Nu știu ce se spunea despre noi, a spus Luca pe un ton aspru. Erau oameni de la țară, neștiutori și temători. Mama zicea să nu iau în seamă ce spun ei. Mi-a spus că ea e mama mea și că mă iubește mai mult decât orice pe lume. Doar asta a contat, nu poveștile despre copii de zâne.

Bărbatul a râs scurt și i-a făcut semn să plece, apoi a privit cum ușa s-a închis în urma lui.

„Se poate să fi trimis chiar un copil de zâne să afle spaimele din lume“, a spus în sinea lui bărbatul, în timp ce-și aduna hârtiile de pe masă, apoi s-a ridicat în picioare. „Ce glumă bună pentru lumile văzute și nevăzute! Un copil de zâne în ordinul nostru. Un copil de zâne care trebuie să afle de ce se teme omenirea.“

CASTELUL LUCRETILI,

IUNIE 1453

În timp ce Luca era interogat, o tânără ședea într-un jilț în capela familiei din castelul Lucretili, aflat la vreo treizeci de verste nord-est de Roma, cu ochii ei de un albastru întunecat ațintiți spre un crucifix de preț, cu părul blond prins fără migală într-o cosiță sub un voal negru, cu chipul palid și îndurerat. O lumânare așezată într-un bol de cristal roz licărea pe altar și arunca umbre, după cum preotul din apropiere se mișca. Fata a îngenuncheat cu mâinile împreunate, rugându-se fierbinte pentru tatăl ei care trăgea să moară în odaia lui și refuza să o vadă.

Ușa din spate a capelei s-a deschis și înăuntru a intrat tăcut fratele ei care, văzând-o cu capul plecat, a mers lângă ea și a îngenuncheat. Fata s-a uitat pieziș la tânărul arătos, cu părul și sprâncenele negre, cu fața brăzdată de durere.

— S-a stins, Isolda, s-a stins. Dumnezeu să-l odihnească.

Chipul ei alb s-a schimonosit de durere și fata și-a acoperit ochii cu mâinile.

— N-a cerut să mă vadă? Nici măcar acum, la sfârșit?

— N-a vrut să-l vezi suferind. A vrut să-ți aduci aminte de el așa cum a fost, puternic și sănătos. Dar ultimele lui cuvinte au fost că îți dă binecuvântarea lui și ultimele lui gânduri au fost despre viitorul tău.

Fata a scuturat din cap.

— Nu-mi vine să cred că nu m-a chemat să-mi dea binecuvântarea.

Giorgio a lăsat-o puțin și a mers să-i vorbească preotului, care a ieșit grăbit din capelă. Isolda a auzit clopotul cel mare bătând; toată lumea avea să afle că marele cruciat, Lordul Lucretili, a murit.

— Trebuie să mă rog pentru el, a spus ea încet. Îi vei aduce trupul aici?

El a încuviințat.

— Voi rămâne și eu la priveghi diseară, s-a hotărât ea. Am să stau alături de el măcar acum, când e mort, dacă nu mi-a îngăduit să stau atunci când trăia. Nu mi-a lăsat nici o scrisoare? Nimic?

— Testamentul lui, a spus fratele ei cu blândețe. Avea planuri pentru tine. Chiar și în ultimele clipe s-a gândit la tine.

Ea a clătinat din cap cu tristețe, în timp ce ochii-i albaștri s-au umplut de lacrimi, apoi și-a împreunat mâinile să se roage pentru sufletul tatălui ei.

***

Isolda a petrecut prima noapte de priveghi tăcută lângă sicriul tatălui ei, așezat în capela familiei. Patru străjeri se aflau în cele patru puncte cardinale ale încăperii, cu capul plecat peste mânerul sabiei, iar apa sfințită cu care fusese stropit capacul sicriului scânteia în lumina lumânărilor din sfeșnicele înalte. Înveșmântată în alb, Isolda a rămas îngenuncheată în fața sicriului toată noaptea, până în zori, când preotul a venit ca să țină utrenia, prima slujbă a zilei. Abia atunci s-a ridicat și s-a lăsat condusă de doamnele din suită în odaia ei, unde s-a odihnit până când, trimițându-i câteva rânduri scrise, fratele i-a cerut să coboare – se făcuse ora mesei și cei ai casei doreau să-și vadă stăpâna.

Ea nu a șovăit nici o clipă. Fusese educată să-și îndeplinească datoria față de casa nobiliară și se simțea răspunzătoare față de toți cei care trăiau pe domeniul Lucretili. Știa că tatăl îi lăsase castelul și toată moșia, iar oamenii aceia rămâneau acum în grija ei. Vor vrea să o vadă stând în capul mesei, vor vrea să o vadă intrând în sala mare. Chiar dacă ea avea ochii înroșiți de plâns după moartea iubitului său tată, aceștia se așteptau ca tânăra să coboare și să se așeze la masă împreună cu ei. Și tatăl ar fi așteptat același lucru de la ea. N-avea de gând să-i dezamăgească.

***

Murmurele s-au curmat când ea a intrat în sala mare, unde servitori șezând în jurul unor mese pe capre din lemn vorbeau în șoaptă, așteptând ca cina să fie servită. Peste două sute de soldați, servitori și rândași umpleau încăperea în care fumul din vatră se ridica șerpuind spre grinzile înnegrite ale tavanului înalt.

La vederea Isoldei însoțite de cele trei doamne, s-au ridicat, și-au scos pălăriile de pe cap și s-au înclinat până la pământ, în semn de respect față de fiica răposatului Lord Lucretili și totodată moștenitoarea castelului.

Isolda era înveșmântată în albastru intens, culoarea doliului, și purta o pălărie înaltă, împodobită cu un voal din dantelă de culoarea prunei care îi acoperea părul blond, o cingătoare din aur arab strânsă pe talia înaltă a rochiei și cheile castelului prinse într-o parte pe un lanț de aur. O urmau doamnele din suită, mai întâi Ishraq, prietena ei din copilărie, îmbrăcată în straie maure, cu tunică lungă peste șalvari și voal lung pe cap, ce-i lăsa la vedere doar ochii negri ce scrutau în jur.

Alte două femei veneau în urma ei și, în timp ce supușii o binecuvântau în șoaptă pe Isolda, ele s-au așezat la masa doamnelor, aflată de o parte a podiumului. Isolda a urcat

treptele joase spre masa mare, tresărind când și-a văzut fratele așezat în jilțul mare cât un tron, unde până atunci stătuse tatăl lor. Știa că ar fi trebuit să se aștepte ca el să fie acolo, așa cum și el știa că ea va moșteni castelul și va sta în jilț după ce testamentul va fi deschis. Dar acum era prea îndurerată și nu s-a gândit că de-aici înainte își va vedea mereu fratele pe locul tatălui. Durerea era prea mare și ea nu-și dădea încă seama că nu-și va mai vedea niciodată tatăl.

Giorgio i-a zâmbit cu blândețe și i-a făcut semn să se așeze la dreapta lui, unde obișnuia să stea alături de tatăl ei.

— Îți amintești probabil de prințul Roberto.

Giorgio a arătat la stânga lui spre un bărbat rotofei și cu chip lucios de la sudoare, care s-a ridicat de la masă și a venit să se încline în fața ei. Isolda i-a întins prințului mâna și s-a uitat întrebătoare spre fratele ei.

— A venit să ne fie alături și să-și arate părerea de rău.

Prințul i-a sărutat mâna, iar Isolda s-a străduit să-și stăpânească fiorul neplăcut provocat de atingerea umedă a buzelor lui. Acesta a privit-o de parcă ar fi vrut să-i șoptească ceva, un secret. Isolda și-a retras mâna și s-a aplecat spre fratele ei.

— Nu mă așteptam să ai un oaspete la masă la numai o zi după ce tata a murit.

— A fost frumos din partea lui că a venit de îndată ce-a aflat, a spus Giorgio făcându-le semn să intre servitorilor, care au adus pe umeri tăvi pline cu carne de vânat, pește, pâini uriașe, carafe cu vin și căni cu bere.

Preotul castelului a rostit o rugăciune de mulțumire, apoi servitorii au pus pe mese tăvile cu mâncare, iar bărbații și-au scos pumnalele de la brâu sau de la cizmă ca să taie bucăți mari de friptură și felii groase de pâine rumenită cu pește înăbușit ori tocană din carne de vânat.

Isoldei îi era greu să ia masa în sala mare ca și când nimic nu s-ar fi schimbat, în timp ce tatăl ei zăcea mort în capelă, străjuit de soldații lui, urmând să fie înmormântat a doua zi. Ea a văzut ochii înlăcrimați ai servitorilor care aduceau la fiecare masă mâncare, urcioare cu bere, cele mai grozave bunătăți, carafe cu cel mai strașnic vin roșu pentru masa stăpânilor, unde Giorgio și prințul, oaspetele său, alegeau ce era mai bun și trimiteau restul în sală, la oamenii care îi slujiseră cum se cuvine în timpul zilei. Prințul și fratele ei au mâncat pe săturate și au cerut să li se mai aducă vin. Isolda abia dacă ciugulea din farfurie și se uita spre masa femeilor, de unde Ishraq o privea cu înțelegere.

După ce ospățul a luat sfârșit, iar la masa stăpânilor au fost aduse fructe trase în zahăr și marțipan, Giorgio a atins-o ușor pe mână și i-a spus:

— Mai rămâi puțin. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Isolda le-a făcut semn lui Ishraq și doamnelor din suită că pot să se ridice de la masă și să se retragă în salon, apoi ea a intrat pe ușița din spatele podiumului care dădea în camera unde familia Lucretili obișnuia să mai zăbovească după cină. În șemineu ardea focul și în fața lui erau trase trei scaune. Pentru bărbați fusese pregătită o carafă cu vin, iar pentru Isolda o cană cu bere. Chiar când se așeza, au intrat și cei doi bărbați.

— Aș vrea să-ți vorbesc despre testamentul tatălui nostru, a spus Giorgio după ce s-au așezat cu toții.

Isolda s-a uitat spre prințul Roberto.

— Îl privește și pe Roberto, a explicat Giorgio. Când era pe moarte, tata a spus că cea mai mare dorință a lui este să te știe pe tine fericită și în siguranță. Te-a iubit foarte mult.

Isolda și-a apăsat degetele peste buzele reci și, când a clipit, lacrimi i s-au scurs pe obraz.

— Știu, i-a spus fratele cu blândețe. Știu cât suferi. Dar trebuie să știi că tata a făcut planuri în privința ta și mi-a încredințat mie datoria sacră de a le duce la îndeplinire.

— De ce nu mi-a spus chiar el asta? a întrebat ea. De ce nu a vrut să-mi vorbească? Noi vorbeam întotdeauna despre orice. Știu ce planuri avea pentru mine; zicea că dacă aleg să nu mă căsătoresc, atunci pot să locuiesc aici, că eu voi moșteni acest castel, iar tu vei primi castelul și domeniile din Franța. Așa am stabilit. Toți trei am fost de acord cu asta.

— Am stabilit asta când el se simțea bine, a zis Giorgio cu răbdare. Dar când s-a îmbolnăvit și a început să-i fie teamă, s-a răzgândit. Apoi n-a mai suportat ca tu să-l vezi atât de bolnav și suferind. Iar când s-a gândit la tine atunci, chiar când se zbătea în ghearele morții, s-a întors de la primul lui plan. Voia mai mult decât orice să fii în siguranță. Și a găsit un plan mai bun – a sugerat ca tu să te măriți cu prințul Roberto aici de față și a hotărât să primești drept zestre o mie de coroane din vistierie.

Era o sumă foarte mică pentru o femeie căreia de mică i se promisese că va moșteni castelul, pășuni roditoare, păduri întinse și munți înalți. Isolda a tresărit când a auzit.

— De ce atât de puțin?

— Pentru că prințul ne-a făcut onoarea de a te accepta așa cum ești – cu doar o mie de coroane în buzunar.

— Pe care poți să le păstrezi, a asigurat-o bărbatul atingându-i mâna așezată pe brațul fotoliului. Poți să le cheltuiești după bunul tău plac. Să cumperi lucruri frumoase pentru o prințesă frumoasă.

Isolda și-a privit fratele printre genele ochilor albaștri, înțelegând despre ce era vorba.

— Cu o zestre atât de mică, înseamnă că nimeni altcineva nu se va oferi să mă ia de soție, a spus ea. Știi bine. Și totuși, tu nu ai cerut mai mult? Nu l-ai prevenit pe tata că în felul

acesta nu voi avea nici o șansă? Și tata? A vrut el să mă oblige să mă căsătoresc cu prințul?

Prințul și-a dus mâna la pieptul său gras, apoi și-a plecat ochii cu modestie, ținând să adauge:

— De obicei, domnițele nu se simt obligate.

— Nu cunosc alt bărbat mai bun pentru tine, a spus Giorgio cu blândețe.

Prietenul lui a zâmbit spre ea și a încuviințat din cap.

— Și tata a fost de aceeași părere. Am convenit această zestre împreună cu prințul Roberto, iar el a fost atât de încântat să te ia în căsătorie, încât nici nu a cerut să vii cu o avere mai mare de-atât. N-are rost să acuzi pe nimeni că nu ți-a apărat interesele. Ce poate fi mai potrivit pentru tine decât o căsătorie cu un prieten de familie, un prinț, un om înstărit?

Isolda a decis într-o clipă.

— Nu pot să mă gândesc la căsătorie, a spus ea sec. Îmi cer iertare, prințe Roberto, dar e prea devreme. Tata abia a murit, nu suport nici măcar să mă gândesc la măritiș, cu atât mai puțin să vorbesc despre asta.

— Trebuie să vorbim despre asta, a insistat Giorgio. Scrie clar în testamentul tatălui nostru că trebuie să te căsătorești. N-ar îngădui nici un fel de întârziere. Fie te căsătorești îndată cu prietenul meu aici de față, fie…

Aici s-a oprit.

— Fie? a întrebat Isolda, speriată dintr-odată.

— Te duci la mănăstire, a spus el simplu. Tata zicea că, dacă nu vrei să te căsătorești, să te numesc abatesă și să trăiești acolo.

— Niciodată! a strigat Isolda. Tata nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Giorgio a clătinat din cap.

— Și pe mine m-a mirat, dar zicea că acesta este viitorul pe care l-a plănuit pentru tine în tot acest timp. De aceea nu

a numit pe altcineva când a murit maica abatesă. Încă de atunci, de acum un an, se gândea la asta, pentru ca tu să fii în siguranță. Nu se poate să rămâi pradă pericolelor din lume, singură la Lucretili. Dacă nu vrei să te căsătorești, trebuie să rămâi la abație.

Prințul Roberto a zâmbit cu viclenie.

— Măicuță sau prințesă, a zis el. Cred că e ușor de ales.

Isolda a sărit în picioare.

— Nu pot să cred că tata a plănuit asta pentru mine, a zis ea. Niciodată nu a pomenit despre așa ceva. A spus clar că va împărți pământurile între noi. Știa cât de mult îmi place aici, că iubesc locurile astea și cunosc oamenii de-aici. Spunea că mie îmi va lăsa moștenire castelul și pământurile, iar ție îți va da tot ce are în Franța.

Giorgio a scuturat din cap cu un ușor regret.

— Nu, s-a răzgândit. Fiindcă sunt primul născut, singurul fiu și unicul moștenitor de drept, mie îmi revine tot ce are, și în Franța, și aici, iar tu, ca femeie, va trebui să pleci.

— Giorgio, ești fratele meu, nu se poate să mă izgonești.

El și-a desfăcut brațele în semn de regret.

— N-am ce face. Este ultima dorință a tatălui nostru și o am scrisă pe hârtie, semnată de el. Va trebui să te căsătorești – și nimeni nu te va lua în afară de prințul Roberto – sau va trebui să pleci la mănăstire. Bine că măcar ți-a dat de ales. De obicei, un tată doar poruncește.

— Vă rog să mă iertați, a spus Isolda cu vocea tremurând de o furie abia controlată, aș vrea să mă retrag în camera mea să mă mai gândesc.

— Să nu dureze prea mult! a spus prințul Roberto, cu un zâmbet tainic. Eu n-am să aștept prea mult.

— Vei primi răspunsul meu mâine.

S-a oprit în pragul ușii și a privit înapoi spre fratele ei.

— Aș putea să văd și eu testamentul tatei?

Giorgio a încuviințat din cap și a scos scrisoarea din interiorul hainei.

— Poți s-o păstrezi, e o copie. Originalul se află în seif; nu încape îndoială că acestea sunt dorințele lui. Va trebui să te gândești nu dacă te vei supune dorințelor lui, ci numai în ce fel te vei supune. Știa că îi vei da ascultare.

— Știu, a spus ea. Doar sunt fiica lui. Desigur că îi voi da ascultare.

Fata a ieșit din cameră fără să-l privească pe prinț, deși el se ridicase în picioare și i-a făcut o plecăciune simandicoasă, după care i-a făcut cu ochiul lui Giorgio, în semn că problema era ca și rezolvată.

***

Isolda s-a trezit în toiul nopții, la auzul unei ușoare bătăi în ușă. Plânsese în somn, perna de sub obrazul ei era udă. Pentru o clipă s-a întrebat de ce simțea o astfel de durere, de parcă avea inima zdrobită – apoi și-a adus aminte de sicriul din capelă și de cavalerii care stăteau tăcuți de veghe. Și-a făcut semnul crucii.

— Dumnezeu să-l ierte și să-i odihnească sufletul, a șoptit ea. Doamne, ajută-mă să trec peste această suferință. Nu știu dacă pot să o îndur.

În ușă s-a auzit din nou un ciocănit ușor, iar ea a dat la o parte așternuturile frumos brodate și s-a dus cu cheia în mână ca să deschidă.

— Cine e?

— Sunt prințul Roberto. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu pot să-ți deschid, vorbim mâine.

— Trebuie să vorbesc cu tine în seara asta. E vorba despre testament, despre ultimele dorințe ale tatălui tău.

Ea a ezitat.

— Mâine…

— Cred că știu o cale de ieșire pentru tine. Înțeleg cum te simți și cred că aș putea să te ajut.

— Ce cale de ieșire?

— Nu pot să strig prin ușă. Deschide numai puțin ca să-ți pot vorbi în șoaptă.

— Numai puțin, a răspuns ea și a rotit cheia în broască, ținând piciorul la ușă ca să fie sigură că nu se va deschide prea mult.

Îndată ce a auzit cheia învârtindu-se în broască, prințul a izbit în ușă cu atâta forță, încât a lovit-o pe Isolda la cap, împingând-o înapoi în cameră. El a trântit ușa în urma lui și a încuiat-o.

— Credeai că mă vei respinge? a întrebat el furios în timp ce ea se chinuia să se ridice. Credeai că tu – care n-ai nici o lețcaie – mă vei respinge pe mine? Credeai că am să te implor să-ți vorbesc prin ușa închisă?

— Cum îndrăznești să intri aici cu forța? a întrebat Isolda palidă de furie. Fratele meu o să te ucidă dacă...

— Fratele tău a fost de acord, a spus el râzând. Fratele tău este de acord ca eu să-ți fiu soț. Chiar el mi-a propus să vin la tine. Acum treci în pat.

— Fratele meu?

Simțea cum mirarea i se transformă în groază, dându-și seama că fusese trădată de propriul frate și că străinul acesta se îndrepta spre ea, cu un zâmbet încrezător lăbărțat pe față.

— A zis că pot să te iau acum sau mai târziu. N-ai decât să te lupți cu mine, dacă asta vrei. Pentru mine n-are nici o importanță. Îmi place să mă lupt. Îmi plac femeile focoase, devin și mai supuse până la urmă.

— Ești nebun, a spus ea cu hotărâre.

— Cum zici tu. Dar pentru mine ești soția care mi-a fost promisă și acum vom consuma acest drept matrimonial, ca nu cumva mâine să faci vreo greșeală.

— Ești beat, a spus ea simțind mirosul acru de vin din respirația lui.

— Da, slavă Domnului, și poți să începi să te obișnuiești și cu asta.

Se îndrepta spre ea, căznindu-se să-și scoată jacheta de pe umerii grași. Fata s-a dat înapoi îngrozită până când s-a oprit într-unul dintre cei patru stâlpi ai patului cu baldachin. Și-a dus mâinile la spate, pentru ca el să nu le poată vedea, și a pipăit catifeaua cuverturii, iar dedesubt a dat de mânerul vasului de aramă plin cu jăratic, care fusese pus între așternuturile reci să le încălzească.

— Te rog, a zis ea. Nu se poate așa ceva. Este o jignire la adresa ospitalității. Ești oaspetele nostru, în capelă zace trupul neînsuflețit al tatălui meu. Sunt lipsită de apărare, iar dumneata te-ai îmbătat cu vinul oferit de noi. Te rog, întoarce-te în camera dumitale și mâine dimineață vom sta de vorbă.

— Nu, a spus el cu o privire aprinsă de poftă. Nu cred. Cred că am să petrec noaptea aici, în patul tău, și sunt foarte sigur că mâine dimineață vei vorbi frumos cu mine.

Cu mâinile la spate, Isolda a apucat pe furiș mânerul lung al vasului cu jăratic. Când Roberto s-a oprit să-și descheie pantalonii, ea a zărit dezgustată lenjeria gri de dedesubt. El a încercat s-o apuce de braț.

— N-o să te doară, a zis el. Ba chiar s-ar putea să-ți placă…

Cu toată puterea pe care o avea, fata i-a trântit în cap vasul de jăratic. Cărbunii încinși și cenușa l-au izbit peste față și au căzut apoi pe podea. Prințul a scos un urlet de durere în timp ce ea s-a tras puțin în spate și l-a lovit încă o dată, tare, iar el a căzut la pământ ca un taur gras adus la înjunghiat.

Isolda s-a repezit la o carafă cu apă și a turnat-o peste cărbunii care ardeau mocnit lângă el pe covor, apoi, încetișor, l-a împuns cu piciorul încălțat în papuc. Corpul nu s-a clintit,

rămăsese nemișcat locului. Fata s-a dus într-o cameră alăturată și a descuiat ușa, strigând în șoaptă:

— Ishraq!

Când aceasta a apărut la ușă, frecându-se somnoroasă la ochi, Isolda i l-a arătat pe bărbatul căzut la pământ.

— E mort? a întrebat aceasta calmă.

— Nu. Nu cred. Ajută-mă să-l scot de aici.

Cele două tinere au târât trupul fără simțire al prințului Roberto cu tot cu covor, lăsând pe podea o dâră murdară de cenușă amestecată cu apă. L-au scos afară din cameră și s-au oprit în coridor.

— Să înțeleg că fratele tău i-a îngăduit să vină la tine?

Isolda a încuviințat din cap, iar Ishraq s-a întors și a scuipat dezgustată spre fața lipsită de culoare a prințului.

— Dar tu de ce i-ai deschis ușa?

— Am crezut că vrea să mă ajute. A zis că a găsit o cale să mă ajute, apoi a intrat cu forța peste mine.

— Ți-a făcut ceva rău? Ochii negri ai fetei au scrutat chipul prietenei sale: Ce-ai pățit la frunte?

— M-a lovit când a forțat ușa.

— Avea de gând să te siluiască?

Isolda a dat din cap că da.

— Atunci, hai să-l lăsăm aici, a hotărât Ishraq. Poate să-și vină în fire chiar dacă rămâne întins pe jos ca un câine ce este și să se târască până în camera lui. Dacă și mâine în zori va fi tot aici, îl vor găsi servitorii și vor râde de el.

S-a aplecat deasupra lui, i-a controlat pulsul la gât, la încheietura mâinii și deasupra centurii cu care era încins peste burdihan.

— Trăiește, a asigurat-o ea. Deși cred că nimeni nu-i va simți lipsa dacă i-am tăia frumușel beregata.

— Firește că nu putem să facem una ca asta, a spus Isolda, cutremurându-se.

L-au lăsat acolo, întins pe spate ca o balenă eșuată și deschis la pantaloni.

— Așteaptă-mă puțin, a spus Ishraq și s-a dus până în odaia ei.

S-a întors îndată ținând în mână o cutiuță. Ușurel, doar cu vârful degetelor și strâmbându-se dezgustată, a tras de pantalonii prințului până i-a desfăcut în față de-a binelea. I-a ridicat cămașa, dezvelind carnea flască, apoi a scos capacul cutiei și a scuturat praful din interior pe pielea goală.

— Ce faci? a întrebat-o Isolda în șoaptă.

— E praf de ardei iute. O să se scarpine ca la vărsatul de vânt și o să facă bășici ca la urticarie. O să-i pară tare rău pentru ce-a făcut în noaptea asta. O lună de zile va avea mâncărimi și-o să se scarpine până-i va da sângele și, cel puțin o vreme, nu va mai necăji alte femei.

Isolda a izbucnit în râs, a întins mâna așa cum ar fi făcut tatăl ei și cele două femei și-au strâns una alteia antebrațul, așa cum se salutau cavalerii. Ishraq a zâmbit mulțumită, apoi amândouă au făcut stânga-împrejur și s-au întors în dormitor, lăsându-l în plata Domnului pe bietul prinț și încuind cu grijă ușa.

***

A doua zi dimineață, când Isolda s-a dus la capelă a văzut sicriul tatălui ei închis și pregătit pentru a fi coborât în cripta familiei; cât despre prinț, dispăruse.

— Și-a retras propunerea de a te lua de soție, i-a spus pe un ton rece fratele când a îngenuncheat alături de ea, pe treptele altarului. Cumva s-a întâmplat ceva între voi doi?

— E un ticălos, a spus Isolda fără ocoliș. Și dacă este adevărat ce mi-a spus, cum că tu l-ai trimis la ușa mea, atunci pentru mine ești un trădător.

El a lăsat capul în jos.

— Firește că nu am făcut una ca asta. Îmi pare rău, m-am îmbătat ca un prost și am acceptat să stea de vorbă cu tine să te convingă. De ce Dumnezeu i-ai deschis ușa?

— Am crezut, ca și tine, că prietenul tău este un om de onoare.

— Ai greșit când i-ai descuiat, i-a reproșat fratele ei. Cum să deschizi ușa dormitorului tău unui bărbat, un bărbat beat? Nu știi să ai grijă de tine. Tata avea dreptate, trebuie să te ducem într-un loc unde să fii în siguranță.

— Dar eram în siguranță! Eram în odaia mea, în castelul meu și vorbeam cu prietenul fratelui meu. N-aveam de ce să fiu în pericol! a zis ea furioasă. Tu n-ar fi trebuit să aduci un astfel de om la masa noastră. Tatei n-ar fi trebuit să i se spună că omul acela ar putea fi un soț potrivit pentru mine.

S-a ridicat în picioare și a pornit pe culoarul dintre strane, urmată de fratele ei.

— Spune-mi, totuși, ce i-ai zis de s-a supărat așa?

Isolda și-a reținut un zâmbet aducându-și aminte de tigaia cu cărbuni cu care-l lovise pe prinț în scăfârlia grasă.

— I-am spus clar care-mi sunt simțămintele. Și nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Asta este ușor de rezolvat, a spus sec Giorgio. Fiindcă n-o să te mai întâlnești cu nici un alt bărbat. Dacă nu vrei să te măriți cu prințul Roberto, atunci va trebui să te duci la mănăstire. Conform testamentului tatei, nu mai ai de ales.

Gândindu-se la vorbele lui, Isolda i-a atins șovăind brațul; se întreba în sinea ei cum și-ar fi putut convinge fratele s-o lase liberă.

— Degeaba te uiți așa la mine, i-a zis el pe un ton aspru. Testamentul este foarte clar, ți-am spus și aseară. Ai avut de ales: prințul sau mănăstirea. Acum a rămas doar mănăstirea.

— Am să plec într-o călătorie, s-a oferit ea. Departe de aici.

— Nu, n-ai să pleci. N-ai reuși să scapi cu viață. Tu nu știi să te păzești nici când ești acasă.

— Am să plec să stau la niște prieteni de-ai tatei – la oricare. Aș putea să mă duc la fiul nașului meu, contele de Valahia, sau aș putea să mă duc la ducele de Bradour…

Giorgio nu s-a lăsat înduplecat.

— Nu se poate. Știi că nu se poate. Trebuie să faci așa cum ți-a poruncit tata. N-am încotro, Isolda. Dumnezeu mi-e martor că aș face orice pentru tine, dar dorința tatălui nostru este clară, iar eu trebuie să mă supun – la fel și tu.

— Frate... nu mă sili să fac asta.

El s-a întors spre arcada intrării în capelă și și-a sprijinit fruntea de piatra rece, ca și când sora lui îi pricinuia dureri de cap.

— Surioară, nu am ce să fac. Prințul Roberto a fost singura ta șansă de a scăpa de mănăstire. Asta a fost dorința tatei. Am jurat chiar pe sabia lui că voi avea grijă să-i îndeplinesc dorința. Surioară dragă... ca și tine, n-am nici o putere.

— A promis că îmi va lăsa mie sabia lui.

— Acum este a mea. Totul este al meu.

Ea i-a pus cu blândețe mâna pe umăr.

— Dacă fac un jurământ de celibat, îmi îngădui să rămân aici cu tine? Nu mă voi căsători niciodată. Castelul este al tău, înțeleg asta. Până la urmă a făcut ce ar face orice bărbat și a privilegiat fiul în locul fiicei. Până la urmă a ales așa cum aleg toți bravii bărbați și a îndepărtat femeia de la avere și putere. Dar dacă voi trăi aici, săracă și fără nici o putere, fără să mă văd cu vreun bărbat, supusă ție, pot să rămân?

El a scuturat din cap.

— Nu este dorința mea, ci a lui. E și calea firească a lucrurilor – trebuie să recunoști și tu. Te-a crescut aproape

ca pe un băiat, cu prea multă bogăție și prea multă libertate. Dar acum trebuie să trăiești ca o doamnă nobilă. Ar trebui să te bucuri că mănăstirea e aproape și nu e nevoie să pleci prea departe de pământurile astea, pe care știu că le-ndrăgești. Nu ai fost alungată – ar fi putut porunci să pleci oriunde altundeva. Vei sta într-un loc de pe moșia noastră: la abație. Voi veni să te văd din când în când. Îți voi aduce vești de-afară. Poate că mai târziu vei putea să ieși să călărim împreună.

— Poate să vină și Ishraq cu mine?

— Poți s-o iei pe Ishraq, poți să iei toate doamnele din suită dacă ele vor să vină cu tine. Mâine ești așteptată la abație. Isolda, va trebui să te duci. Va trebui să depui jurământul de călugărie și să devii abatesa lor. Nu ai de ales.

S-a întors spre ea și a văzut-o tremurând ca o murgă forțată să poarte ham pentru prima dată.

— Parcă m-aș duce la temniță, a șoptit ea. Fără să fi făcut vreun rău.

El avea lacrimi în ochi.

— Parcă mi-aș pierde sora, a spus el. Îmi îngrop tatăl și-mi pierd sora. Nu știu cum va fi aici fără tine.

ABAȚIA LUCRETILI,

OCTOMBRIE 1453

Câteva luni mai târziu, purtând o rasă simplă și pelerină cafeniu-roșcată, Luca pleca de la Roma călare pe un cal ce-i fusese dăruit de curând. Se îndrepta spre răsărit.

Îl însoțea Freize, servitorul lui, un tânăr lat în umeri, cu bărbie pătrățoasă. Deși abia îi mijise mustața, își luase inima în dinți când Luca a plecat de la mănăstire și se oferise să-l ajute, să-l urmeze încotro îl vor purta pașii. Părintele abate stătuse în cumpănă dacă să-l lase să plece sau nu, dar Freize îl convinsese că talentul lui de ajutor de bucătar nu făcea doi bani, în schimb dragostea de aventură era atât de puternică, încât mult mai bine l-ar sluji pe Dumnezeu dacă ar urma un stăpân însemnat în călătoria-i secretă sorocită de însuși Papa, în loc să ardă slănina pentru niște călugări îndelung-răbdători. Abatele, bucurându-se în sinea lui că scăpa de novicele năbădăios, a găsit de cuviință că pierderea unui ajutor de bucătar din cale-afară de nepriceput era un preț neînsemnat de plătit.

Freize mergea călare pe un cal puternic și vânos și trăgea după el un catâr ce le căra lucrurile. În urma micii procesiuni se mai găsea un personaj-surpriză: un secretar, fratele Peter, căruia în ultimul moment i se poruncise să-i însoțească pe cei doi tovarăși în călătorie pentru a face însemnări despre munca lor.

— E iscoadă, a mormăit Freize din colțul gurii, către noul său stăpân. E iscoadă, îți spun eu. Față albă, mâini prea fine, ochi căprui și privire nevinovată: capul ras ca de călugăr, dar straie ca de gentilom. E iscoadă, nu încape îndoială. Oare mă spionează pe mine? Nu, căci eu nu fac nimic și nu știu nimic. Atunci, pe cine spionează? Trebuie că pe tânărul meu stăpân, dragul de el. Căci nu mai e nimeni altcineva în afară de cai, care nu sunt nici eretici și nici păgâni. Ei sunt singurele făpturi cinstite de-aici.

— Vine cu noi ca secretar al meu, i-a răspuns Luca iritat. Și trebuie să-l iau cu mine, indiferent dacă am nevoie de un secretar sau nu. Așa că ține-ți gura.

— Am eu nevoie de un secretar? s-a întrebat Freize strunindu-și calul. Nu. Căci eu nu fac și nu știu nimic și, chiar dacă aș ști, nu m-aș apuca să scriu – n-am încredere în niște cuvinte puse pe hârtie. Dar nu știu nici să citesc, nici să scriu, așa că sunt la adăpost.

— Prostule, a spus secretarul Peter care mergea alături călare.

— Auzi ce zice: „prostule", a comentat Freize spre urechea calului său și spre drumul ce începea să urce domol. Ușor de zis, greu de dovedit. Și, oricum, am auzit eu altele mai rele de-atât.

Au mers toată ziua pe un drum puțin mai lat decât o cărare făcută de capre, care șerpuia prin valea plină de verdeață, de-a lungul unor dealuri cu măslini și viță-de-vie, și care apoi începea să urce prin pădurea de fagi înalți, cu frunziș ce bătea acum în auriu și arămiu. Pe la asfințitul soarelui, când bolta cerului s-a colorat în trandafiriu, secretarul a scos o hârtie din buzunarul interior al hainei.

— Mi s-a poruncit să-ți încredințez scrisoarea asta la apusul soarelui, a spus el. Să-mi fie cu iertare dacă este o veste proastă. Nu știu ce scrie acolo.

— Cine ți-a dat-o? a întrebat Luca.

Sigiliul de pe spatele scrisorii împăturite era lucios și neted, dar un avea nici o emblemă gravată pe el.

— Stăpânul care m-a tocmit, același stăpân care îți poruncește și ție, a spus Peter. În felul acesta vei primi poruncile. El îmi spune mie o zi și o oră, uneori și un loc, iar eu îți transmit poruncile lui atunci și acolo.

— Și ai avut-o în buzunar în tot timpul ăsta? a întrebat curios Freize.

Secretarul a încuviințat din cap, plin de importanță.

— Am putea oricând să-l întoarcem cu capul în jos și să-l scuturăm bine, i-a sugerat discret Freize stăpânului său.

— Vom face întocmai cum ni se poruncește, a răspuns Luca punându-și pe după umăr hățurile calului ca să-și elibereze mâinile, să rupă sigiliul și să deschidă scrisoarea. Ni se poruncește să mergem la abația Lucretili, a spus el. Abația cuprinde două așezăminte, o mănăstire de maici și una de călugări. Va trebui să văd ce se petrece la mănăstirea de maici. Suntem așteptați acolo.

Luca a împăturit scrisoarea și i-a înapoiat-o lui Peter.

— Nu spune și cum se ajunge acolo? a întrebat îngrijorat Freize. Căci altfel s-ar putea să dormim sub cerul liber și să mâncăm doar pâine goală la cină. Și poate niște jir. Ce se poate mânca din jir. S-ar putea să vă dați în vânt după el. Poate am noroc și găsesc niște ciuperci.

— Drumul este drept înainte, l-a întrerupt Peter. Abația se află chiar în apropierea castelului. Socotesc că am putea cere găzduire la mănăstirea de călugări sau la cea de maici.

— Vom merge la mănăstirea de maici, a stabilit Luca. Scrie că suntem așteptați acolo.

***

Nimeni nu părea să-i aștepte la mănăstire. Începuse deja să se întunece, dar nu se zărea nici o lumină și nici o ușă

deschisă în semn de bun-venit. Ferestrele din față aveau obloanele trase, până afară nu pătrundeau prin crăpături decât niște raze palide de lumină. Era greu de spus, în întunericul acela, cât de mare era clădirea; le dădeau o idee despre asta zidurile înalte ce se întindeau de-o parte și de alta a porții acoperite cu o imensă arcadă. Un felinar chior atârna deasupra ușiței din uriașa poartă de lemn, revărsând o lumină galbenă și slabă, iar când Freize a descălecat și a bătut în poarta de lemn cu mânerul pumnalului, dinăuntru s-a auzit o voce nemulțumită de gălăgie și o ferestruică s-a deschis, iar cineva îi scruta cu privirea.

— Sunt Luca Vero, iar cei doi sunt servitorii mei! a strigat Luca. Sunt așteptat. Lasă-ne să intrăm.

Ferestruica s-a închis, apoi în spatele porților s-a auzit zgomotul greoi al zăvoarelor trase și al bârnelor de lemn ridicate, și în sfârșit una dintre porți s-a crăpat puțin. Freize și-a condus înăuntru calul și catârul trăgându-i de căpăstru, Luca și Peter au intrat călare în curtea pietruită, după care o servitoare voinică a închis poarta în urma lor. Bărbații au descălecat și au privit în jur, în timp ce o femeie bătrână și zbârcită, cu haine cenușii de lână și o tunică gri, încinsă cu o simplă sfoară, a ridicat torța pe care o ținea în mână ca să-i vadă mai bine pe cei trei.

— Dumneata ești omul trimis să facă ancheta? Căci dacă nu ești și doar vrei găzduire, mai bine mergi la cealaltă mănăstire, la frații noștri călugări, i s-a adresat ea lui Peter, uitându-se la el și la calul lui de rasă. Casa de-aici trece prin vremuri tulburi și n-avem nevoie de oaspeți.

— Nu, eu doar trebuie să scriu raportul. Sunt secretarul anchetei. Acesta este Luca Vero, el face ancheta.

— Un băiețandru! a pufnit femeia disprețuitoare. Un băiețandru căruia nici nu i-a mijit barba?

Luca s-a îmbujorat de supărare, apoi și-a trecut piciorul peste grumazul calului și a sărit jos din șa, aruncându-i lui Freize hățurile.

— Nu contează câți ani am sau dacă am ori nu barbă. Am fost trimis aici să fac o anchetă și mâine asta am să fac. Până una alta, suntem osteniți și înfometați, așa că mai bine arată-mi unde sunt refectoriul și camerele de oaspeți. Înștiințeaz-o, rogu-te, pe maica abatesă că am sosit și că ne vom întâlni mâine dimineață după utrenie.

— Ia te uită la el, n-are de nici unele, a constatat bătrâna ridicând iarăși torța să se uite mai bine la Luca, al cărui chip tânăr și frumos se înroșise și ai cărui ochi căprui scăpărau de supărare pe sub bretonul negru.

— „N-are de nici unele", ai auzit? a zis Freize, vorbind cu calul în timp ce îl ducea în grajd. O maică bătrână și stafidită să-i spună conașului că e un băiețandru căruia nici nu i-a mijit barba? Când el le știe pe toate și poate chiar e un copil de zână?

— Tu, du caii în grajd și slujnica de-acolo o să te însoțească la bucătărie, s-a răstit femeia la Freize. Poți să mănânci și să dormi în hambar. Tu...

Și l-a măsurat din priviri pe secretarul Peter, socotindu-l mai mare în rang decât Freize, dar nu cu mult peste.

— Tu poți merge să iei cina la bucătărie. Ajungi acolo pe ușa aceea. Are să ți se-arate de-acolo unde vei dormi în casa de oaspeți. Dumneata...

S-a întors spre Luca.

— Dumneata, inchizitorule, mergi cu mine să-ți arăt unde e refectoriul și odaia în care vei dormi. Parcă ziceau că ești preot.

— Încă nu mi-am depus jurământul, a zis el. Slujesc Biserica, dar nu sunt hirotonit.

— Prea chipeș ca să fie preot și i-a crescut deja tonsura, a mormăit femeia pentru sine, spunând cu glas tare către Luca: Oricum, dumneata poți să dormi în odaia preotului care vine pe-aici. Și mâine dimineață am s-o înștiințez pe maica abatesă că ai sosit.

Chiar când îl conducea spre refectoriu, dinspre galeria acoperită a curții interioare s-a ivit o femeie. Purta veșmânt din cea mai fină lână înălbită, iar acoperământul pentru cap era dat pe spate, lăsându-i descoperit chipul alb și minunat, cu ochi azurii și zâmbitori. La brâu avea o cingătoare din cea mai fină piele și în picioare purta papuci din piele moale, nu saboți grosolani de lemn, cum poartă slujnicele ca să nu-și murdărească pantofii de noroi.

— Am venit să-l întâmpin pe domnul inchizitor, a spus ea ridicând mai sus sfeșnicul cu lumânări pe care îl ținea în mână.

Luca a înaintat spre ea.

— Eu sunt inchizitorul, a spus el.

Ea a zâmbit, măsurându-l iute cu privirea din cap până în picioare și luând aminte la înfățișarea plăcută și la tinerețea lui.

— Dați-mi voie să vă conduc la masă, pesemne că sunteți frânt de oboseală. Sora Anna va avea grijă ca oamenii domniei voastre să se instaleze confortabil și caii să fie adăpostiți în grajduri.

Luca s-a înclinat, iar ea a luat-o înainte prin galeria cu dale de piatră care ducea în sala cu arcade a refectoriului. În capătul îndepărtat, lângă șemineul în care focul ardea înăbușit, fusese pregătită masa pentru o singură persoană; fusese pus vin în pahar, pâine pe farfurie, un cuțit și o lingură de-o parte și de alta a castronului. Luca a răsuflat mulțumit și s-a așezat pe scaun, în timp ce o servitoare i-a adus un urcior cu apă, un lighean ca să-și spele mâinile și un șervet ca să se

șteargă, apoi o fată de la bucătărie i-a adus un castron cu tocană de pui cu legume.

— Aveți tot ce vă trebuie? a întrebat femeia.

— Da, mulțumesc, a spus el stângaci – se simțea intimidat de prezența ei; de când intrase la mănăstire, de la unsprezece ani, nu mai vorbise decât cu mama lui, cu nici o altă femeie. Iar dumneata ești…?

Ea i-a zâmbit și, în lumina surâsului ei, el a văzut cât era frumoasă.

— Sunt sora Ursula, maica econoamă, eu răspund de gospodărirea abației. Mă bucur că ați venit. Am fost foarte neliniștită. Nădăjduiesc că veți putea să ne spuneți ce se petrece și să ne salvați…

— Să vă salvez?

— Aceasta este o veche și frumoasă mănăstire de maici, a spus sora Ursula pe un ton serios. Am venit aici de când eram mică. I-am slujit pe Domnul și pe surorile mele toată viața, sunt aici de peste douăzeci de ani. Nu mă împac cu gândul că aici a pătruns Satana.

Luca a înmuiat pâinea în sosul gros și bogat, concentrându-și atenția asupra mâncării ca să-și ascundă uimirea.

— Satana?

Ea și-a făcut repede semnul crucii, gest de evlavie instinctiv.

— În unele zile mă gândesc că e foarte grav, în alte zile îmi spun că mă comport ca o fetiță mică și proastă care se sperie de umbrele din jur. I-a zâmbit timid, în semn de scuză. O să judecați. O să descoperiți adevărul. Dar dacă nu vom reuși să scăpăm de clevetiri, s-a terminat totul: nici o familie nu-și va mai trimite fiicele la noi, țăranii deja au început să nu mai vrea să facă negoț cu noi. Este de datoria mea să mă îngrijesc ca abația să își poată asigura existența, să ne putem vinde bunurile produse pentru a cumpăra cele trebuincioase. Nu pot face asta dacă nevestele țăranilor nu le mai iau în seamă

pe slujnicele pe care le trimit în târg cu ce avem și noi. Nu putem face negoț dacă oamenii nu vor să ne vândă sau să cumpere de la noi. A scuturat dezamăgită din cap. În fine, vă las să mâncați. După ce isprăviți, fata de la bucătărie vă va conduce la odaia din casa de oaspeți. Domnul să vă binecuvânteze, frate.

Brusc, Luca și-a dat seama că uitase să spună rugăciunea de mulțumire pentru bucate: o fi crezut despre el că e vreun călugăr cerșetor, ignorant și fără maniere. Se holbase la ea ca un prost și se bâlbâise când îi vorbise. Se comportase ca un tânăr care n-a mai văzut în viața lui o femeie frumoasă, și nu ca un bărbat cu oarecare importanță, venit să conducă o anchetă papală. Oare ce-o fi crezut despre el?

— Domnul să vă binecuvânteze, maică econoamă, a spus el ușor încurcat.

Ea s-a înclinat, reținându-și un mic zâmbet în fața confuziei lui, apoi a ieșit cu pas domol din încăpere, în timp ce el urmărea ritmul legănat în care i se mișca rochia pe măsură ce maica se îndepărta.

***

Pe latura dinspre răsărit a clădirii abației, oblonul ferestrei de la primul nivel era ușor întredeschis, astfel încât două perechi de ochi să poată urmări silueta palidă a maicii econoame care, cu sfeșnicul în mână, a străbătut grațioasă curtea și a dispărut în locuința ei.

— A fost să-l întâmpine, dar nu cred că i-a spus ceva, a șoptit Isolda.

— N-o să afle nimic dacă nu-l ajută cineva, a spus Ishraq.

Cele două s-au retras de la fereastră și au închis oblonul, cu grijă ca să nu facă zgomot.

— Aș vrea să știu încotro s-o apuc, a spus Isolda. Aș vrea să știu ce să fac. Aș vrea să am pe cineva care să mă povățuiască.

— Ce crezi că ar fi făcut tatăl tău?

Isolda a râs scurt.

— Tata nu s-ar fi lăsat niciodată adus cu forța aici. Mai curând și-ar fi dat viața decât să îngăduie cuiva să-l țină prizonier. Sau, dacă ar fi fost capturat, ar fi murit luptându-se să scape. N-ar fi stat aici cu mâinile în sân, ca un om de paie, ca o fată speriată care se smiorcăie de dorul lui și nu știe ce să facă.

S-a întors cu spatele și s-a frecat furioasă la ochi. Ishraq i-a pus cu blândețe mâna pe umăr.

— Nu te mai învinovăți, a zis ea. Nu puteam să facem nimic când am sosit aici. Iar acum, când întreaga abație pare că se duce de râpă, tot nu putem face nimic până nu pricepem ce se petrece. Dar totul se schimbă chiar în timp ce noi așteptăm neputincioase. Chiar dacă nu facem nimic; ceva are să se întâmple. Asta e șansa noastră. Poate că a sosit clipa când ni se vor deschide ușile. Trebuie să fim pregătite, să nu pierdem șansa asta.

Isolda a luat mâna de pe umărul ei și și-a lipit-o de obraz.

— Cel puțin tu ești alături de mine.

— Întotdeauna.

***

Luca a dormit adânc; nu s-a trezit nici măcar atunci când clopotul bisericii a bătut miezul nopții în clopotnița de deasupra. Dar chiar când noaptea era mai neagră, înainte de trei dimineața, un țipăt ascuțit l-a trezit brusc din somn, după care a auzit niște pași alergând.

Luca s-a ridicat în capul oaselor, a sărit din pat înșfăcând cu o mână pumnalul ascuns sub pernă și s-a dus la fereastra ce dădea spre curtea scufundată în întuneric. În lumina palidă a lunii ce lucea pe caldarâm, a zărit o femeie în alb care a trecut în fugă prin curte și s-a dus să tragă de bârnele care

blocau poarta grea din lemn. După ea au venit alte trei femei, iar portăreasa cea bătrână a ieșit alergând din turnul porții și a apucat-o de mâini pe fata care se agățase de bârne ca o pisică.

Celelalte femei au ajuns-o repede din urmă pe fată, iar Luca a auzit-o scoțând un vaiet ascuțit de disperare când acestea au prins-o și a văzut cum genunchii îi tremurau când s-a prăbușit la pământ sub greutatea lor. Și-a tras repede pantalonii și ghetele, și-a aruncat pelerina peste umerii goi, apoi a ieșit grăbit din odaia lui și s-a repezit în curte, ascunzându-și pumnalul în teaca de la cizmă. S-a ascuns în umbra zidurilor, sigur că nimeni nu l-a văzut și hotărât să observe bine chipurile în lumina neclară a lunii, ca să le recunoască atunci când le va vedea din nou.

Portăreasa a ridicat torța să facă mai multă lumină în timp ce femeile au ridicat-o pe fată, două ținând-o de subsuori, iar cea de-a treia de picioare. Când au trecut pe lângă el, Luca s-a tras înapoi, ascunzându-se mai bine în întunericul din pragul ușii. Au trecut atât de aproape de el, încât le auzea respirația gâfâită și suspinul încetișor al uneia dintre ele.

Era o priveliște din cale-afară de ciudată. Mâna fetei atârna când au ridicat-o de jos; acum era fără simțire. Părea că leșinase când au smuls-o de la poarta zăvorâtă. Avea capul căzut pe spate, dantela scufiei de noapte îi atârna pe jos în timp ce o cărau pe brațe, iar cămașa lungă de noapte se târa de pământ. Numai că nu părea un leșin obișnuit. Fata era moale de parcă murise, ochii îi ținea închiși, chipul tânăr îi era senin. Atunci Luca a scăpat un mic icnet de groază. Mâna care atârna era străpunsă în palmă, iar rana sângera. Cealaltă mână îi fusese așezată pe piept și Luca a văzut o urmă de sânge pe cămașa de noapte. Fata avea în palme răni ca după crucificare. Luca a încremenit de groază, străduindu-se să rămână la adăpostul întunericului și neputând să-și ia ochii

de la rănile foarte ciudate. Și-atunci a observat încă un lucru care i s-a părut și mai îngrozitor.

Toate cele trei femei care o duceau pe brațe pe fata adormită aveau așternută pe chip aceeași expresie de imensă seninătate. În timp ce se chinuiau să ducă povara însângerată și fără cunoștință, toate trei surâdeau, radiau de o bucurie venită dintr-un motiv tainic.

Și aveau ochii închiși ca și fata.

Luca a așteptat până ce femeile au trecut de el ca niște somnambule, cu pasul măsurat, ca o gardă de onoare, apoi s-a întors în camera de oaspeți și a îngenuncheat la marginea patului, rugându-se fierbinte pentru îndrumare și pentru a găsi, în ciuda îndoielilor sale, înțelepciunea de a descoperi ce lucru necurat se petrecea în locul acesta sfânt și de a-l îndrepta.

***

Era încă îngenuncheat în rugăciune când Freize a dat buzna în cameră, aducând o cană mare cu apă caldă pentru spălat, chiar înainte să se crape de ziuă.

— M-am gândit că vrei să mergi la utrenie.

— Așa e.

Luca s-a ridicat anevoie, s-a închinat și a sărutat crucea pe care o purta mereu la gât, un dar primit de la mama lui când împlinise paisprezece ani, ultima oară când a văzut-o.

— Pe-aici se întâmplă lucruri necurate, a spus Freize pe un ton grav, turnând apa într-un lighean și punând un ștergar curat alături.

Luca și-a clătit mâinile și fața.

— Știu. Dumnezeu mi-e martor că am văzut și eu câte ceva. Tu ce-ai auzit?

— Somnambule, viziuni, călugărițe care postesc în zile de sărbătoare, se înfometează și leșină în capelă. Unele văd

lumini pe cer, ca steaua care i-a condus pe magi, altele au vrut chiar să pornească spre Bethleem, dar au fost oprite. Oamenii din sat și servitorii de la castel spun că toate se smintesc. Umblă vorba că întreaga abație e atinsă de nebunie și că femeile de-aici își pierd mințile.

Luca a scuturat din cap.

— Numai Dumnezeu știe ce se petrece. Ai auzit țipetele de azi-noapte?

— Ferească Dumnezeu, nu. Am dormit în bucătărie și n-am auzit decât sforăieli. Dar oamenii de la bucătărie vorbesc că Papa ar trebui să trimită un episcop ca să vadă ce se petrece. Cică pe-aici umblă Satana. Papa ar trebui să poruncească să se facă o anchetă.

— A poruncit deja! M-a trimis pe mine, s-a burzuluit Luca. Se va face o anchetă, iar eu voi fi justițiarul.

— De bună seamă că vei fi, l-a încurajat Freize. Nu contează câți ani ai.

— Păi chiar *nu contează* câți ani am. Ce contează este că am fost trimis să cercetez.

— Atunci, ar fi bine să începi cu noua maică abatesă.

— De ce?

— Fiindcă totul a început de când a venit ea aici.

— N-am de gând să plec urechea la bârfe de bucătărie, a declarat Luca cu semeție în timp ce-și ștergea fața. I-a aruncat apoi șervetul lui Freize. Voi face o anchetă așa cum se cuvine, cu martori și mărturii depuse sub jurământ. Căci eu sunt inchizitorul numit de Papă și bine-ar fi ca nimeni să nu uite lucrul acesta. Mai ales cei care mă slujesc pe mine și care-ar trebui să-mi apere reputația.

— Sigur c-o apăr! Sigur că tu ești inchizitorul! Sigur că așa vei face! Tu ești stăpânul și eu nu uit asta niciodată, deși ești încă unul mic.

Freize a scuturat cămașa din pânză a lui Luca, apoi i-a întins roba de novice pe care o purta încinsă cu un brâu ceva mai sus, ca să nu calce pe ea. Luca și-a prins sabia la brâu, lăsând roba să cadă peste ea ca să nu se vadă.

— Vorbești cu mine de parcă aș fi un copil, a spus Luca înciudat. Nici tu nu ești cu mult mai mare.

— Am spus-o cu drag, a răspuns Freize serios. Așa arăt eu că țin la tine. Și că te respect. Pentru mine vei rămâne mereu „Vrăbioiul", novicele slăbănog.

— „Gâscă", ajutor de bucătar, a replicat Luca cu un zâmbet ștrengăresc.

— Ți-ai luat pumnalul? l-a întrebat Freize.

Luca și-a pipăit bordura cizmei unde ținea pumnalul ascuns în teacă.

— Toți spun că noua maică abatesă nu are chemare și n-a fost crescută să ducă o astfel de viață, a continuat Freize, neluând în seamă că Luca tocmai interzisese bârfa. Tatăl ei a trimis-o aici prin testament, ea s-a călugărit și nu va mai putea ieși niciodată de aici. Este singura moștenire pe care i-a lăsat-o taică-său, toate celelalte i-au revenit fratelui ei. E ca și cum ar fi fost trimisă la temniță. Și, de când a venit ea, călugărițele au început să vadă lucruri și să plângă în somn speriate. Jumătate din sat vorbește că diavolul a venit aici odată cu noua abatesă. Fiindcă ea n-a venit de bunăvoie.

— Și despre fratele ei ce se vorbește? a întrebat Luca, ispitit să stea la bârfă, în ciuda hotărârii lui de mai înainte.

— Numai de bine. E un stăpân bun, darnic cu abația. Bunicul lui a construit abația cu o mănăstire de maici de-o parte și una de călugări de cealaltă. Călugărițele și călugării slujesc împreună în abație. Tatăl lui le-a dat averi celor două mănăstiri, călugărițelor le-a cedat pădurile și pășunile, iar călugărilor le-a dat pământuri de lucrat și animale. Fiecare dintre mănăstiri are conducerea ei și dimpreună îi ajută pe

sărmani, întru slava lui Dumnezeu. La rândul său, noul stăpân ajută abația. Tatăl lui a fost cruciat, bărbat brav, vestit, un om foarte credincios. Noul stăpân pare a fi mai potolit, stă acasă, vrea mai multă liniște. Are tot interesul ca problema să nu se afle, tu să-ți faci ancheta, să iei o decizie, să găsești vinovatul, să exorcizezi ce e de exorcizat și totul să revină la normal.

Deasupra capetelor lor s-a auzit bătând clopotul ce anunța utrenia, rugăciunea de dimineață.

— Să mergem, a zis Luca și, luând-o înainte, a ieșit din casa de oaspeți și s-a îndreptat spre curtea interioară unde se afla o frumoasă biserică încadrată de porticuri.

Străbăteau curtea când a început să se audă cântec venind dinspre un alai de călugărițe înveșmântate în alb: cu torțe în mâini, cântau ca un cor de îngeri lunecând prin lumina sidefie a dimineții. Luca s-a dat un pas înapoi și chiar și Freize a rămas vrăjit de dulceața glasurilor ce se înălțau cristaline spre cerul în care mijeau zorii. Cei doi și fratele Peter au mers apoi în urma corului, au intrat în biserică și s-au așezat într-un alcov mai în spate. Două sute de călugărițe acoperite cu văl alb au umplut stranele corului, ce străjuiau de-o parte și de alta altarul, rămânând în picioare dinaintea lui.

În timpul Sfintei Liturghii, vocea de bariton a preotului din altar răsuna puternic la rostirea cuvintelor sfinte latinești și voci cristaline de măicuțe îi răspundeau. Luca privea tavanul boltit, colonadele de piatră frumos împodobite cu fructe și flori, deasupra cărora mai erau stele și luni argintate. Asculta în același timp glasurile pure ce dădeau răspunsurile și se întreba ce anume putea să le chinuie pe aceste sfinte femei în fiecare noapte și cum de se puteau trezi dimineață de dimineață pentru a-i cânta atât de frumos lui Dumnezeu.

Când slujba s-a sfârșit, cei trei vizitatori au rămas așezați pe banca de piatră din spatele capelei, în timp ce călugărițele

treceau pe lângă ei cu privirile plecate, smerite. Luca le cerceta chipurile, căutând tânăra pe care o văzuse atât de tulburată în urmă cu o noapte, numai că fețele semănau între ele – toate erau tinere, palide și încadrate de un văl alb. A încercat să zărească în palmele lor urme de răni, dar toate își țineau mâinile împreunate, ascunse sub mânecile lungi. În timp ce măicuțele ieșeau pe rând din biserică, lipăind ușor cu sandalele pe dalele de piatră, preotul care venea în urma lor s-a oprit în fața tinerilor și le-a spus cu voioșie:

— Am să iau micul dejun împreună cu domniile voastre, apoi o să trebuiască să mă întorc la mănăstirea mea.

— Nu sunteți preot aici? l-a întrebat Luca și i-a strâns mâna, apoi a îngenuncheat în fața lui ca să primească binecuvântarea.

— Avem mănăstire chiar de partea cealaltă a castelului, a explicat preotul. Primul Lord Lucretili a binevoit să ridice două așezăminte religioase: unul pentru bărbați și altul pentru femei. Noi, preoții, venim aici în fiecare zi ca să oficiem slujba. Dar ce păcat! Mănăstirea de călugărițe aparține Ordinului augustin. Noi, bărbații, ținem de Ordinul dominican. Și aplecându-se spre Luca a continuat: Cred că cel mai bine ar fi ca mănăstirea de maici să fie trecută sub autoritatea Ordinului dominican, înțelegi dumneata? Ar putea fi supravegheate de mănăstirea noastră și s-ar bucura de disciplina ordinului nostru. Sub Ordinul augustin, femeile de-aici au avut libertatea să facă ce vor. Și uite acum ce se întâmplă.

— Dar ele respectă slujbele, a protestat Luca. Nu își fac de cap.

— Numai pentru că așa vor ele. Dacă ar vrea să nu le mai țină sau să schimbe ceva, ar avea cum să schimbe. N-au nici un fel de reguli, pe când la noi, dominicanii, totul este bine rânduit. În Ordinul augustin, fiecare casă poate să trăiască după bunul plac. Îl slujesc pe Domnul cum cred ele că e mai bine și, drept urmare...

Și-a curmat vorba la vederea maicii econoame, care se apropia cu pas ușor pe minunata pardoseală de marmură a bisericii.

— Ei, iat-o și pe maica econoamă care sunt sigur că vine să ne poftească la micul dejun.

— Puteți lua micul dejun în salonul meu, a spus ea. A fost făcut și focul acolo. Părinte, rogu-te, condu-i dumneata pe oaspeții noștri.

— Cum să nu? a zis el bucuros și, după ce aceasta a plecat, s-a întors din nou spre Luca. Ea ține frâiele acestei mănăstiri, a spus el. E o femeie minunată. Se ocupă de pământuri, de îngrijirea clădirilor, cumpără cele de trebuință, vinde produsele. Ar fi putut fi stăpâna oricărui castel din Italia, o adevărată *Magistra*: învățătoare, cârmuitoare, stăpâna de drept a unei case ilustre. Era tot numai zâmbet când a adăugat: Și trebuie să spun că salonul ei este cea mai plăcută încăpere din acest loc, iar o bucătăreasă mai pricepută ca a ei nu găsești.

Preotul i-a condus de la biserică, prin curtea interioară, spre clădirea care forma latura dinspre răsărit a curții celei mari. Ușa de lemn de la intrare era deschisă și ei au intrat în salon, unde masa fusese pregătită pentru trei persoane. Luca și Peter s-au așezat. Freize a rămas la ușă ca să-i servească, pe măsură ce slujnicele de la bucătărie îi aduceau bucatele de pus pe masă. Aveau friptură de porc, de miel și de vită; pâine albă și neagră, din secară. Erau și mai multe feluri de brânză, dulcețuri, un coș cu ouă fierte și un castron cu prune atât de gustoase și de parfumate, că Luca le-a tăiat și le-a pus pe o felie de pâine albă, ca să le mănânce ca pe dulceață.

— Maica econoamă mănâncă întotdeauna singură, nu ia masa împreună cu surorile în refectoriu? a întrebat curios Luca.

— Dumneata n-ai face la fel, cu o astfel de bucătăreasă? l-a întrebat preotul. Nu mă îndoiesc că în zilele de sărbătoare se așază la masă cu celelalte surori. Dar îi plac lucrurile făcute ca la carte; iar unul dintre privilegiile funcției pe care o deține este să facă așa cum vrea în casa ei. Nu doarme în dormitorul comun și nici nu mănâncă în refectoriu. La fel face și maica abatesă, în casa ei de alături. Și-acum, a zis el cu un zâmbet larg, am un strop de rachiu în desagă. Am să-l aduc ca să bem un păhărel. Ajută la mistuire după un mic dejun îmbelșugat.

A ieșit din salonaș, iar Peter s-a ridicat în picioare și s-a uitat pe fereastră în curtea de la intrare, unde aștepta catârul preotului.

Luca a început să se plimbe alene prin încăpere în timp ce Freize strângea farfuriile. Coronamentul căminului era făcut din lemn lustruit, frumos sculptat. Când Luca era copil, bunicul lui, care era tâmplar, sculptase o astfel de podoabă pentru căminul din salonul casei lor. Pe atunci era o noutate care a stârnit invidia întregului sat. Îndărătul uneia dintre sculpturi era un dulăpior secret unde tatăl lui păstra prune zaharisite din care îi dădea lui Luca duminica, dacă în timpul săptămânii fusese cuminte. Într-o doară, Luca a prins să răsucească una câte una cele cinci înflorituri de pe suportul sculptat al coronamentului. Spre surpriza lui, una dintre ele s-a rotit și a deschis o ușă secretă exact ca aceea pe care și-o aducea aminte din copilărie. Înăuntru se afla un borcan de sticlă nu cu prune zaharisite, ci cu o mirodenie, poate: niște semințe negre uscate. Alături era o sulă de cizmărie – o mică unealtă cu care se fac găuri în obiectele din piele.

Luca a închis ușița dulăpiorului.

— Tata ascundea mereu prune zaharisite în dulapul de la cămin, a spus el cu voce tare.

— Noi n-am avut așa ceva, a răspuns secretarul Peter. Locuiam cu toții în bucătărie și mama învârtea frigăruile în vatră, iar în horn punea șunca la afumat. Dimineața, când focul era stins și noi, copiii, eram lihniți de foame, băgam capul prin hornul plin de funingine și ciuguleam din bucățile de șuncă. Ea îi zicea tatei că umblă șoareci pe-acolo, Dumnezeu s-o odihnească.

— Cum de-ai învățat carte, într-o familie atât de săracă? a întrebat Luca.

Peter a ridicat din umeri.

— Preotul a văzut că sunt băiat isteț, așa că părinții m-au trimis la mănăstire.

— Și pe urmă?

— Monseniorul m-a întrebat dacă vreau să-l slujesc, să intru în ordin. Firește că am acceptat.

În momentul acela, ușa s-a deschis și a intrat preotul, cu o sticluță pitită în mâneca sutanei.

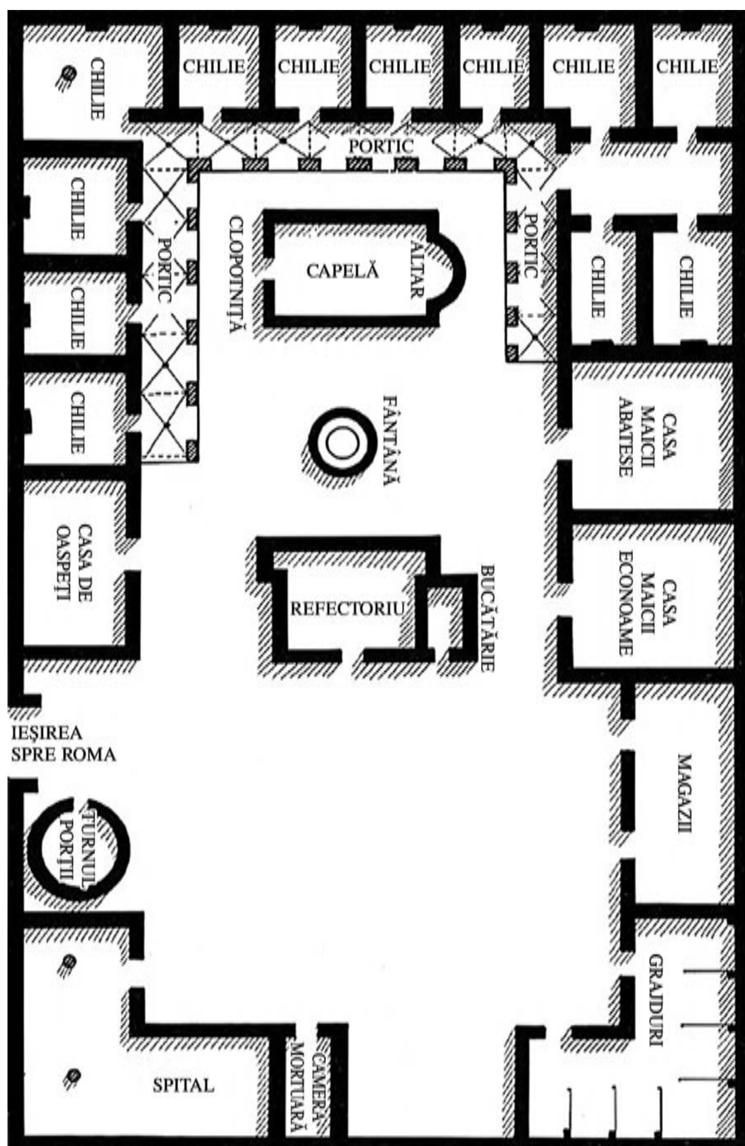
— Doar un strop, să mă ajute la drum, a zis el.

Luca și-a pus doar puțină tărie în ceașca de lut, Peter a refuzat, iar preotul a luat o dușcă zdravănă direct din sticlă. Freize se uita cu jind de lângă ușă, dar s-a hotărât să-și țină gura.

— Acum să vă conduc la maica abatesă, a spus preotul punând cu grijă dopul sticlei. Și nu uitați, de vă cere sfatul dacă ar putea cumva să treacă mănăstirea în grija fraților călugări, noi suntem gata s-o primim și toate necazurile ei ar lua sfârșit.

— Am să țin minte, a spus Luca fără să promită ceva anume.

Locuința maicii abatese se afla alături, construită tot pe zidul de împrejmuire al mănăstirii, cu o latură înspre curtea interioară și cealaltă spre pădure și munții de dincolo de ea.

CHILIE
CHILIE
CHILIE
CHILIE
CHILIE
CHILIE
CHILIE
PORTIC
CHILIE
PORTIC
CLOPOTNIȚĂ
CAPELĂ
ALTAR
PORTIC
CHILIE
CHILIE
CHILIE
CHILIE
FÂNTÂNĂ
CASA MAICII ABATESE
CASA DE OASPEȚI
REFECTORIU
BUCĂTĂRIE
CASA MAICII ECONOAME
IEȘIREA SPRE ROMA
MAGAZII
TURNUL PORȚII
GRAJDURI
SPITAL
CAMERA MORTUARĂ

Ferestrele ce dădeau spre exterior aveau vitralii groase și grilaje groase de fier.

— Locul acesta este construit ca un careu într-un alt careu, le-a explicat preotul. Careul interior este alcătuit din biserică, porticuri și chiliile maicilor, de jur-împrejur. Partea aceasta se întinde de la porticuri până la curtea exterioară. Jumătatea de clădire în care locuiește maica econoamă dă în curtea interioară și spre poarta principală, așa că de-aici se poate vedea cine vine și cine pleacă, iar pe latura dinspre miazăzi este spitalul pentru săraci.

Preotul a arătat cu mâna spre ușă.

— Maica abatesă mi-a spus să intrați.

El a rămas mai la urmă, Luca și Peter au intrat primii, iar Freize după ei. S-au pomenit într-o încăpere mică, cu două bănci din lemn și două scaune foarte simple. Pe peretele din față, un grilaj solid din fier forjat bloca intrarea în următoarea cameră, acoperită cu o draperie din lână albă. Cum stăteau ei și așteptau, draperia a fost dată la o parte fără zgomot și de cealaltă parte au zărit o robă albă, un acoperământ pentru cap și un chip palid ce abia se distingea printre ornamentele grilajului.

— Domnul să vă apere și să vă binecuvânteze, a rostit o voce clară. Fiți bineveniți în abația noastră. Eu sunt maica abatesă.

— Eu sunt Luca Vero.

Luca s-a apropiat de grilaj, dar n-a putut desluși decât silueta maicii, prin lucrătura bogată din fier forjat, împodobită cu fructe, frunze și flori. Se simțea și un parfum ușor, ca de apă de trandafiri. În spatele maicii abatese a mai zărit silueta întunecată a unei femei îmbrăcate în negru.

— Aceștia sunt Peter, secretarul meu, și Freize, servitorul meu. Am fost trimis să fac o anchetă în abația domniei voastre.

— Știu, a spus ea liniștită.

— N-am știut că sunteți închisă aici, a spus Luca, alegând cu grijă cuvintele ca să n-o jignească.

— Așa este obiceiul la noi, vizitatorii le vorbesc maicilor din ordinul nostru printr-un grilaj.

— Dar va trebui să vorbesc cu ele pentru ancheta pe care o fac. O să trebuiască să vină la mine ca să-mi răspundă la întrebări.

Luca i-a simțit reținerea dincolo de paravan.

— Prea bine, a spus ea. Doar am fost de acord cu ancheta.

Luca știa foarte bine că această maică abatesă cu sânge rece nu-și dăduse acordul pentru investigația lui: ea n-avusese de ales. Ancheta fusese stabilită de stăpânul Ordinului, iar el, Luca, avea de gând să le interogheze pe măicuțe cu sau fără consimțământul ei.

— Voi avea nevoie de o cameră separată, iar surorile vor trebui să vină și să-mi spună, sub jurământ, ce se petrece aici, a urmat Luca pe un ton mai încrezător.

Preotul, care stătea lângă el, a încuviințat din cap.

— Am poruncit să vi se pregătească o cameră chiar alături, a spus ea. Socotesc că e mai bine ca domnia voastră să audiați martorii chiar în casa mea, în casa maicii abatese. Surorile vor ști astfel că eu sprijin ancheta și că vin aici să vă răspundă la întrebări având binecuvântarea mea.

— Ar fi mai bine în altă parte, a șoptit preotul spre Luca. Ar trebui să veniți la mănăstirea fraților călugări și să le poruncești să vină la noi, sub supravegherea noastră. Autoritatea bărbaților, știi dumneata... judecata bărbaților... e întotdeauna un motiv puternic. Este nevoie de o mintea bărbătească, nu de închipuirile și de capriciile unei femei.

— Mulțumesc, dar mă voi întâlni cu ele aici, i-a răspuns Luca preotului. Apoi a continuat, adresându-se maicii abatese: Vă mulțumesc pentru ajutor. Mă bucur că le voi vedea pe măicuțe în casa domniei voastre.

— Dar mă întreb de ce, s-a mirat Freize vorbind în șoaptă cu un bondar care bâzâia pe lângă mica fereastră cu vitralii.

— Dar mă întreb de ce, a repetat cu glas tare Luca.

Freize a deschis ferestruica și bondarul a zburat liber în lumina soarelui.

— S-a bârfit mult, uneori și pe seama mea, a spus deschis maica abatesă. Eu însămi am fost acuzată. Este mai bine ca toți ai casei să vadă că ancheta se face sub oblăduirea mea și cu binecuvântarea mea. Sper că îmi veți restatornici bunul nume, că veți descoperi răul și-l veți smulge din rădăcină.

— Va trebui să fiți supusă unor întrebări, la fel ca toți membrii ordinului, a ținut Luca să spună.

A observat că dincolo de grilaj silueta albă se mișcase și el și-a dat seama că abatesa își plecase capul, ca și când el ar fi umilit-o.

— Am primit poruncă de la Roma să vă ajut să descoperiți adevărul, a insistat el.

Ea nu a răspuns, doar a întors capul și a vorbit cu cineva, Luca nu vedea cu cine, apoi ușa camerei s-a deschis și portăreasa cea bătrână, sora Anna, care îi întâmpinase în prima seară, a spus pe un ton tăios:

— Maica abatesă zice să vă arăt camera pentru interogatoriu.

Se pare că întrevederea lor cu abatesa se încheiase, iar ei nici măcar n-o văzuseră la față.

***

Era o încăpere simplă, care dădea spre pădurea din spatele abației și se afla tocmai în fundul casei, de unde nu puteau să vadă porticurile, chiliile măicuțelor sau cine venea ori pleca prin curtea din fața bisericii. Pe de altă parte, nici ceilalți nu puteau să vadă cine venea să depună mărturie.

— E discretă, a remarcat secretarul Peter.

— E ascunsă, a spus Freize vesel. Trebuie să stau la ușă ca să nu vă întrerupă nimeni și să nu tragă nimeni cu urechea?

— Da.

Luca și-a tras un scaun la masa goală și a așteptat până ce fratele Peter a scos hârtiile, o pană neagră de scris și o călimară, apoi s-a așezat și el la celălalt capăt al mesei și s-a uitat la Luca așteptând. Toți trei stăteau și se uitau nehotărâți. Copleșit de importanța misiunii ce îl aștepta, Luca privea pierdut la ceilalți doi. Freize a rânjit spre el și a făcut un gest de încurajare, dând din mână ca și când ar fi fluturat un steag.

— Dă-i drumul! a zis el. Lucrurile stau așa de rău aici, că n-avem ce să stricăm și mai tare.

Luca a pufnit într-un râs copilăresc.

— Cred și eu, a zis el așezându-se pe scaun, apoi s-a întors spre fratele Peter. Vom începe cu maica econoamă, a spus încercând să pară hotărât. Măcar știm cum o cheamă.

Freize a încuviințat și s-a dus la ușă.

— Să vină maica econoamă, i-a spus el surorii Anna.

Aceasta a venit numaidecât și s-a așezat exact în fața lui Luca. El a încercat să nu observe frumusețea senină a chipului ei, ochii azurii ce păreau să-i zâmbească cu un înțeles tainic.

Așa cum era regula, Luca a întrebat-o despre nume, vârstă – douăzeci și patru de ani –, numele părinților ei și de cât timp slujea în abație. Trăia între zidurile abației de douăzeci de ani, de când era mică.

— Dumneata ce crezi că se petrece aici? a întrebat-o Luca, încurajat de faptul că era inchizitor, de un sentiment al importanței propriei persoane și de tactica folosită în munca sa: Freize postat la ușă și fratele Peter cu pana de scris în mână.

Ea a lăsat privirea în jos, spre masa simplă, din lemn.

— Nu știu. Se întâmplă lucruri stranii, iar surorile mele sunt foarte tulburate.

— Ce fel de lucruri?

— Unele surori au început să aibă vedenii și două dintre ele umblă în somn – se dau jos din pat și merg, deși sunt adormite. Una nu mai mănâncă în refectoriu, se înfometează și nimeni nu poate s-o înduplece să mănânce. Și mai sunt și alte lucruri. Alte mărturii.

— Când au început toate astea? a întrebat-o Luca.

Ea a clătinat din cap obosită, parcă se aștepta la o astfel de întrebare.

— Cu vreo trei luni în urmă.

— Atunci când a venit noua maică abatesă?

— Da, a spus ea oftând. Dar sunt convinsă că ea nu are nici o legătură cu asta. Nu am de mărturisit nimic care să fie folosit împotriva ei. E adevărat că necazurile noastre au început atunci – dar nu trebuie să uitați că ea nu are autoritate în fața maicilor fiindcă este nouă, lipsită de experiență și a recunoscut că se află aici împotriva voinței sale. O mănăstire de maici are nevoie de o cârmuire strașnică, de supraveghere, de cineva căruia-i place viața de-aici. Noua maică abatesă a dus o viață foarte tihnită până să vină la noi, a fost copila favorită a unui mare nobil, o fiică răsfățată într-o casă nobilă; nu este obișnuită să stăpânească peste un așezământ religios. Ea nu a crescut aici. Nu e de mirare că nu știe cum să se impună.

— Și li se poate impune măicuțelor să nu mai aibă vedenii? Este alegerea lor? Le-a scăpat din mână pentru că nu știe să se impună?

Secretarul Peter a notat întrebările.

Maica econoamă a zâmbit.

— Nu și dacă sunt vedenii sfinte trimise de Domnul, a spus ea calmă. Dacă sunt vedenii sfinte, atunci nimic nu le poate opri. Dar dacă sunt păcate și sminteli, dacă femeile acestea se înfricoșează singure și îngăduie să fie mânate de

aceste grozăvii... Dacă ele visează și scornesc povești... Să-mi fie cu iertare, frate Luca, dar trăiesc în această congregație de douăzeci de ani și știu că două sute de femei care trăiesc laolaltă pot face din țânțar armăsar dacă li se îngăduie.

Luca a ridicat din sprâncene.

— Pot să-și provoace somnambulism? Să iasă noaptea din casă și să încerce să iasă pe poartă?

— Ai văzut și dumneata? l-a întrebat ea oftând.

— Azi-noapte, a confirmat el.

— Sunt convinsă că una sau două sunt cu adevărat somnambule. Sunt convinsă că una, poate chiar două au avut într-adevăr niște viziuni. Dar acum am zeci de femei tinere care aud îngeri, văd stele mergând pe cer, se trezesc în toiul nopții și țipă de durere. Trebuie să înțelegi, frate, că nu toate novicele noastre se află aici pentru că simt chemare spre cele sfinte. Foarte multe sunt trimise aici din familii cu prea mulți copii ori pentru că sunt foarte studioase ori pentru că și-au pierdut logodnicul ori nu se pot căsători din cine știe ce motive. Uneori ne trimit fete neascultătoare. Firește, în primul rând ele își aduc aici și necazurile. Nu toate au vocație, nu toate vor să fie aici. Și dacă o singură tânără iese din chilia ei noaptea, încălcând regulile, și aleargă prin curtea interioară, întotdeauna se va găsi o alta care să facă la fel. Maica a tăcut pentru o clipă, după care a mai spus: Apoi alta și alta.

— Dar cea cu stigmatele? Rănile răstignirii din palme?

Luca a citit mirare pe chipul ei.

— Cine v-a spus asta?

— Chiar eu am văzut-o pe fată azi-noapte; și pe celelalte femei care au alergat după ea.

Maica și-a plecat capul și și-a împreunat mâinile; o clipă, el a crezut că se ruga, cerând îndrumare ca să știe ce să spună mai departe.

— Poate că sunt un miracol, a spus ea încet. Stigmatele acelea. N-avem de unde să știm. Sau poate că nu. Poate sunt un lucru necurat – să ne ferească Maica Domnului.

Luca s-a aplecat peste masă ca să audă ce zice.

— Necurat? Cum adică?

— Uneori, o tânără mai evlavioasă își poate provoca singură cele cinci răni ale lui Cristos. Își face aceste răni în semn de venerație. Unele tinere merg mult prea departe. Maica econoamă a inspirat adânc înfiorată. Tocmai de aceea avem nevoie de o disciplină de fier în această casă. Măicuțele trebuie să simtă că există cineva care știe să aibă grijă de ele, așa cum un tată are grijă de fiica lui. Ele trebuie să știe că există reguli de comportare stricte. Trebuie să fie îndrumate cu mare grijă.

— Vă temeți că femeile acestea își fac rău singure? a întrebat Luca uluit.

— Sunt femei tinere, a repetat maica econoamă. Nu au pe nimeni să le îndrume. Devin pătimașe, agitate. Nu e ceva de gândit pentru ele să se taie singure sau una pe alta.

Fratele Peter și Luca au schimbat priviri îngrozite, apoi fratele Peter a plecat din nou capul și a continuat să scrie.

— Abația este prosperă, a comentat Luca doar ca să spună ceva, să aibă timp să-și revină din uimire.

Ea a scuturat din cap.

— Nu, toate am făcut un jurământ de sărăcie. Am jurat să trăim în sărăcie, smerenie și castitate. Nu avem voie să avem avere, nu avem voie să facem după vrerea noastră și nu avem voie să iubim un bărbat. Toate am jurat aceste lucruri; nu avem cum să le încălcăm. Toate am jurat. Toate am consimțit de bunăvoie.

— Mai puțin maica abatesă, a sugerat Luca. Înțeleg că ea s-a împotrivit. N-a dorit să vină aici, i s-a poruncit să intre

la mănăstire. Ea n-a ales să trăiască în smerenie, sărăcie și fără dragostea unui bărbat.

— Va trebui s-o întrebați pe ea, a spus maica econoamă cu demnitate. A respectat rânduiala. A renunțat la veșmintele bogate din imensele cufere cu haine cu care a venit aici. Din respect pentru rangul pe care îl deține în lumea de afară, i s-a îngăduit să-și schimbe îmbrăcămintea în intimitate. Propria ei servitoare a ras-o în cap și a ajutat-o să se îmbrace cu cămașa de pânză și cu roba de postav a ordinului nostru, să-și pună broboada pe cap și vălul de deasupra. Când a fost gata, a venit în capelă, s-a întins singură pe jos în fața altarului, cu mâinile întinse, cu fața spre pardoseala rece, și s-a dăruit Domnului. Numai ea știe dacă a jurat și cu inima. Noi, surorile ei, n-avem cum să știm ce e în mintea ei.

După un moment de șovăială, a adăugat:

— Dar, desigur, servitoarea ei nu a depus jurământul. Ea este o profană printre noi. După câte știu, servitoarea nu respectă nici o regulă. Nu știu nici măcar dacă îi dă ascultare maicii abatese sau dacă relația lor este mai…

— Mai cum? a întrebat Luca îngrozit.

— Mai neobișnuită, a spus ea.

— Servitoarea este soră mireană?

— Nici nu știu cum am putea să o numim. A fost servitoarea personală a maicii abatese încă din copilărie și, când maica abatesă a intrat în rândul nostru, a venit și sclava ei; a urmat-o la fel cum un câine își urmează stăpânul. Stă în locuința maicii abatese. La început dormea în cămara de lângă odaia maicii abatese, nu voia să doarmă în chilie, apoi a început să doarmă la ușa ei, ca o sclavă. De curând a ajuns să doarmă în pat cu ea. Mai s-a oprit o clipă, apoi a continuat: Ca un tovarăș de pat. A șovăit apoi: Nu vreau să insinuez altceva.

Fratele Peter rămăsese cu pana de scris în aer și cu gura căscată, dar nu a zis nimic.

— Merge la biserică, o urmează pe maica abatesă ca o umbră; dar nu se roagă, nu se spovedește și nu ia sfânta împărtășanie. Bănuiesc că este o necredincioasă. Chiar nu știu. Este o excepție de la regula noastră. Nu-i spunem soră, îi spunem Ishraq.

— Ishraq? a repetat Luca numele ciudat.

— S-a născut musulmană, a spus maica econoamă pe un ton bine măsurat. O veți vedea pe-aici, prin abație. Poartă un veșmânt negru asemeni femeilor maure și uneori își acoperă fața cu un voal. Culoarea pielii este ca de caramel. Trupul îi este auriu, parcă ar fi o femeie din caramea. Fostul stăpân a adus-o cu el de la Ierusalim când s-a întors din cruciadă, ea era pe atunci pruncă. Poate a luat-o ca trofeu sau ca animal de companie. Nu i-a schimbat numele și nici n-a botezat-o; dar a crescut-o alături de fiica lui, ca sclavă a ei.

— Credeți că ar putea avea vreo legătură cu tulburările de-aici? De vreme ce au început de când ea a venit în abație? De vreme ce a venit odată cu maica abatesă?

Ea a ridicat din umeri.

— La început, când au văzut-o prima dată, unele măicuțe se temeau de ea. Este o eretică, desigur, și are o înfățișare rea. Mereu se ține scai de maica abatesă. Părea că le…

S-a oprit puțin.

— ... tulbură, a continuat ea, aprobând a mulțumire cuvântul pe care-l găsise. Tulbură. Cred că toate ar spune la fel.

— Dar ce anume face?

— Nu face nimic pentru Dumnezeu! a spus maica econoamă cu o patimă bruscă. Sigur nu face nimic pentru abație. Unde se duce maica abatesă, se duce și ea. Nu se desparte niciodată de ea.

— Dar iese în afara abației, nu? Sau e reținută aici?

— Nu se desparte niciodată de maica abatesă, l-a contrazis ea. Iar maica abatesă nu iese niciodată din mănăstire. Sclava ei bântuie pe-aici. Se furișează, stă la pândă, urmărește tot și nu vorbește cu nici una dintre noi. Parcă am avea un animal ciudat prins în cursă. Am impresia că țin o leoaică fioroasă închisă într-o cușcă.

— Dar dumitale îți este teamă de ea? a întrebat brusc Luca.

Ea a ridicat capul și s-a uitat la el cu privirea ei senină și azurie.

— Am încredere că Domnul Dumnezeu mă va apăra de toate relele, a spus ea. Dar dacă nu aș fi atât de sigură că sunt în paza bunului Dumnezeu, m-ar înspăimânta cumplit și pe mine.

În cămăruță s-a făcut liniște, de parcă o adiere malefică trecuse printre ei. Luca a simțit cum i se zbârlește părul pe ceafă, în timp ce fratele Peter a bâjbâit pe sub masă după crucifixul pe care îl purta la brâu.

— Cu care dintre măicuțe ar trebui să vorbesc mai întâi? a întrebat Luca rupând liniștea. Scrieți-mi numele celor care umblă în somn, au stigmate, au viziuni ori postesc.

I-a întins hârtia și pana de scris, iar ea, fără grabă sau ezitare, a scris citeț șase nume, după care i-a înapoit hârtia.

— Dar dumneata? a întrebat el. Ai avut viziuni sau ai umblat în somn?

Zâmbetul ei trimis tânărului era aproape ispititor.

— Mă trezesc noaptea pentru slujbe și ca să mă duc să-mi spun rugăciunile, a răspuns ea. N-o să mă găsiți în altă parte decât în patul meu, la căldură.

În timp ce Luca a clipit din ochi ca să-și alunge din minte această imagine, ea s-a ridicat de la masă și a părăsit încăperea.

— Strașnică femeie, a spus Peter încet, în timp ce ușa se închidea în urma ei. Când te gândești că trăiește la mănăstire de la patru ani! Dac-ar fi trăit în lume, oare ce ar fi făcut?

— Jupe de mătase, a comentat Freize, băgând capul pe ușă, de pe hol. E neobișnuit.

— Cum? Cum? a întrebat Luca, furios fără motiv, simțind cum îi tresaltă inima numai gândindu-se la maica econoamă care doarme castă în patul ei.

— E neobișnuit ca o maică să poarte jupe de mătase. Cămașă aspră, din păr de cal, așa mai zic – poate-i cam sever, dar așa-i normal. Dar jupe de mătase, nu.

— De unde Necuratului știi tu că poartă jupe de mătase? a pufnit Peter. Și cum îndrăznești să spui asta despre așa o doamnă?

— Le-am văzut întinse la uscat în spălătorie, mă întrebam ale cui sunt. Mi s-au părut veșminte cam nepotrivite pentru niște călugărițe care au jurat să trăiască în sărăcie. Așa că am început să trag cu urechea. Oi fi eu prost, dar știu să trag cu urechea. Le-am auzit foșnind când a trecut pe lângă mine. Ea nu știa că eu ascult, a trecut pe lângă mine de parcă aș fi fost stană de piatră ori copac. Mătasea foșnește și face un fel de *hsss hsss hsss*. Freize s-a uitat la Peter și a dat din cap cu un aer satisfăcut: Se poate face anchetă și altfel. Nu e musai să știi să scrii ca să și gândești. Uneori ajută numai să asculți.

Fratele Peter l-a ignorat cu desăvârșire.

— Cine urmează? l-a întrebat el pe Luca.

— Maica abatesă, a decis Luca. Apoi servitoarea Ishraq.

— Ce-ar fi s-o vedem mai întâi pe Ishraq? Și pe urmă putem s-o ținem în camera de alături, cât timp stăm de vorbă cu maica abatesă, a propus Peter. Așa le împiedicăm să comploteze.

— Cum să comploteze? a întrebat Luca nerăbdător.

— Tocmai asta e, a spus Peter. Că noi nu știm ce pun ele la cale.

— Complot, a repetat Freize cu atenție neobișnuitul cuvânt. Com-plot. E ciudat cum unele cuvinte sună a vinovăție.

— Du-te odată și adu-o pe sclavă, a poruncit Luca. Nu tu ești inchizitorul, tu se presupune că-ți slujești stăpânul, pe mine. Și ai grijă să nu vorbească nimănui înainte să vină la noi.

Freize a dat fuga la ușa bucătăriei maicii abatese și a întrebat de Ishraq. Ea a venit în veșminte ca ale oamenilor deșertului, cu o tunică neagră și șalvari negri. Pe cap purta voal negru care-i lăsa să se vadă doar ochii. De fapt, din toată făptura, i se vedeau doar picioarele goale, ciocolatii – cu un inel de argint pe unul dintre degete – și ochii negri, greu de citit, înconjurați de voal. Freize i-a zâmbit ca s-o liniștească, dar ea nu a răspuns în nici un fel și au mers tăcuți spre camera unde avea loc interogatoriul. Fata s-a așezat pe scaun în fața lui Luca și a fratelui Peter fără să rostească vreun cuvânt.

— Te cheamă Ishraq? a întrebat-o Luca.

— Nu vorbesc italiană, a spus ea într-o italiană fără cusur.

— Dar văd că vorbești.

Ea a scuturat din cap și a spus din nou:

— Nu vorbesc italiană.

— Te cheamă Ishraq, a încercat el din nou, de data aceasta în franceză.

— Nu vorbesc franceză, a răspuns ea cu un impecabil accent franțuzesc.

— Te cheamă Ishraq, a spus el în latinește.

— Așa este, a recunoscut ea tot în latinește. Dar nu vorbesc latina.

— Dar ce limbă vorbești?

— Nu vorbesc.

Văzând că n-are încotro, Luca s-a aplecat în față și i-a spus pe cel mai autoritar ton de care era în stare:

— Ascultă, femeie: am primit însărcinare de la Sfântul Părinte însuși ca să cercetez ce se petrece în această mănăstire

și apoi să-l înștiințez. Fă bine și răspunde, altfel vei avea de-a face nu doar cu mânia mea, ci și cu a lui.

Ea a ridicat din umeri.

— Sunt mută, a spus ea simplu, în latină. Și, desigur, o fi pentru tine Sfântul Părinte, dar pentru mine nu este.

— Dar e limpede că poți vorbi, a intervenit fratele Peter. E limpede că știi mai multe limbi.

Ea l-a privit cu obrăznicie și a scuturat din cap.

— Vorbește cu maica abatesă.

Tăcere.

— Avem puterea să te facem să vorbești, a avertizat-o părintele Peter.

Ea a lăsat imediat ochii în jos, genele negre acoperindu-i privirea. Când i-a ridicat din nou, Luca a văzut că ochii ei căprui se încrețiseră la colțuri: fata abia se abținea să nu râdă de fratele Peter.

— Nu vorbesc, a spus ea din nou. Și nu cred că aveți vreo putere asupra mea.

Luca s-a făcut roșu ca focul, pierzându-și cumpătul, ca orice tânăr luat în râs de o femeie.

— Atunci, pleacă! a spus Luca tăios.

Apoi s-a răstit la Freize care a băgat mirat capul pe ușă:

— Trimite-o aici pe maica abatesă. Și ține-o pe muta asta alături, singură.

***

Isolda stătea în pragul ușii, cu chipul adumbrit de gluga trasă bine pe cap și cu mâinile ascunse în mânecile largi ale veșmântului monahal de sub care i se vedeau doar picioarele albe încălțate în sandale simple. Fără să vrea, Luca văzu că degetele de la picioare i se făcuseră rozalii din cauza frigului și că avea scobitura gleznei înaltă.

— Intrați, a spus Luca încercând să-și recapete calmul. Luați loc, vă rog.

Ea s-a așezat, dar nu și-a dat jos gluga, așa încât Luca a fost nevoit să aplece puțin, încercând să-i vadă chipul. În umbra făcută de glugă a reușit să ghicească conturul unui obraz cu bărbie ascuțită și gură hotărâtă. Restul rămânea un mister.

— Maică abatesă, n-ați vrea să vă dați gluga jos?

— Prefer să n-o dau.

— Maica econoamă a stat de vorbă cu noi fără să-și țină gluga pe cap.

— Mi s-a cerut să jur că mă voi feri să stau în preajma bărbaților, a spus ea cu răceală. Mi s-a poruncit să jur că voi rămâne în acest ordin, că nu mă voi întâlni și nu voi sta de vorbă cu bărbați decât ca să schimbăm două vorbe și să avem cea mai scurtă întrevedere. Nu fac decât să respect jurămintele pe care am fost obligată să le rostesc. Nu a fost alegerea mea, așa mi-a impus Biserica. Domnia voastră, ca slujitor al Bisericii, ar trebui să fiți mulțumit de supunerea pe care o arăt.

Fratele Peter și-a aranjat mai bine hârtiile și a așteptat cu pana de scris pregătită.

— Aș dori să ne povestiți despre cum ați ajuns la mănăstire, a spus Luca.

— Se știe prea bine, a spus ea. Tatăl meu a murit acum trei luni și jumătate și a lăsat castelul și toate pământurile fratelui meu, care este acum noul stăpân, așa cum se cuvine. Mama a murit mai demult, iar mie nu mi-a rămas decât să aleg între un pretendent la căsătorie și un loc în această abație. Fratele meu, noul Lord Lucretili, a acceptat hotărârea mea de a nu mă căsători și mi-a făcut marea favoare de a mă pune la cârma acestei mănăstiri de călugărițe, iar eu am venit aici, am depus jurământul și mi-am început misiunea ca maică abatesă.

— Câți ani aveți?

— Șaptesprezece, i-a spus ea.

— Nu sunteți prea tânără pentru o maică abatesă?

Pe figura pe jumătate ascunsă a apărut un zâmbet silit.

— Nu și dacă bunicul meu este cel care a întemeiat abația, iar fratele meu este singurul ei ocrotitor. Lordul Lucretili poate numi abatesă pe oricine dorește.

— Ați avut chemare pentru asta?

— Din păcate, nu. Am venit aici ca să mă supun dorinței fratelui și voinței tatălui meu. Nu pentru că simt vreo chemare.

— N-ați vrut să vă răzvrătiți împotriva dorinței fratelui și a voinței tatălui?

A urmat o clipă de tăcere. Ea a ridicat capul și, de sub gluga imensă, s-a văzut că îl privea gânditoare, ca și când l-ar fi socotit un om care ar putea s-o înțeleagă.

— Desigur, am fost ispitită de păcatul nesupunerii, a spus ea cu sinceritate. Nu înțelegeam de ce tatăl meu mi-a hotărât soarta asta. Niciodată nu mi-a vorbit despre abație și nici n-a pomenit vreodată că ar vrea să duc o viață monahală. Dimpotrivă, îmi vorbea despre lumea de afară, îmi spunea că trebuie să fiu o femeie demnă și puternică, să-mi conduc bine domeniile și să apăr Biserica dacă este atacată aici sau în Țara Sfântă. Dar fratele meu a fost cel care a stat alături de tata pe patul de moarte, el i-a ascultat ultimele dorințe, apoi mi-a arătat testamentul lui. Era clar că ultima dorință a tatălui meu a fost să vin aici. L-am iubit pe tata, îl iubesc și acum. Mă supun voinței lui acum, când e mort, așa cum am făcut-o și când era în viață.

Vocea îi tremurase ușor cât vorbise despre tatăl ei.

— Sunt o fiică ascultătoare acum, ca și-atunci când trăia.

— Am auzit că ați adus-o aici și pe sclava domniei voastre, o fată maură pe nume Ishraq, și că ea nu este nici soră mireană, nici nu s-a călugărit.

— Nu e sclava mea, e o femeie liberă. Poate să facă ce dorește.

— Atunci, ce face ea aici?

— Orice dorește.

Luca era convins că vede în ochii din umbră aceeași sclipire de sfidare pe care o arătase și sclava.

— Maică abatesă, a spus el pe un ton aspru, n-ar trebui să aveți alte însoțitoare în afară de surorile din acest ordin.

Ea l-a înfruntat cu o privire plină de încredere nestrămutată.

— Nu cred, a spus ea. Nu cred că aveți căderea să-mi spuneți una ca asta. Și nu cred că v-aș da ascultare, nici dacă mi-ați spune că aveți această putere. După știința mea, nu există nici o lege care să interzică unei femei, unui necredincios, să intre într-o mănăstire și să slujească alături de călugărițe. Nu există un astfel de obicei. Noi aparținem Ordinului augustin, iar eu, ca maică abatesă, am dreptul să conduc acest așezământ așa cum cred de cuviință. Nimeni nu-mi spune cum s-o fac. Dacă mi se dă titlul de maică abatesă, atunci mi se dă și dreptul de a decide asupra abației. De vreme ce am fost obligată să preiau această putere, fiți sigur că o voi folosi.

Cuvintele erau sfidătoare, dar vocea îi rămăsese foarte calmă.

— Am auzit că nu ea v-a părăsit deloc de când ați venit la abație.

— Așa este.

— Nu a ieșit niciodată în afara acestor porți?

— Nu, și nici eu.

— Stați împreună zi și noapte?

— Da.

— Am auzit că doarme în pat cu domnia voastră, a spus cu îndrăzneală Luca.

— Și cine a spus asta? l-a întrebat maica abatesă pe același ton.

Luca a privit spre notițele lui, iar fratele Peter și-a foit hârtiile.

Ea a ridicat din umeri, ca și cum ar fi fost cuprinsă de dispreț față de ei și de întrebările lor fără rost.

— Bănuiesc că trebuie să întrebați pe toată lumea despre tot ce le trece prin cap, a spus ea cu desconsiderație. Să flecăriți ca niște ciori gureșe. Să ascultați cele mai mari grozăvii de la cele mai înfricoșate ființe pline de închipuiri. Să le cereți unor fete neștiutoare să vă povestească tot felul de lucruri.

— Ea unde doarme? a insistat Luca fără să se lase dus cu vorba.

— De când liniștea abației a început să fie tulburată, a hotărât să doarmă cu mine, așa cum făceam când eram copii. Așa mă poate proteja.

— Împotriva cui?

Ea a oftat, parcă plictisită de curiozitatea lui.

— Nu știu, firește. Nu știu de ce anume se teme pentru mine. Nu știu nici eu de ce anume mă tem pentru mine. Sinceră să fiu, nimeni nu știe ce se întâmplă aici. Nu de aceea ați venit aici? Pentru a afla.

— Se pare că lucrurile au început să meargă foarte prost de când dumneata ai venit aici.

Ea a plecat capul și a rămas tăcută o clipă.

— E adevărat, a recunoscut ea. Dar eu nu am făcut nimic. Nu știu ce se petrece aici. Regret din toată inima. Mie, uneia, lucrul acesta îmi pricinuiește o mare suferință. Nu știu ce să cred. Sunt … pierdută.

— Pierdută? a întrebat Luca repetând cuvântul ce-i suna a singurătate.

— Pierdută, a confirmat ea.

— Nu știți cum să cârmuiți abația?

Ea a plecat capul ca și când s-ar fi rugat din nou. Apoi, clătinând ușor din cap, a recunoscut că așa era: nu știa cum să conducă abația.

— Nu atunci când se întâmplă astfel de lucruri, a spus ea cu glas scăzut. Nu atunci când umblă vorba că sunt posedate, când se comportă ca niște nebune.

— Nu aveți vocație, a spus Luca foarte încet. Ați vrea să trăiți în afara acestor ziduri, chiar și acum?

Ea a lăsat să-i scape un mic oftat de dor. Luca aproape că-i simțea dorința de libertate, faptul că ea ar trebui să fie liberă. Fără să vrea, i-a venit în minte bondarul pe care Freize îl eliberase deschizându-i fereastra spre soare, s-a gândit că orice ființă, chiar și un bondar, tânjește după libertate.

— Cum poate nădăjdui această abație să prospere când ea este condusă de o maică abatesă care dorește să fie liberă? a întrebat el pe un ton sever. Știți că trebuie să slujim acolo unde am jurat să fim.

— Nu și domnia voastră, l-a repezit ea aproape furioasă. Căci domnia voastră ați jurat să fiți preot într-o mică mănăstire de la țară; dar iată-vă aici – liber ca pasărea cerului. Călătoriți prin țară pe cei mai buni cai pe care vi-i poate da Biserica, împreună cu un paj și un secretar. Mergeți unde vă poftește inima și interogați pe oricine. Sunteți liber să mă interogați – aveți chiar puterea de a mă interoga pe mine, care trăiesc aici, slujesc aici, mă rog aici și nu fac altceva decât să-mi doresc în taină uneori să…

— Nu domnia voastră ne judecați pe noi, a intervenit fratele Peter. Pe noi ne-a împuternicit însuși Papa. Nu domnia voastră puneți întrebări.

Luca n-a mai insistat, simțindu-se ușurat în sinea lui că n-a trebuit să recunoască în fața maicii abatese că era fericit pentru că fusese eliberat din mănăstirea lui, că se bucura să aibă un cal al lui, că era mânat de o nesățioasă dorință de cunoaștere.

Ea a clătinat din cap disprețuitoare la remarca fratelui Peter.

— Mă așteptam să-i iei apărarea, a spus ea cu îndrăzneală. Mă așteptam să fiți uniți, doar sunteți bărbați și așa fac bărbații întotdeauna.

Apoi s-a întors spre Luca.

— M-am gândit, desigur, că nu sunt deloc nepotrivită să fiu abatesă. Dar ce pot să fac? Dorințele tatălui meu au fost clare, fratele meu are totul sub porunca lui. Tata a dorit să fiu abatesă, iar fratele meu a poruncit să fiu. Așa că iată-mă-s. Poate că este împortiva voinței mele, poate că este împotriva voinței măicuțelor, dar este porunca fratelui meu și a tatălui meu. Am să fac și eu ce pot. Am depus jurământul. Sunt obligată să rămân aici până la moarte.

— Ați depus jurământul așa cum e rânduiala?

— Da.

— V-ați ras pe cap și ați renunțat la avere?

Ea a făcut un mic gest din cap, semn că fusese prinsă cu o mică minciună.

— Mi-am tăiat părul și am renunțat la giuvaierurile mamei, a răspuns ea cu precauție. Nu voi mai umbla niciodată cu capul descoperit, nu voi mai purta niciodată safirele pe care mi le-a dăruit ea.

— Credeți că domnia voastră sunteți pricina acestor dovezi de nefericire și de suferință? a întrebat-o el fără ocoliș.

Ea a scos un mic icnet, mâhnită de învinuirea ce i se aducea. Aproape că s-a dat înapoi la auzul spuselor lui, apoi și-a recăpătat curajul și s-a aplecat spre el. Luca i-a zărit ochii de un albastru întunecat.

— Poate. Se prea poate. Domnia voastră ar trebui să aflați asta. La urma urmei, ați fost însărcinat să aflați astfel de lucruri. De bună seamă că eu nu-mi doresc ca lucrurile să fie așa cum sunt. Nu le înțeleg și ele îmi pricinuiesc rău și mie. Nu doar surorile, ci și eu mă simt...

— Cum?

— Atinsă, a spus ea încet.

Nedumerit de-a binelea, Luca s-a uitat spre fratele Peter care rămăsese cu gura căscată și cu pana de scris în aer, deasupra paginii.

— Atinsă? a repetat Luca, întrebându-se mirat dacă ea voia să spună că se simte atinsă de nebunie.

— Rănită, s-a corectat ea.

— În ce fel?

Ea a scuturat din cap, în semn că n-ar vrea să spună mai mult.

— Profund, a adăugat ea.

În încăperea luminată de soare a urmat un lung moment de tăcere. Freize, care aștepta afară, auzind că vocile dinăuntru au tăcut, a deschis ușa, și-a aruncat un ochi și, văzând privirea furioasă a lui Luca, s-a retras numaidecât.

— Iertare, a spus el închizând ușa la loc.

— N-ar fi bine ca mănăstirea să treacă sub cârmuirea fraților dominicani? a întrebat direct fratele Peter. Domnia voastră ați fi eliberată de jurământ și cele două mănăstiri ar avea un singur cârmuitor. Măicuțele ar trece sub autoritatea părintelui abate, iar treburile negustorești ar putea fi administrate de castel. Domnia voastră ați fi liberă să plecați.

— Să puneți bărbații să cârmuiască femeile? Ea s-a uitat la el de parcă îi venea să râdă. Asta e tot ce puteți face – toți trei? V-ați obosiți să bateți atâta amar de drum tocmai de la Roma, pe caii aceia minunați, un secretar, un inchizitor și un servitor, și nu găsiți ceva mai bun de făcut decât să treceți mănăstirea sub conducerea bărbaților? Să desființați străvechiul nostru ordin, să ne distrugeți pe noi, care suntem făcute după chipul și asemănarea Sfintei Fecioare Maria, și să ne treceți sub cârmuirea bărbaților?

— Dumnezeu a dat bărbaților puterea să domnească peste toate, i-a atras atenția Luca. Odată cu facerea lumii.

Scurta ei izbucnire de sfidare s-a risipit la fel de repede cum apăruse.

— Oh, poate că da, a spus ea brusc obosită. Dacă așa ziceți... Nu știu. N-am fost crescută să gândesc așa. Dar știu că unele surori doresc asta, știu că frații călugări spun că așa ar trebui să se întâmple. Nu știu dacă aceasta este vrerea Domnului. Nu știu dacă Domnul ține înadins ca bărbații să domnească asupra femeilor. Tatăl meu nu mi-a pomenit niciodată despre asta și el a fost cruciat, a mers în Țara Sfântă și s-a rugat chiar la mormântul Domnului nostru Iisus. El m-a învățat să cred că sunt copil al Domnului și femeie liberă. Nu mi-a spus niciodată că Dumnezeu i-a pus pe bărbați mai presus de femei. Mi-a spus că Dumnezeu i-a făcut să fie împreună, să se ajute și să se iubească unii pe alții. Dar eu nu știu. Se vede treaba că Dumnezeu – dacă El binevoiește vreodată le vorbească femeilor – nu-mi vorbește mie.

— Și care este dorința dumitale? a întrebat-o Luca. Dumneata, care te afli aici, deși spui că nu vrei să fii aici? Cu o servitoare care vorbește trei limbi, dar pretinde că e mută? Rugându-te unui Dumnezeu care nu vrea să îți vorbească? Dumneata, care spui că te simți rănită, că ești tulburată? Care este dorința dumitale?

— Eu nu am nici o dorință, a spus ea simplu. Este prea curând pentru mine. Tata a murit în urmă cu trei luni și jumătate. Vă puteți închipui cum se simte fiica lui? L-am iubit din toată inima, doar cu el am crescut, a fost eroul copilăriei mele. El stăpânea totul, era soarele din viața mea. În fiecare dimineață când mă trezesc, îmi aduc aminte că el nu mai este. Am intrat la mănăstire după numai câteva zile de la moartea lui, chiar în prima săptămână de doliu. Vă puteți închipui? Necazurile au început aproape imediat. Tatăl meu a murit și toți cei din jur fie pretind că sunt nebuni, fie au înnebunit de-a binelea. Așa că, dacă mă întrebați ce vreau,

am să vă spun. Nu vreau decât să plâng și să dorm. În momentele mai grele, îmi doresc să urc în clopotniță, să-mi leg de gât funia clopotului ca să mă tragă în sus și să-mi frângă gâtul atunci când începe să bată.

Brutalitatea spuselor ei a răsunat chiar ca un dangăt de clopot în liniștea din încăpere.

— Sinuciderea este o blasfemie, a spus repede Luca. Este păcat și dacă numai te gândești la ea. Va trebui să vă spovediți unui preot, să acceptați penitența dată de el și să nu vă mai gândiți niciodată la una ca asta.

— Știu, a răspuns ea. Știu. Tocmai de aceea doar îmi doresc, dar nu și fac un astfel de lucru.

— Sunteți o biată femeie în suferință, a spus Luca, neavând habar de cum ar putea s-o liniștească. O fată care suferă.

Ea a ridicat capul și lui Luca i s-a părut că vede umbra unui zâmbet sub gluga trasă peste față.

— Nu era nevoie să vină un inchizitor tocmai de la Roma ca să-mi spună asta. Și, totuși, mă veți ajuta?

— Dacă îmi va sta în putință, a spus el. Dacă voi putea, o voi face.

Au tăcut cu toții. Luca a simțit că parcă îi făgăduise solemn. Încet, ea și-a tras gluga mai spre spate, nu mult, astfel încât el să vadă încă strălucirea ochilor ei albaștri și senini. Apoi fratele Peter și-a muiat cu zgomot pana de scris în călimară, iar Luca și-a revenit.

— Azi-noapte am văzut o călugăriță fugind prin curte și după ea au ieșit alte trei, a spus el. Femeia a ajuns până la poarta mănăstirii și a bătut cu pumnii în ea, țipând ca din gură de șarpe, parcă era osândită la moarte. Celelalte au prins-o și au dus-o pe brațe în curtea interioară. Socotesc că au dus-o înapoi în chilia ei.

— Așa este, a spus ea rece.

— I-am văzut mâinile, i-a spus el, iar de data aceasta părea că face o acuzație, nu o anchetă. Părea că o acuză. Avea în palme semnele răstignirii, niște stigmate care nu știu dacă erau adevărate.

— Sunt adevărate, i-a spus maica abatesă cu calm și demnitate. Și sunt motiv de suferință pentru ea, nu unul de mândrie.

— Știați de ea?

— Sigur că da.

— Atunci, aș dori s-o văd după-amiază. Vă rog să o trimiteți la mine.

— Nu o voi trimite.

Refuzul ei calm l-a zăpăcit pe Luca.

— Va trebui s-o faceți!

— Nu o voi trimite în această după-amiază. Toată lumea stă cu ochii pe ușa casei mele. Ați sosit aici cu destul tam-tam; frații și surorile, toată abația știe că sunteți aici și că strângeți mărturii. Nu vreau s-o fac și mai mult de rușine. Îi este și așa destul de greu că toată lumea știe de stigmate și coșmaruri. Puteți să o vedeți, dar atunci când voi hotărî eu, când nu vede nimeni.

— Am ordin de la însuși Papa ca să-i interoghez pe cei care tulbură.

— Asta credeți despre mine? Că tulbur? a întrebat ea tresărind.

— Nu. Voiam să spun că am ordin de la Papă să fac o anchetă.

— Atunci, așa să faceți, a spus ea pe un ton impertinent. Dar nu o veți vedea pe tânăra aceea decât atunci când va fi în siguranță pentru ea să vină aici.

— Și când se va întâmpla asta?

— Curând. Când voi considera eu că e momentul potrivit.

Luca și-a dat seama că n-o va convinge pe maica abatesă să se răzgândească. Spre mirarea lui, nu era furios. Și-a dat

seama că o admiră; îi plăcea că avea un ascuțit simț al onoarei și îi împărtășea tulburarea față de ce se petrecea în mănăstire. Dar, înainte de toate, o compătimea pentru pierderea suferită. Luca știa ce înseamnă să-ți fie dor de părinți, să n-ai pe cineva căruia să-i pese de tine, să te iubească și să te protejeze. Știa cum e să înfrunți lumea de unul singur și cum e să te simți orfan.

S-a pomenit că îi zâmbește, deși nu își dădea seama dacă și ea îi zâmbea.

— Maică abatesă, nu sunteți o femeie ușor de interogat.

— Frate Luca, nu sunteți un bărbat ușor de refuzat, i-a răspuns ea, după care s-a ridicat de la masă fără să ceară permisiunea și a părăsit încăperea.

***

În restul zilei, Luca și fratele Peter au interogat călugărițe una câte una, le-au ascultat poveștile, speranțele și temerile. Apoi au mâncat singuri în salonul maicii econoame, serviți de Freize. După-amiază, Luca și-a dat seama că nu mai suporta să mai vadă încă o tânără palidă care să-i spună că noaptea avea coșmaruri și o chinuia conștiința, așa că și-a îngăduit un răgaz în care să nu mai audă de neliniștile și temerile acestor femei.

Cei trei bărbați și-au înșeuat caii și au pornit călare prin pădurea de fagi, unde copaci maiestuoși își înălțau coroanele, lăsând să cadă cu foșnet tainic frunze arămii și jir. Caii mergeau aproape fără zgomot, căci copitele li se afundau în covorul gros de frunze căzute. Luca mergea înainte singur, sătul de voci tânguitoare, întrebându-se dacă va izbuti să înțeleagă ceva din tot ce auzise, îngrijorat că nu făcea decât să asculte niște vise fără noimă și să se teamă de năluciri.

Drumul i-a purtat tot mai sus până au ieșit din pădure și au privit înapoi în vale calea pe care veniseră. În fața lor,

cărarea continua să urce, devenind tot mai îngustă și mai anevoioasă, până la munții ce se ridicau semeți și pustii de jur-împrejur.

— Parcă e mai bine, a zis Freize, bătându-și calul cu palma pe grumaz când s-au oprit o clipă să se odihnească.

Mai jos de ei, în vale, se vedea micul sat Lucretili, acoperișul cenușiu de ardezie al abației, cele două așezăminte religioase de-o parte și de alta și castelul impunător unde stindardul noului stăpân flutura în vârful turnului de la intrare.

Aerul era rece. Un vultur singuratic se rotea deasupra, în înaltul cerului. Fratele Peter și-a strâns mai bine mantia pe umeri și, întorcându-se spre Luca, i-a amintit că nu trebuie să întârzie prea mult pe drum.

Și-au întors caii și au pornit călare pe coama dealului, lăsând pădurea pe partea dreaptă, apoi, la prima potecă a tăietorilor de lemne, au coborât din nou, afundându-se tăcuți printre copaci.

Cărarea șerpuia prin pădure. Tot mergând, au auzit susur de izvor, apoi tocănit de ciocănitoare. Chiar când credeau că trecuseră de sat, au ajuns într-un luminiș și au văzut un drum larg spre castelul Lucretili, ce se înălța ca un străjer de piatră cenușie.

— Se pare că o duce foarte bine, a observat Freize, văzând zidurile înalte ale castelului, podul mobil și stindardele ce fluturau în vânt.

Dinspre grajdurile lordului se auzea lătratul câinilor de vânătoare.

— Nu-i un trai rău, a continuat el. Averea – toată pentru tine, ai ca vânat propriile căprioare, joci după cum tu singur cânți, bani ai destui ca să mergi la Roma când poftești; și pe deasupra o pivniță plină cu vin, numai a ta.

— Domnul s-o aibă în pază, că tare dor trebuie să-i fie de casa ei, a spus Luca privind turnurile înalte ale frumosului

castel, aleile ce duceau spre inima pădurii și dincolo de lacuri, spre coline și pârâuri. De la atâta avere și libertate, să ajungi între patru pereți și la o viață îngrădită până la moarte! Oare cum a putut un tată care își iubea fiica să o crească aici liberă, apoi, în pragul morții, să pună să fie închisă?

— Mai bine închisă decât să aibă un bărbat care s-o bată de-ndată ce frate-său s-ar întoarce cu spatele, mai bine decât să moară dând naștere unui copil, a zis fratele Peter. Mai bine decât să se îndrăgostească de vreun vânător de avere care într-un an de zile să toace avuția familiei și să-i distrugă bunul nume.

— Depinde de vânătorul de avere, și-a dat Freize cu părerea. Poate că un voinic cu ceva farmec i-ar fi adus puțină culoare în obraji, ar fi făcut-o să aibă vise mai plăcute.

— Ajunge! l-a oprit Luca. Nu se cuvine să vorbești așa despre ea.

— Bag seamă că n-avem voie să ne gândim la ea ca la o fată frumoasă, i-a spus Freize calului.

— Ajunge! a repetat Luca. Și nici nu știi cum arată, așa cum nici eu nu știu.

— Ha! Dar eu îmi dau seama după mersul ei, i-a șoptit Freize calului său. O fată frumoasă se cunoaște întotdeauna după mers. O fată frumoasă merge de parcă ar fi stăpâna lumii.

***

Isolda și Ishraq stăteau la fereastră când cei trei tineri s-au întors și au intrat pe poarta mănăstirii.

— Nu-i așa că le simți mirosul de libertate de pe haine? a întrebat în șoaptă prima. Când s-a aplecat, am simțit miros de pădure, de aer curat și adiere de vânt de la munte.

— Isolda, am putea să ieșim și noi.

— Știi bine că nu pot.

— Am putea să ieșim pe furiș, a spus cealaltă. Noaptea, pe portița din dos. Ne-am plimba prin pădure la lumina lunii. Dacă ți-e dor de lumea de-afară, nu trebuie să stăm aici prizoniere.

— Știi bine că am jurat să nu ies niciodată de-aici…

— Chiar dacă sunt încălcate atâtea jurăminte? a stăruit cealaltă. Chiar dacă am întors abația cu fundul în sus și am adus iadul cu noi? Ce mai contează încă un păcat? Ce contează ce facem acum?

Isolda s-a întors spre prietena ei cu o privire plină de vinovăție.

— Nu pot să renunț, a șoptit ea. Indiferent de ce cred oamenii că am făcut sau spun că am făcut, indiferent de ce am făcut – n-am să mă dau bătută. O să-mi respect cuvântul dat!

***

Seara, cei trei tineri au asistat la vecernie, ultima slujbă din zi, după care călugărițele se duceau la culcare. Cum ieșeau toți trei din portic, pregătindu-se să meargă fiecare în odaia lui, Freize a spus privind cu jind spre magazia maicii econoame:

— Ce n-aș da să beau un pahar de vin dulce înainte de culcare. Sau două. Sau trei.

— Chiar că ești un servitor fără speranță pentru un om cucernic, a fost de părere Peter. Nu ți-ar fi fost mai ușor să lucrezi într-o berărie?

— Și conașul cum s-ar descurca fără mine? a întrebat Freize indignat. Cine a avut grijă de el la mănăstire și l-a ocrotit? Cine i-a dat să mănânce când arăta ca un vrăbioi cu picioare lungi? Cine îl urmează acum oriunde se duce? Cine îi deschide ușa?

— A avut grijă de tine la mănăstire? a întrebat surprins fratele Peter, întorcându-se spre Luca.

— A avut grijă să mănânce tot ce lăsam în farfurie, a spus Luca râzând. Tot el bea și porția mea de vin. În privința asta mi-a purtat foarte multă grijă.

Freize a protestat și Luca l-a lovit în glumă peste umăr.

— Bine, bine! Apoi i-a spus lui Peter: Când am intrat la mănăstire, el avea grijă de mine să nu mă bată băieții mai mari. Când am fost acuzat de erezie, el a depus mărturie în favoarea mea, deși nu a priceput o boabă din acuzațiile care mi s-au adus. Mi-a fost credincios întotdeauna, de când ne-am cunoscut, pe când eu eram un novice speriat, iar el un trântor ajutor de bucătar. Când mi-a fost încredințată această misiune, el a cerut să fie lăsat să vină cu mine.

— Așa te vreau! a spus Freize triumfător.

— Dar de ce îți spune „conașul"? a insistat Peter.

Luca a clătinat din cap.

— Cine știe? Habar n-am.

— Pentru că el nu era un băiat obișnuit, a explicat Freize nerăbdător. Așa deștept și frumos ca un înger, când era mic. Și toți ziceau că nu-i de pe lumea…

— Ajunge! i-a retezat-o Luca. Îmi spune „conașul" din mândrie. Ca să spună cui îl crede că a fost în slujba unui prinț.

— O să vezi, a spus Freize, dând din cap cu importanță spre fratele Peter. Nu e deloc un tânăr ca ceilalți.

— Aștept cu nerăbdare să-i văd darurile fără de seamăn, a spus sec fratele Peter. Cât mai curând, dacă s-ar putea. Deocamdată eu mă duc la culcare.

Luca a ridicat mâna în semn de noapte bună spre tovarășii săi, apoi s-a întors în casa preotului. A închis ușa și și-a tras ghetele din picioare, cu grijă să ascundă pumnalul sub pernă. A pus hârtia despre numărul zero într-o parte a mesei și

însemnările mărturiilor făcute de Peter în cealaltă parte. Plănuia să lucreze toată noaptea, mai întâi să cerceteze mărturiile, pe urmă să se răsplătească singur, studiind manuscrisul despre cifra zero. Apoi avea de gând să meargă la Laudele liturgice.

Pe la două dimineața, o ușoară bătaie în ușă l-a făcut să sară de la masa de lucru și să-și ia pumnalul de sub pernă.

— Cine-i acolo?

— O soră.

Luca și-a vârât cuțitul la brâu, în spate, apoi a crăpat puțin ușa. În prag stătea o femeie cu chipul acoperit cu totul de un voal de dantelă deasă. El s-a uitat iute în stânga și-n dreapta în porticul pustiu, apoi s-a tras înapoi făcându-i semn că poate să intre. Știa în sinea lui că risca lăsând-o să vină la el fără martori și fără ca fratele Peter să noteze tot ce se vorbea. Dar și ea risca pentru că stătea singură cu un bărbat, încălcând jurământul. Trebuie că era mânată de ceva puternic peste măsură dacă intra singură în dormitorul unui bărbat.

Luca a văzut că ea ținea mâinile căuș, de parcă-ar fi ascuns în palme ceva mic.

— Ați vrut să mă vedeți, a spus ea liniștită, cu glasul scăzut și plăcut. Ați vrut să vedeți asta.

A întins mâinile spre el să i le arate. Luca a tresărit îngrozit când a văzut că fata avea palmele pline de sânge și în mijloc câte o gaură nu foarte adâncă.

— Domnul Iisus să ne apere!

— Amin! a răspuns ea imediat.

Luca a căutat repede un ștergar și a rupt o fâșie din el. A turnat pe cârpă apă din urcior și a început să curețe cu blândețe fiecare rană. Ea a tresărit puțin când a atins-o.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Nu dor prea tare, nu sunt foarte adânci.

Luca a îndepărtat sângele și a văzut că ambele răni nu mai sângerau, ci făcuseră o crustă mică.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum m-am trezit și așa erau.

— S-a mai întâmplat și altădată?

— Noaptea trecută. Am avut un vis groaznic și, când m-am trezit, eram în chilia mea, în patul meu, dar aveam picioarele murdare și mâinile pline de sânge.

— Cred că pe tine te-am văzut, a spus Luca. În curte, la intrare. Nu-ți aduci aminte?

Ea a scuturat din cap și voalul de dantelă s-a mișcat și el, dar nu i-a dezvelit chipul.

— Adineaori, când m-am trezit, aveam iar mâinile așa, cu răni noi. S-a întâmplat și altădată. Uneori mă trezeam dimineața și le aveam rănite, deși nu mai sângerau, ca și când le căpătasem în timpul nopții, fără măcar să mă trezesc. Vedeți, nu sunt adânci, în câteva zile se vindecă.

— Ai viziuni?

— Viziuni de groază! a izbucnit ea. Nu poate să fie asta lucrarea Domnului, să mă trezesc cu mâinile însângerate. Nu simt nimic sfânt, doar o spaimă îngrozitoare. Nu se poate ca Dumnezeu să-mi străpungă mâinile. Probabil că rănile astea sunt o blasfemie.

— Poate că Domnul lucrează prin tine, într-un mod neștiut… a încercat Luca s-o aline.

Ea a scuturat din cap.

— Mie mi se pare mai degrabă o pedeapsă. Mă aflu aici, mă duc la slujbe și totuși sunt blestemată cu o inimă răzvrătită.

— Câte sunteți aici împotriva voinței voastre?

— Cine știe? Cine știe ce gândesc oamenii când își petrec fiecare zi în liniște, rugându-se așa cum li se poruncește, cântând așa cum li se cere? Nu ni se dă voie să vorbim una cu alta, doar să repetăm imnurile sau să ne spunem rugăciunile.

Cine știe ce gândește fiecare? Cine știe ce e în mintea fiecăreia dintre noi?

Vorbea cu atâta convingere, încât Luca s-a încredințat că mănăstirea mustea de secrete, iar el n-a mai fost în stare să o mai întrebe ceva, ci a hotărât să acționeze. A luat o foaie albă și i-a poruncit:

— Pune palmele aici. Mai întâi dreapta, apoi stânga.

Ea a părut că n-ar vrea, dar a făcut așa cum i s-a spus, apoi s-au uitat amândoi înfiorați la cele două amprente clare, în formă triunghiulară, pe care sângele ei l-a lăsat pe albul hârtiei, și la urmele vagi ale palmei însângerate în jurul lor.

— Trebuie să-ți vadă mâinile și fratele Peter, a hotărât Luca. Va trebui să depui mărturie.

El s-a așteptat ca sora să protesteze, dar n-a făcut-o. A lăsat capul în jos în semn de supunere.

— Mâine, la prima oră, să vii la interogatoriu, a spus el. Imediat după utrenie.

— Prea bine, a spus ea binevoitoare.

Apoi a deschis ușa și s-a strecurat afară.

— Soră, cum te cheamă? a întrebat Luca, dar ea plecase deja. Abia atunci și-a dat seama că fata nu va veni să depună mărturie și că el nu știa nici măcar cum o cheamă.

***

După slujba de dimineață, Luca a așteptat cu nerăbdare, dar măicuța nu a apărut. Era prea supărat pe el însuși ca să le mai explice lui Freize și fratelui Peter de ce n-a mai vrut să vadă pe nimeni, ci a stat în camera de interogatoriu cu ușa deschisă și hârtiile pe masă, în fața lor.

Până la urmă, Luca a mărturisit că vrea să iasă la o plimbare ca să-și limpezească mintea, apoi a pornit-o spre grajduri. O soră mireană care scotea bălegarul afară din grajd i-a adus calul și l-a înșeuat. Trăind atâta timp într-o lume fără femei,

Luca nu se putea obișnui să vadă că aici ele făceau toate muncile grele, că la slujbele ținute veneau doar femei care trăiau absolut singure într-o lume în care, dintre bărbați, avea acces doar preotul care venea în vizită. Toate gândurile astea s-au adăugat la sentimentul de neliniște și înstrăinare. Femeile acelea trăiau în comunitate ca și când bărbații n-ar fi existat, ca și când Dumnezeu n-ar fi creat bărbatul ca să le fie stăpân. Erau doar ele cu ele însele și conduse de o fetișcană. Era o situație care intra în contradicție cu tot ce respectase și cu tot ce învățase el. Și nici nu era de mirare că lucrurile mergeau prost.

În timp ce aștepta să-i fie adus calul, Luca a văzut că și Freize ieșise cu calul lui bălțat gata înșeuat și s-a uitat la el cum încalecă.

— Plec singur, i-a spus Luca tăios.

— N-ai decât. Și eu plec singur, i-a spus Freize liniștit.

— Nu vreau să vii cu mine.

— N-am să vin cu tine.

— Atunci, n-ai decât s-o iei în direcția cealaltă.

— Cum zici tu.

Freize s-a oprit, a strâns chinga mai bine și a ieșit pe poartă, făcând o plecăciune plină de curtoazie spre portăreasa cea bătrână care i-a răspuns cu o privire încruntată, apoi a așteptat în fața porții până a venit și Luca la trap pe calul său.

— Ți-am spus, nu vreau să vii cu mine.

— Păi de-asta te-am și așteptat, i-a explicat Freize cu răbdare. Ca să văd încotro o iei, pentru ca eu s-o iau în cealaltă direcție. Dar, desigur, s-ar putea ca prin preajmă să fie lupi, hoți sau tâlhari la drumul mare, așa că nu m-ar deranja să-mi fii tovarăș un ceas sau două.

— Atunci, taci din gură și lasă-mă să mă gândesc, a spus Luca urâcios.

— Să nu scoți o vorbă, i-a spus Freize calului său, care și-a scuturat spre el urechea maronie. Tăcere ca-n mormânt.

Și chiar a reușit să păstreze tăcerea timp de câteva ceasuri, cât au mers călare spre nord, departe de abație, de castelul Lucretili și de micul sătuc ce se întindea la poalele lui. Au pornit-o pe un drum larg și neted, cu iarbă crescută pe mijloc, și Luca și-a mânat calul la galop, fără să mai dea atenție în calea lui nici moșiilor răzlețe, nici turmelor de oi risipite, nici viilor bine îngrijite. Spre miezul zilei, când se făcuse mult mai cald, Luca și-a oprit calul, dându-și brusc seama că se îndepărtaseră prea mult de abație, și a spus:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

— N-ai vrea mai întâi un strop de bere și niște pâine cu șuncă? l-a întrebat Freize îmbietor.

— Ai tu așa ceva?

— În traistă. M-am gândit că poate ajungem departe și-om vrea ceva de băut și de mâncat.

Luca a zâmbit.

— Mulțam, a spus el. Mulțam că ai adus de mâncare și că ai venit cu mine.

Freize a aprobat din cap bucuros și a luat-o înainte spre un mic crâng de la marginea drumului, unde puteau să se adăpostească de soare. A descălecat și a lăsat hățurile libere pe șaua calului. Numaidecât animalul și-a plecat capul și a început să pască din iarba fragedă. Freize și-a întins pelerina pe jos pentru Luca, apoi a scos un urcior cu bere și două pâini. Cei doi au mâncat în liniște, apoi Freize a scos ceremonios o sticlă plină pe jumătate cu vin roșu și bun.

— E minunat, a spus Luca după ce-a gustat.

— Cel mai bun din casă, a răspuns Freize scurgând sticla.

Luca s-a ridicat în picioare, s-a scuturat de firimituri și a apucat hățurile calului, pe care le aruncase peste un tufiș.

— Și cailor le-ar prinde bine să se adape înainte să ne întoarcem, a spus Freize.

Cei doi au ieșit cu caii în drum, au încălecat și au pornit înapoi spre casă. Au mers ce-au mers până au auzit susur de pârâu undeva, spre stânga, în desișul pădurii. S-au abătut din cale și, urmând zgomotul apei, au dat mai întâi de un pârâu, apoi au mers pe firul lui la vale, până au ajuns la un iaz mare și adânc. Malul nămolos era plin de urme, semn că mulți oameni veneau aici să ia apă, ceea ce făcea o priveliște neobișnuită, în comparație cu pustiul pădurii. Luca a văzut că în noroi rămăseseră urme de saboți din lemn cum erau cei purtați de călugărițe peste încălțările obișnuite atunci când lucrau în grădinile de legume ale abației sau pe câmp.

Freize a alunecat, cât pe ce să cadă, iar când a văzut că tocmai călcase în ceva vâscos, verde-închis, un găinaț de gâscă, a strigat:

— Ia te uită! Pasăre nenorocită. Ce-aș mai prinde-o și-aș mânca-o, zău așa!

Luca a luat caii de hățuri și i-a dus să bea apă, în timp ce Freize s-a aplecat să-și șteargă gheata cu frunze de măcriș.

— Să fiu al…!

— Ce este?

Mut de uimire, Freize a întins spre Luca frunza murdară.

— Poftim? a întrebat Luca, dându-se înapoi dezgustat.

— Uită-te mai bine. Nu degeaba se zice că din treburi murdare poți să scoți bani frumoși – se pare că așa e. Uită-te mai bine, că eu cred c-a dat norocul peste mine!

Luca s-a uitat mai atent. În găinațul verde-închis se vedeau fire de nisip care străluceau.

— Ce-i asta?

— E aur, conașule! Freize fremăta de bucurie. Vezi? Gâștele mănâncă trestie din râu, iar apa aduce grăunțe mici de aur spălate din vreo vână din munte, se prea poate că nimeni nu

știe de unde. Gâștele îl mănâncă, îl spârcâie, iar eu îl găsesc pe gheata mea. Acum nu mai trebuie decât să aflu al cui este pământul din preajma râului, să-l cumpăr pe câțiva bănuți, să spăl nisipul ca să scot aur și iac-așa voi ajunge și eu lord și voi avea un cal mândru și câini de vânătoare!

— Asta dacă proprietarul vrea să-l vândă, l-a prevenit Luca. Și cred că ne aflăm tot pe domeniul Lordului Lucretili. Poate că și lui îi place aurul.

— Am să cumpăr pământul fără să-i spun de aur, s-a înflăcărat Freize. Îi spun că vreau să-mi fac casă lângă râu. Îi spun că am așa o chemare, la fel ca soră-sa, biata fetișcană. Îi spun că am chemarea asta, că vreau să mă pustnicesc, să stau lângă iazul ăsta și să mă rog toată ziulica.

Luca a izbucnit în hohote de râs, imaginându-și-l pe Freize cum stă singur și se roagă, dar deodată Freize a ridicat mâna făcându-i semn să tacă.

— Vine cineva, l-a făcut el atent. Ssst, hai să ne ascundem.

— De ce să ne ascundem? Nu făceam nimic rău.

— Nu se știe niciodată, a șoptit Freize. Prefer să nu fiu găsit lângă un râu plin cu aur.

Cei doi și-au ascuns caii în desișul pădurii și au așteptat. Luca i-a acoperit capul calului său cu pelerina, ca să nu facă zgomot, iar Freize i-a șoptit ceva la ureche bălțatului său. Calul și-a plecat capul și a rămas neclintit. Printre copaci, cei doi au văzut vreo șase călugărițe în veșminte de lucru cafenii, veneau pe potecă lipăind prin noroi cu saboții de lemn. Freize și-a apucat ușor calul de bot, ca să nu necheze.

Cele două măicuțe din urmă duceau de căpăstru un măgăruș încărcat cu un maldăr uriaș de blănuri murdare, de la turma de oi a mănăstirii. În timp ce Luca și Freize priveau din spatele tufișurilor, femeile au pus blănurile de oaie în râu, sub niște pietre, ca apa să le spele, apoi au întors măgărușul și au plecat pe unde-au venit. Respectând jurământul

călugăriei, femeile n-au vorbit deloc cât timp au lucrat, dar când s-au îndepărtat împreună cu măgărușul lor, cei doi le-au auzit cântând un psalm:

— „Doamne, ești păstorul meu, n-am nevoie de nimic…“

— N-am nevoie de nimic, a bombănit Freize când cei doi au ieșit din ascunzătoare. Vezi să nu! „N-am nevoie de nimic“, auzi vorbă! Ba eu o să am nevoie. Chiar am nevoie. Eu mereu am nevoie, mereu visez și întotdeauna sunt dezamăgit.

— Dar de ce? a întrebat Luca. Ele doar spală lâna. Asta nu te împiedică să cumperi râul și să scoți aurul din el.

— Ei, da, lâna, a spus Freize. Nu spală lâna, ale naibii vulpi șirete! De ce să bată atâta drum numai ca să spele lâna, când mai sunt alte șase râuri de la abație până aici? Îți spun eu: ele spală nisipul ca să strângă aur printr-o metodă mai veche. Pun pieile de oaie în apă – vezi cum le-au așezat de-a latul, pentru ca apa să treacă prin ele? Firele de aur se prind în firele de lână, chiar și pulberea de aur se prinde. Peste o săptămână se întorc să își adune recolta: piei de oaie spălate și pline de aur. Le duc înapoi la abație, le uscă, le scutură și iac-așa li se așterne o mică avere pe podea! Hoțomanele!

— Cât crezi c-ar face? a întrebat Luca. Cât aur s-ar strânge într-o blană de oaie?

— Și de ce n-a pomenit nimeni de această mică afacere? a întrebat Freize. Mă întreb, Lordul Lucretili știe? Ce farsă strașnică dacă el și-a trimis sora la mănăstire, iar ea îi fură comoara chiar de sub nas, folosindu-se de măicuțele pe care i le-a dat spre păstorire.

Luca s-a uitat aiurit la Freize.

— Poftim?

— Ziceam și eu așa, în glumă…

— Nu, s-ar putea să nu fie o glumă. Dacă ea a venit aici, a descoperit aurul, așa cum ai făcut și tu, și a pus măicuțele la treabă? Apoi a născocit povestea asta cu mănăstirea căzută

în păcat, ca toți s-o ocolească și nimeni să nu mai creadă ce spun măicuțele…

— Ca să nu mai zic că nimeni n-ar prinde-o cu mica afacere și, chiar dacă ar rămâne maică abatesă, tot ar trăi ca o stăpână, a continuat Freize. S-ar scălda fericită în praf de aur toată ziulica.

— Să fiu al naibii! s-a scăpat Luca.

Amândoi au rămas amuțiți câtva timp, apoi Luca s-a întors fără să spună o vorbă, s-a urcat pe cal și a pornit-o în galop. Pe drum și-a dat seama că se simțea nu doar șocat de imensa nelegiuire la care se făcea părtașă toată mănăstirea, ci și jignit personal de maica abatesă – ca și când crezuse că ar fi putut-o ajuta cu ceva! Ca și când promisiunea lui de a o ajuta ar fi însemnat ceva pentru ea! Ca și când ea ar fi vrut altceva de la el, nu încrederea lui naivă în povestea născocită de ea.

— La naiba! a spus el din nou.

Au mers amândoi fără să schimbe o vorbă, Freize clătinând dezamăgit din cap că pierduse comoara din gând, Luca fierbând de furie că fusese păcălit. Când s-au apropiat de mănăstire, Luca a slăbit frâiele calului, să se oprească, și l-a așteptat pe Freize să-l ajungă.

— Chiar crezi că ea știe? Fiindcă mie mi-a lăsat impresia că e o femeie tare nefericită, o fiică îndoliată – era sincer îndurerată de moartea tatălui ei, sunt convins de asta. Și, totuși, să mă mintă în legătură cu restul... o crezi în stare de atâta necinste? Nu pot să înțeleg.

— Poate că se întâmplă fără ca ea să știe, a spus Freize împăciuitor. Deși povestea cu nebunia care a cuprins mănăstirea este un mijloc bun de a-i ține departe pe curioși. Dar mă gândesc că poate ea nu știe nimic despre treaba asta. Ar trebui să aflăm cine ia aurul ca să-l vândă. În felul ăsta ai afla cine strânge averea. Și ar trebui să aflăm dacă treaba asta se petrecea și înainte să vină ea aici.

Luca a încuviințat din cap.

— Să nu-i sufli o vorbă fratelui Peter.

— Iscoada, a completat vesel Freize.

— Iar la noapte spargem ușa magaziei să vedem dacă găsim dovezi: lână pusă la uscat, aur.

— Nu-i nevoie să spargem ușa, am cheie.

— Cum ai luat-o?

— Cum crezi că s-a putut să bei vinul ăla minunat după masă?

Luca a clătinat din cap spre servitor, apoi a spus încet:

— Ne vedem acolo la ora două.

Cei doi au plecat mai departe împreună și din spatele lor, cu grijă să nu facă mai mult zgomot decât copacii care foșneau în adierea vântului, îi urmărea pe ascuns sclava Ishraq.

***

Isolda era în patul ei, legată ca o prizonieră de cei patru stâlpi, cu picioarele prinse de doi stâlpi și mâinile țintuite de ceilalți doi stâlpi, de la capul patului. Ishraq a acoperit-o până sub bărbie cu o pătură, pe care apoi a netezit-o frumos.

— Nu-mi place să te văd legată așa. Este de neîndurat. Pentru Dumnezeu, spune-mi că putem pleca din locul ăsta. Nu-mi place să te leg de pat ca pe-o nebună.

— Știu, a spus Isolda, dar nu pot să risc să umblu în somn. Nu suport. N-am să îngădui ca o astfel de nebunie să se abată asupra mea. Ishraq, nu vreau să umblu noaptea în somn, să țip când am coșmaruri. Dacă vezi că înnebunesc, că mă smintesc de-a binelea, va trebui să mă ucizi. N-aș suporta.

Ishraq s-a aplecat și și-a lipit obrazul ciocolatiu de fața ei albă.

— N-aș face asta niciodată. N-aș putea. Ne vom lupta cu asta și vom birui.

— Ce mai face inchizitorul?

— Stă de vorbă cu toate surorile, a aflat deja mult prea multe. Raportul lui va distruge abația, îți va distruge reputația.

Tot ce-a aflat ne învinuiește pe noi, țintește spre tine, arată că necazurile au început atunci când am venit noi aici. Trebuie să facem ceva. Trebuie să-l oprim.

— Să-l oprim? a întrebat ea.

Ishraq a dat din cap cu hotărâre.

— Trebuie să-l oprim cumva. Trebuie să facem orice ca să-l oprim.

***

Luna răsărise, însă era doar o jumătate de lună ascunsă de norii ce lunecau încet pe cerul nopții și nu dădea prea multă lumină, când Luca s-a furișat prin curtea pietruită. A văzut o siluetă întunecată ieșind din umbră: era Freize. În mână ținea pregătită cheia, unsă ca să nu facă zgomot, pe care a vârât-o încet în broasca ușii. Ușa s-a deschis cu un scârțâit – cei doi au înghețat când au auzit zgomotul, dar nu a apărut nimeni. Toate ferestrele înguste care dădeau spre curte erau cufundate în beznă, mai puțin fereastra maicii abatese, unde se vedea o lumânare aprinsă, dar, în afară de lumina ce pâlpâia, nu era nici un semn că ar fi stat trează.

Cei doi s-au strecurat în magazie și au închis cu grijă ușa în urma lor. Freize a scos din buzunar o lumânare de seu, pe care a aprins-o cu un amnar, apoi au privit în jur.

— Vinul e într-acolo, a spus Freize arătând spre un grilaj solid. Cheia e ascunsă sus, pe zid, orice prost o găsește – mai că nu te strigă. Își fac singure vinul. Berea e dincolo, făcută tot în casă. Ce e pentru hrană e acolo.

A arătat cu mâna spre sacii plini cu grâu, orz și orez. Deasupra lor atârna șuncă afumată învelită în pânză, iar pe peretele rece din interior erau rafturi cu roți de brânză.

Luca se tot uita în jur, dar nu se vedea nici urmă de piei de oaie. S-au strecurat printr-o arcadă spre o încăpere mai dosnică. Aici au dat de maldăre de haine de toate soiurile,

alb-gălbui, cum purtau călugărițele. În celălalt colț, stătea îngrămădit un balot de pânză de sac cafenie pentru haine de lucru. Pielea din care își făceau încălțări, tășți și chiar șei era pusă pe categorii, în grămezi mai mici. O scară șubredă din lemn ducea spre mezanin.

— Aici jos nu-i nimic, a constatat Freize.

— Pe urmă mergem să căutăm în casa maicii abatese, a hotărât Luca. Dar mai întâi aș vrea să arunc și sus o privire.

A luat lumânarea și a pornit-o pe scară în sus.

— Așteaptă-mă aici.

— Nu vreau să stau în întuneric, a protestat Freize.

— Stai acolo nemișcat.

Freize a urmărit cum flacăra dispare pâlpâind pe scară în sus, rămânând neliniștit în beznă. Deodată, de deasupra s-a auzit un strigăt înăbușit.

— Ce e? a șoptit el prin întuneric. Ai pățit ceva?

Chiar atunci s-a pomenit că cineva îi pune un sac în cap și, când s-a lăsat în jos, a auzit deasupra lui șuieratul unei lovituri puternice prin aer. S-a aruncat la pământ și s-a rostogolit într-o parte, strigând înăbușit să-l avertizeze pe Luca, dar chiar atunci ceva l-a pocnit cu putere în cap. A auzit cum Luca a început să coboare repede pe scară, apoi hârjâitul scării care era împinsă de la perete. Bâjbâind prin întuneric și încercând să se ridice, în ciuda durerii provocate de izbitura la cap, Freize a primit o lovitură zdravănă și în burtă, apoi l-a auzit strigând pe Luca în cădere și o bufnitură groaznică pe pardoseala de piatră. Răsuflând cu greu, Freize și-a strigat stăpânul, dar nimeni nu i-a răspuns.

***

Amândoi tinerii au stat nemișcați în beznă câteva momente lungi și înfricoșătoare, apoi Freize s-a ridicat, și-a tras sacul de pe cap și s-a pipăit peste tot să vadă dacă n-are ceva rupt.

Când a dus mâna la față, a simțit ceva umed; avea sânge de la frunte până spre bărbie.

— Ești aici, Vrăbioiule? a strigat el răgușit.

Nici un răspuns.

— Doamne, Dumnezeule, te pomenești că l-a omorât, a gemut el. Nu pe conașul meu, nu pe fiul zânelor!

A pornit de-a bușilea, pipăind pe jos, ciocnindu-se de maldărul de haine, până a dat un ocol prin toată încăperea. Îndurerat, a bâjbâit prin întuneric minute bune până când a fost sigur: Luca nu mai era acolo.

Luca dispăruse.

— Prostul de mine! De ce n-am încuiat ușa după mine? bombănea Freize cuprins de remușcări.

S-a ridicat cu greu în picioare, apoi, bâjbâind pe lângă perete și pe lângă scara ruptă, a luat-o spre ieșire. În camera din față a magaziei pătrunsese puțină lumină, căci ușa de la intrare era larg deschisă și de-afară se vedea luna. Îndreptându-se spre ieșire, Freize a observat că grilajul de fier de la pivnița cu vinuri și bere rămăsese deschis. S-a frecat la cap, s-a sprijinit o clipă de masa pe capre din lemn și a pornit spre lumină. Când a ajuns la ușă, clopotul din turla abației a început să bată anunțând slujba – Laudele –, și el și-a dat seama că zăcuse fără cunoștință vreo jumătate de ceas.

Tocmai o pornise spre capelă ca să dea alarma că Luca dispăruse, când a văzut lumină la fereastra spitalului. A luat-o într-acolo și chiar atunci maica econoamă a ieșit grăbită în curte.

— Freize! Tu ești?

Tânărul s-a îndreptat spre ea împleticindu-se și a văzut-o tresărind când i-a observat sângele de pe față.

— Doamne, apără-ne și păzește-ne! Ce-ai pățit?

— M-a lovit cineva, a răspuns Freize scurt. L-am pierdut pe conașul! Dați alarma, nu poate fi departe!

— E la mine! E la mine! Și-a pierdut simțirea, a spus ea. Ce-a pățit?

— Slavă Domnului că e la dumneata. Unde era?

— Chiar când mă duceam la slujbă, l-am găsit prin curte clătinându-se pe picioare. Când l-am adus la infirmerie, a leșinat. Tocmai veneam să te trezesc pe dumneata și pe fratele Peter.

— Du-mă la el.

Ea s-a întors din drum, iar Freize a urmat-o amețit în încăperea lungă și joasă. De-o parte și de alta erau înșiruite vreo zece paturi sărăcăcioase, cu saltele din paie acoperite cu pânză de sac. Doar unul era ocupat. Acolo era Luca – palid ca un mort, cu ochii închiși, respirând încetișor.

— Doamne, Dumnezeule! a murmurat Freize cuprins de frică. Conașule, vorbește cu mine!

Ochii căprui ai lui Luca s-au deschis încet.

— Tu ești?

— Slavă Domnului, eu sunt! Mulțumește-i Fecioarei Maria că eu sunt, ca de obicei.

— Te-am auzit când ai strigat, apoi am căzut pe scări, a spus Luca înăbușit, din cauză că avea o buză umflată.

— Am auzit când ai căzut ca un sac de cartofi, a spus Freize întărindu-i spusele. Pe toți sfinții, da' ce bufnitură! Pe mine m-a lovit cineva...

— Mă simt ca un osândit în iad.

— Și eu.

— Atunci, du-te și te culcă, vorbim mâine dimineață.

Luca a închis ochii. Maica econoamă s-a apropiat.

— Dă-mi voie să-ți curăț rănile.

Ținea în mână un vas cu apă și o cârpă albă și se simțea un miros de lavandă și de frunze de arnică zdrobite. Freize s-a lăsat convins să se întindă și el într-un pat.

— Ați fost atacați în timp ce dormeați? l-a întrebat ea. Cum s-a întâmplat?

— Nu știu, a spus Freize, prea buimăcit ca să mai poată inventa ceva. De altfel, și maica văzuse că ușa magaziei era deschisă, unde mai pui că pe Luca îl găsise rătăcind prin curte. Nu-mi amintesc nimic, a spus el neconvingător și, în timp ce ea se minuna și îi tampona zgârieturile și vânătăile de pe față, tânărul s-a lăsat răsfățat de mâna grijulie a unei femei și a adormit imediat.

***

Freize s-a trezit spre dimineață, pe o vreme mohorâtă și rece. Luca sforăia în patul de vizavi, scoțând un fornăit scurt, urmat de un șuierat prelung și liniștit. Freize a stat câtva timp să asculte, apoi a deschis ochii, a clipit și s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot. Nu-i venea să creadă ce vedea. Pe patul de lângă el zăcea întinsă pe spate o călugăriță cu fața albă ca scufia care acum îi stătea trasă pe spate, lăsând să i se vadă capul ras și parcă ud. Mâinile încrucișate ca pentru rugăciune pe pieptul încremenit erau vinete, cu marginile unghiilor parcă înnegrite cu cerneală. Dar cel mai îngrozitor lucru erau ochii negri larg deschiși, cu pupilele dilatate. Stătea complet nemișcată. În mod limpede – până și pentru Freize, care o privea înfiorat, căci nu mai văzuse așa ceva până atunci –, femeia era moartă.

O călugăriță a îngenuncheat la picioarele ei și a început să murmure neîntrerupt rugăciunea Rozariului. O alta a îngenuncheat la căpătâiul ei rostind în șoaptă aceeași rugăciune. Patul îngust era înconjurat de lumânări, făcând ca priveliștea să semene cu tabloul unui martiriu. Freize s-a ridicat în capul oaselor, crezând că visează, sperând că visează, s-a ciupit ca să se trezească, apoi a pus tălpile pe podea, blestemând în

sinea lui durerea de cap cumplită, dar încă neavând curajul să se ridice în picioare.

— Soră, Domnul fie cu tine! Ce s-a întâmplat cu biata fată?

Măicuța de la căpătâiul moartei nu i-a răspuns până nu și-a terminat rugăciunea, dar l-a privit cu ochii plini de lacrimi care stăteau să-i curgă.

— A murit în somn, a rostit ea în cele din urmă. Nu știm de ce.

— Cine este? Freize și-a făcut semnul crucii cuprins brusc de teama superstițioasă că era una dintre călugărițele care veniseră să depună mărturie în ancheta lor. Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească.

— Sora Augusta, a răspuns femeia.

Era un nume pe care nu-l mai auzise. Freize a mai aruncat o privire iute spre chipul alb și rece al moartei și s-a cutremurat văzându-i privirea fixă și întunecată.

— Pentru Dumnezeu! De ce nu i-ați închis ochii și nu i-ați pus câte un ban pe ei?

— N-am putut să-i închidem, a spus tremurând călugărița de la picioarele patului. Am tot încercat, dar nu se închid.

— Trebuie să se închidă! De ce să nu se închidă?

— Are privirea întunecată pentru că a visat iarăși Moartea, i-a spus aceasta cu glas scăzut și monoton. Mereu visa Moartea. Acum Moartea a venit și-a luat-o. Ochii întunecați au păstrat în ei ultima viziune cu Moartea care a venit după ea. De-asta nu se închid, de-asta sunt negri ca tăciunele. Dacă te uiți adânc în ochii ei cumplit de întunecați, ai să vezi chiar Moartea oglindită acolo. Ai să vezi chipul Morții care te privește.

Cealaltă călugăriță a lăsat să-i scape un mic vaier, care a răsunat pătrunzător și rece.

— O să vină să ne ia pe toți, a șoptit ea.

Și-au făcut amândouă semnul crucii și au început din nou să murmure rugăciuni în timp ce Freize a plecat și el capul înfiorat, rugându-se pentru moartă. Apoi s-a ridicat în picioare cu grijă și, strângând din dinți căci simțea că îi vâjâie capul, le-a ocolit tiptil pe călugărițe și s-a dus la patul în care Luca încă sforăia.

— Conașule, trezește-te! i-a spus el scuturându-l de umăr.

— Aș vrea să nu-mi mai zici așa, a spus Luca buimac.

— Trezește-te, trezește-te. A murit o călugăriță.

Luca s-a ridicat numaidecât în capul oaselor, apoi s-a ținut cu mâna de cap, simțind că-l ia amețeala.

— A atacat-o cineva?

Freize a arătat din cap spre măicuțele care se rugau.

— Ele spun că a murit în somn.

— Poți să te uiți să vezi? l-a întrebat Luca în șoaptă.

Freize a tăgăduit.

— N-are nici o rană la cap și altceva nu văd.

— Ele ce spun? a întrebat Luca, făcând semn spre măicuțele care continuau rugăciunile.

Spre surprinderea lui, a văzut că Freize se cutremură, ca scuturat de o pală de vânt rece.

— Nu știu nici ele ce să spună, a zis Freize, izgonind din minte gândul că Moartea avea să vină să-i ia pe toți.

Chiar atunci s-a deschis ușa și a apărut maica econoamă împreună cu patru surori mirene. Măicuțele de la căpătâiul și de la picioarele moartei s-au ridicat și s-au dat la o parte, iar femeile îmbrăcate în robe cafenii au ridicat cu grijă corpul neînsuflețit, l-au așezat pe o targă și au ieșit cu el pe sub arcada de piatră ca să-l ducă în camera vecină.

— Trebuie s-o îmbrace și s-o primenească pentru înmormântare, mâine o să fie, i-a spus maica econoamă lui Luca, văzând că se uita întrebător. Era palidă de oboseală.

Măicuțele au luat lumânările și au plecat să-și continue priveghiul în camera rece de alături. Luca le-a văzut umbrele ca niște monștri negri săltând pe pereții de piatră, în timp ce așezau lumânările și îngenuncheau să se roage, apoi cineva a închis ușa în urma lor.

— Ce-a pățit? a întrebat el încet.

— A murit în somn, a zis maica econoamă. Numai Dumnezeu știe ce se petrece aici. Când s-au dus s-o trezească mai devreme pentru că trebuia să slujească la utrenie, murise deja. Era rece și țeapănă și avea ochii deschiși. Cine știe ce-a văzut ori ce-a visat ori ce a venit s-o chinuie?

Și-a făcut repede semnul crucii și a pus mâna pe cruciulița de aur atârnată la brâu de un lanț tot de aur. S-a apropiat de Luca și l-a privit în ochi.

— Dar domnia voastră cum vă simțiți? Aveți amețeli? Vă ia cu leșin?

— O să-mi fie bine, a liniștit-o el.

— Pe mine mă ia cu leșin, a zis Freize, încercându-și norocul.

— Am să vă dau niște bere, a zis ea și le-a turnat la fiecare câte o cupă dintr-un urcior. L-ați văzut pe asasin?

— Asasin, a repetat Freize cuvântul necunoscut pentru el, cuvânt folosit de obicei pentru a numi un ucigaș arab plătit.

— Sau cine o fi fost cel care a încercat să vă ucidă, s-a corectat ea. Chiar așa, ce făceați în magazie?

— Căutam ceva, a spus Luca evaziv. N-ați vrea să mă duceți acum până acolo?

— Mai bine să așteptăm răsăritul soarelui, a răspuns ea.

— Aveți cheile?

— Nu știu…

— Atunci Freize ne va deschide cu cheia lui.

Ea i-a aruncat lui Freize o privire rece.

— Dumneata ai o cheie de la magazia mea?

Freize a recunoscut, cu o figură vinovată.

— Doar pentru lucruri obișnuite. Ca să nu vă tot sâcâi.

— Nu cred că vă simțiți îndeajuns de bine ca să mergeți acolo, i-a spus ea lui Luca.

— Ba mă simt, a zis el. Trebuie să mergem.

— Scara e ruptă.

— Atunci vom aduce alta.

Ea și-a dat seama că el va insista.

— Mi-e teamă. Sinceră să fiu, mi-e teamă să merg acolo.

— Înțeleg, a spus Luca cu un zâmbet fugar. Sigur că vă este teamă. Azi-noapte s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Dar trebuie să fiți curajoasă. Veți fi împreună cu noi și nu vom mai fi păcăliți și de data asta. Haideți, curaj.

— N-am putea să mergem după răsăritul soarelui, când este lumină?

— Nu, a spus el amabil. Trebuie să mergem acum.

Ea și-a mușcat buza.

— Prea bine, a spus ea. Prea bine.

A luat o torță din reazemul de pe perete și a pornit înainte prin curte, spre magazie. Cineva închisese ușa, dar ea a deschis-o și s-a dat la o parte ca să-i lase să intre. Scara din lemn era tot pe jos, exact cum fusese trântită. Freize a ridicat-o și a pus-o la loc, apoi a încercat-o să vadă dacă ține.

— De data asta am să încui ușa după noi, a spus el și a făcut întocmai.

— Oh, dar ea poate să treacă și printr-o ușă încuiată, a zis maica econoamă cu un mic râs nervos. Cred că poate să treacă și prin pereți. Cred că poate să meargă oriunde dorește.

— Cine? a întrebat Luca.

Ea a ridicat din umeri.

— Urcați și am să vă spun tot. Fără ocolișuri. O călugăriță a murit sub acoperișul acestui așezământ, deși era în grija

noastră. A sosit timpul să știți tot ce petrece aici. Trebuie să opriți toate astea. Trebuie s-o opriți. Am mers mult prea departe vrând să apăr această mănăstire, mult prea departe vrând s-o apăr pe această maică abatesă. Acum am să vă mărturisesc tot. Dar mai întâi trebuie să vedeți ce a făcut ea.

Luca a pornit cu grijă pe trepte, urmat de maica econoamă care își ținea poalele rochiei să poată urca. Freize a rămas jos cu torța în mână ca să le facă lumină.

În pod era întuneric, dar maica econoamă s-a dus până la peretele din față și a deschis o ușiță ca să intre lumină de-afară. Razele soarelui ce începea să răsară au inundat podul casei, făcând să strălucească aurul de pe blănurile de oaie atârnate la uscat, din care pulberea aurie se cernea pe niște cearșafuri întinse pe podea. Încăperea semăna cu o vistierie, cu pulbere de aur presărată pe jos și blănuri aurii atârnate ca o rufărie prețioasă pe sârmele lăsate sub greutatea lor.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Luca. Deci e adevărat. Aurul...

Privea uimit în jurul lui și parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Ce mult e! Ce strălucește!

Maica econoamă a oftat.

— Așa este. Ați văzut destul?

Luca s-a aplecat și a luat între degete puțină pulbere de aur. Ici-colo se vedeau mici pepite de aur, ca un prundiș.

— Cât e? Cât face?

— Strânge două-trei blănuri pe lună, a spus maica econoamă. Dacă o ține tot așa, va strânge o avere.

— De când se întâmplă asta?

Ea a închis ușița ca să nu mai intre lumina soarelui și a zăvorât-o.

— De când a venit maica abatesă. Ea cunoaște bine ținutul, căci a crescut aici; îl știe mai bine decât fratele ei, fiindcă el

a fost plecat la școli, iar ea a rămas acasă cu tatăl lor. Râul aparține abației noastre, se află în pădurea noastră. Sclava ei, fiind maură, știa cum se adună aurul în țara ei și le-a învățat pe surori să întindă blănurile de oaie în râu, spunându-le că așa se spală lâna. Ele habar n-au ce fac, le păcălește – le-a spus că apa râului poate curăța cel mai bine lâna, asta știu ele. Prind blănurile în apă cu niște țăruși și le aduc înapoi aici ca să se usuce; ele nu le văd niciodată când se usucă și când aurul începe să se scuture pe cearșafuri. Sclava vine aici pe furiș să strângă pulberea de aur, o ia și o vinde, iar surorile vin după ce aurul a dispărut și podul este gol și duc lâna la dărăcit și la tors. Maica econoamă a râs cu amărăciune și a continuat: Uneori maicile se minunează ce moale e lâna... Pentru ea sunt niște neghioabe. Ne-a păcălit pe toate.

— Sclava vă aduce banii câștigați? Pentru abație?

Maica econoamă s-a întors să coboare pe scară.

— Domnia voastră ce credeți? Vi se pare aceasta o abație bogată în aur? Ați văzut infirmeria mea? Ați văzut pe-acolo leacuri scumpe? Mi-ați văzut magazia, știu. Vi se pare că suntem bogate?

— Unde îl vinde? Cum vinde aurul?

Maica econoamă a ridicat din umeri.

— Nu știu. La Roma, mă gândesc. Eu nu știu nimic. Își trimite sclava pe ascuns.

Luca a șovăit o clipă, de parcă ar mai fi vrut să întrebe ceva, dar apoi s-a răzgândit și a coborât după ea, neluând în seamă rana de la umăr și durerea din ceafă.

— Vreți să spuneți că maica abatesă le folosește pe călugărițe ca să strângă aurul și ține banii pentru ea?

Ea a încuviințat din cap.

— Acum v-ați convins. Și cred că vrea să închidă mănăstirea. Cred că plănuiește să deschidă o mină de aur aici, pe domeniul nostru. Cred că face mănăstirea de rușine, anume

ca să fie închisă. După ce va fi desfiinţată, ea va fi dezlegată de testamentul tatălui ei. Va renunţa la călugărie, va avea pretenţii la locul acesta ca moştenire de la părintele său şi, aşa, va rămâne aici doar împreună cu sclava ei.

— De ce nu mi-aţi spus până acum, când am început ancheta? a întrebat Luca. De ce mi-aţi ascuns asta?

— Fiindcă locul acesta este viaţa mea! a spus ea furioasă. A fost ca un far călăuzitor, un refugiu pentru femei şi un loc unde să-l slujeşti pe Dumnezeu. Am sperat că maica abatesă va învăţa să trăiască aici. Am crezut că Domnul o va chema, că vocaţia ei va înflori încetul cu încetul. Apoi am sperat că va fi mulţumită dacă va strânge aici o avere. Am crezut că, deşi e o femeie diabolică, o vom putea stăpâni. Dar, odată ce a murit o călugăriţă aflată în grija noastră..., a suspinat maica econoamă. Sora Augusta, una dintre cele mai nevinovate şi mai simple femei, trăia aici de ani de zile..., a adăugat ea, iar glasul i s-a frânt de durere. Ei, dar bine că s-a terminat, a continuat ea cu demnitate. Nu mai pot să trec sub tăcere ce se petrece. Se foloseşte de acest lăcaş al lui Dumnezeu ca să strângă averi pe ascuns şi cred că sclava ei face vrăji împotriva călugăriţelor. Au coşmaruri, umblă în somn, le apar semne ciudate, iar acum una a şi murit în somn. Martor mi-e Dumnezeu, cred că maica abatesă şi sclava ei ne înnebunesc pe toate ca să poată pune mâna pe aur.

A bâjbâit după crucea pe care o avea la brâu şi Luca a văzut cum a strâns-o în mână ca pe un talisman.

— Înţeleg, a spus el cât a putut de calm, deşi gâtlejul i se uscase de o teamă superstiţioasă. Am fost trimis aici ca să pun capăt acestor erezii, acestor lucruri diavoleşti. Am fost împuternicit de însuşi Papa ca să anchetez şi să judec. Nimic nu va scăpa fără să văd cu ochii mei. Nimic nu va scăpa de întrebările mele. Puţin mai târziu, în dimineaţa asta, am să

stau din nou de vorbă cu maica abatesă și, dacă nu va avea o explicație, voi avea grijă să fie destituită.

— Trimisă de-aici?

El a încuviințat din cap.

— Și aurul? Veți îngădui ca abația să păstreze aurul ca să-i hrănească pe săraci și să înființăm o bibliotecă? Ca să fie un far călăuzitor pentru cei neștiutori?

— Da, a spus el. Abația trebuie să intre în posesia propriei averi.

Luca a văzut cum chipul ei s-a luminat de bucurie.

— Nimic nu e mai presus decât abația, l-a asigurat ea. Le veți îngădui surorilor să rămână aici și să ducă o viață ca înainte, o viață sfântă? Veți face ordine, punându-le sub cârmuirea unei femei cumsecade, o altă maică abatesă care să știe să le îndrume?

— Voi trece mănăstirea sub cârmuirea fraților dominicani, a decis Luca. Ei vor strânge aurul din râu și-l vor dărui abației. Aceasta nu mai este o casă în slujba Domnului, a fost coruptă. Am s-o trec sub conducerea bărbaților, n-o să mai existe o maică abatesă. Aurul va fi redat Domnului, iar abația fraților.

Ea a oftat din adâncul sufletului și și-a ascuns fața în palme. Luca a întins mâna spre ea ca s-o liniștească și doar privirea lui Freize l-a împiedicat s-o facă, aducându-i aminte că femeia era hirotonisită și el n-avea voie s-o atingă.

— Ce veți face? a întrebat Luca încet.

— Nu știu. Am trăit aici toată viața. Voi sluji în continuare ca maică econoamă până vom trece sub porunca fraților dominicani. O să fie nevoie de mine în primele luni, nimeni în afară de mine nu știe să gospodărească acest așezământ. Pe urmă, poate că voi cere îngăduința să plec la un alt ordin. Mi-ar plăcea un ordin mai retras, mai liniștit. Am avut niște

zile îngrozitoare. Vreau să plec la un ordin unde jurămintele călugăriei se păstrează cu mai multă sfințenie.

— În sărăcie? a întrebat Freize într-o doară. Vreți să fiți săracă?

Ea a încuviințat din cap.

— Un ordin unde se respectă poruncile, un ordin unde există mai multă simplitate. Să știu că se aduna aur în podul mănăstirii... să nu știu ce făcea maica abatesă sau ce avea de gând să facă, să mă tem că îl slujește pe însuși Satana... toate astea mi-au încărcat conștiința.

În clipa aceea, clopotul care chema la slujbă a început să bată, răsunând în aerul dimineții.

— Utrenia, a spus ea. Trebuie să mă duc la biserică. Surorile trebuie să mă vadă acolo.

— Venim și noi, a spus Luca.

Au închis ușa magaziei și au încuiat-o. Sub privirile lui Luca, ea s-a întors spre Freize și a întins mâna pentru ca el să-i dea cheia. Luca a zâmbit văzând-o cum aștepta liniștită și demnă cât timp Freize și-a pipăit buzunarele prefăcându-se că o caută, după care i-a dat cheia, nu fără părere de rău.

— Mulțumesc, a spus ea. Dacă vrei ceva din cămara abației, poți să vii la mine.

Freize a făcut o mică plecăciune comică, în semn că îi recunoaște autoritatea. Ea s-a întors spre Luca.

— Aș putea să fiu eu noua maică abatesă, a spus ea încet. M-ați putea recomanda pentru această funcție. Abația ar fi în siguranță sub porunca mea.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea și-a ațintit privirea undeva în spatele lui, spre ferestrele spitalului, s-a oprit brusc și a pus mâna pe mâneca lui Luca. El a înghețat pe loc, conștient de atingerea ei. În spatele lui, Freize a înlemnit și el. Maica și-a dus degetul la buze în semn de tăcere, apoi a arătat încet în față, spre camera mortuară de lângă spital,

unde se vedea o luminiță licărind printre șipcile obloanelor și cineva mișcându-se înăuntru.

— Ce este? a întrebat în șoaptă Luca. Cine e acolo?

— N-ar trebui să se vadă nici o lumină, iar măicuțele ar trebui să stea liniștite la priveghi, a spus ea cu glas scăzut. Dar e cineva care umblă pe-acolo.

— Poate că sunt surorile care o spală, și-a dat cu părerea Luca.

— Trebuiau să fi terminat deja.

Tiptil, fără să facă vreun zgomot, cei trei au străbătut curtea și s-au uitat prin ușa deschisă a spitalului. Ieșirea care dădea din salonul spitalului spre camera mortuară era închisă bine. Maica econoamă s-a dat înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă să meargă mai departe.

— Se poate intra și prin altă parte?

— Sicriele săracilor sunt scoase printr-o ușă dosnică, spre grajduri, a șoptit ea. S-ar putea ca ușa aceea să nu fie zăvorâtă.

Au trecut în grabă prin curtea grajdurilor până la ușa dublă ce dădea în camera mortuară, suficient de mare cât să treacă o căruță cu cal. Ușa era ferecată cu o bârnă groasă din lemn. Cei doi bărbați au dat încetișor bârna la o parte și ușa a rămas închisă doar prin propria greutate. Freize a apucat o furcă sprijinită de perete în apropiere, iar Luca s-a aplecat și și-a scos pumnalul din ascunzătoarea cizmei.

— Când vă spun eu, deschideți repede ușa, i-a zis el maicii econoame.

Ea a încuviințat din cap, albă la față ca varul.

— Acum!

Maica econoamă a dat ușa la perete și cei doi au năvălit înăuntru cu armele pregătite de atac, dar imediat s-au dat înapoi înspăimântați.

În fața lor se desfășura o scenă de coșmar, ce semăna cu o măcelărie în care măcelarul și ucenicul lui tranșează un animal abia sacrificat. Însă era cu mult mai groaznică de-atât. Fiindcă nu era nici un măcelar și nici un un animal pe lespedea de piatră. Erau maica abatesă, îmbrăcată în veșminte de lucru cafenii, cu broboadă pe cap, și Ishraq îmbrăcată cu veșmintele sale negre, peste care-și pusese un șorț alb. Cele două tinere aveau mânecile suflecate, erau mânjite de sânge până la coate și stăteau aplecate peste cadavrul surorii Augusta, Ishraq ținând în mână un cuțit plin de sânge cu care o spintecase pe tânăra moartă. Călugărițele care stătuseră de priveghi nu se vedeau pe niciunde. Când cei doi bărbați au năvălit înăuntru, cele două fete au ridicat ochii spre ei și au înmărmurit, iar cuțitul a rămas suspendat deasupra abdomenului spintecat al călugăriței moarte. Peste tot era numai sânge: sânge pe șorțuri, sânge pe pat, sânge pe mâini.

— Înapoi, a ordonat Luca cu un glas rece ca gheața, de îngrozit ce era.

A îndreptat pumnalul spre Ishraq care s-a uitat la maica abatesă, așteptând porunca ei. Freize a ridicat și el furca, pregătit să o străpungă dacă era nevoie.

— Depărtați-vă de cadavru și n-o să pățiți nimic, a spus Luca. Opriți-vă din... ce faceți acolo. Nu suporta să se uite și nici nu-și găsea cuvintele să numească ce văzuse. Încetați și dați-vă la perete.

A auzit-o pe maica econoamă venind în spatele lui și țipând îngrozită când a văzut corpul măcelărit.

— Dumnezeule mare!

S-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit de zid, apoi el a auzit-o cum varsă.

— Aduceți o sfoară, i-a spus Freize fără să se întoarcă spre ea. Nu, două sfori. Și chemați-l și pe fratele Peter.

Ea a reușit să-și învingă greața.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți aici? Maică abatesă, răspundeți-mi! Ce i-ați făcut?

— Duceți-vă! i-a strigat Luca. Duceți-vă odată!

I-au auzit cu toții pașii alergând prin curtea pietruită a grajdului, apoi maica abatesă a ridicat ochii spre Luca.

— Pot să vă explic, a spus ea.

El a clătinat din cap, strângând mai bine cuțitul în mână. Totul era limpede, nu exista nici o explicație pentru scena din fața lor: ea avea mânecile suflecate până la coate, mâinile înroșite de sângele măicuței moarte.

— Cred că femeia aceasta a fost otrăvită, a spus ea. Prietena mea este medic...

— Nu se poate, a spus Luca cu glas scăzut.

— Ba da, este, a stăruit maica abatesă. Am... am hotărât s-o tăiem pe burtă să vedem ce-a mâncat.

— Ba o mâncau, s-a auzit din pragul ușii vocea tremurată a maicii econoame, care se întorsese împreună cu fratele Peter; acesta stătea alb la față în spatele ei. Amândouă voiau s-o mănânce într-un ritual satanic. Mâncau din trupul surorii Augusta. Priviți, au sânge pe mâini. Îi beau sângele. Maica abatesă s-a dat de partea Satanei. Ea și sclava ei eretică făceau un ritual satanic pe domeniul nostru sfânt.

Luca s-a cutremurat și și-a făcut semnul crucii. Fratele Peter s-a îndreptat spre sclavă cu sfoara pregătită.

— Lasă cuțitul jos și întinde mâinile, a spus el. Predă-te. În numele Domnului, îți poruncesc: demon sau femeie sau înger decăzut, predă-te.

Fără să-și ia ochii de la Freize, Ishraq a lăsat cuțitul pe pat lângă moartă, apoi brusc a țâșnit spre ușa care dădea în spital, unde nu era nimeni. A izbit ușa de perete și a ieșit pe-acolo, urmată într-o clipită de maica abatesă. Luca și Freize s-au repezit pe urmele celor două femei care au ieșit în fugă

în curtea interioară, gonind cu toții spre poarta principală, cu Ishraq în frunte.

— Închideți poarta! Prindeți fugara! a strigat Luca din toate puterile către portăreasă, apoi s-a aruncat asupra maicii abatese care alerga în fața lui, doborând-o la pământ printr-o manevră care aproape că a lăsat-o fără suflare. În cădere, acesteia i-a căzut vălul de pe cap și Luca s-a pomenit că-i vine peste față o cascadă de păr blond cu un iz plăcut de apă de trandafiri.

Sclava maură gonea ca un animal sprinten și puțin lipsea să ajungă la poarta cea mare, când Freize s-a aruncat s-o prindă de picioarele goale, dar n-a reușit, apoi a mai făcut un salt, a prins-o de rochie și a tras-o de pe poartă, făcând-o să cadă pe pavajul din piatră, cu un țipăt de durere.

Freize a ținut-o de brațe atât de strâns, că Ishraq abia mai putea să respire în timp ce fratele Peter i-a legat mâinile la spate și picioarele fedeleș, apoi s-a întors spre maica abatesă care încă zăcea țintuită la pământ de Luca. Când Luca a ridicat-o în picioare, ținând-o de încheieturile mâinilor, părul ei bogat și auriu i s-a revărsat pe umeri, descoperindu-i fața.

— Rușine! a strigat maica econoamă. Uitați-vă la părul ei!

Luca nu-și mai putea lua ochii de la această fată care își ascunsese chipul și își acoperise părul, ca el să nu știe cum arăta. În lumina aurie a răsăritului, el se holba la ea, văzând-o pentru prima dată, cu ochii ei albastru-închis și sprâncenele maronii frumos arcuite, cu nasul drept și perfect, cu gura ispititoare. Apoi, când fratele Peter a venit la ei, Luca i-a văzut mâinile pătate de sânge în timp ce-i erau legate cu o sfoară și a înțeles că, deși era frumoasă, fata era ceva groaznic, cel mai rău lucru dintre rai și iad: un înger decăzut.

— Surorile mirene vor ieși în curte la muncă, măicuțele vor veni de la biserică, trebuie să facem curățenie, a decis maica econoamă. Ele nu trebuie să vadă ce s-a întâmplat. Le va tulbura și mai mult... le va frânge inima. Trebuie să le

feresc de nenorocirea asta. Nu se poate s-o vadă pe sora Augusta așa cum e. Nu se poate să le vadă pe aceste... aceste... Șovăia căutându-și cuvintele, neștiind cum să le numească pe abatesă și pe sclava ei. Pe-acești diavoli. Propovăduitori ai iadului.

— Aveți o cameră sigură unde să le ținem? a întrebat fratele Peter. Vor trebui judecate. Va trebui să-l chemăm pe Lordul Lucretili. El este stăpânul acestor domenii. Noi nu avem căderea. S-a săvârșit un păcat capital, pedepsit cu spânzurătoarea sau cu arderea pe rug; el va trebui să decidă.

— În beciul din turnul porții, a răspuns fără ezitare maica econoamă. Acolo se intră și se iese printr-o trapă făcută în podea.

Freize a săltat-o pe umăr pe fata maură ca pe un sac. Fratele Peter a luat-o pe maica abatesă de mâinile legate și a plecat cu ea spre turnul porții. Luca a rămas singur cu maica econoamă.

— Ce veți face cu cadavrul?

— Am să le rog pe moașele din sat să o așeze în sicriu. Biata copilă, nu le pot lăsa pe surorile ei să o vadă așa. Și am să trimit după preot să binecuvânteze bietele ei rămășițe. Deocamdată poate să rămână în biserică, apoi am să-l întreb pe Lordul Lucretili dacă poate fi depusă în capela domniei sale. Nu vreau s-o las în camera mortuară și nici s-o țin în capela noastră. Îndată ce va fi spălată și primenită din nou, va fi trimisă într-un loc sfințit, departe de-aici.

S-a cutremurat și s-a clătinat pe picioare, aproape să leșine. Luca a cuprins-o de talie ca s-o susțină, iar ea s-a rezemat o clipă de el, punându-și capul pe umărul lui.

— Ați avut mare curaj, i-a spus el. A fost o încercare foarte grea.

Ea și-a ridicat ochii spre el și, în clipa aceea, ca și când brusc și-ar fi dat seama că brațul lui îi înconjura talia și ea

stătea sprijită de el, Luca i-a simțit inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre prinsă în laț, iar ea s-a îndepărtat de el.

— Iertare, a spus maica. Nu îmi este îngăduit să…

— Știu, a spus el repede. Eu trebuie să-mi cer iertare. N-ar fi trebuit să vă ating.

— Au fost niște emoții…

În glasul ei se simțea un tremur pe care nu reușea să-l ascundă.

Luca și-a dus mâinile la spate, ca să nu mai fie tentat s-o atingă.

— Trebuie să vă odihniți, a spus el zăpăcit. A fost mult prea mult pentru o femeie.

— Nu mă pot odihni, a spus ea neliniștită. Trebuie să pun lucrurile în ordine. Nu le pot lăsa pe surori să dea cu ochii de priveliștea oribilă sau să afle ce s-a petrecut aici. Voi aduce femeile să curețe. Trebuie să îndrept lucrurile. Le voi stăpâni, le voi conduce din păcat spre calea cea dreaptă, din întuneric spre lumină.

Și-a scuturat roba, apoi a netezit-o. Luca a auzit foșnetul ispititor al jupei de mătase, apoi ea s-a întors grăbită și a plecat la treburile ei.

Abia în ușa spitalului s-a oprit și a privit înapoi. A văzut că el se uita după ea.

— Mulțumesc, a spus ea cu un mic surâs. Nici un bărbat nu m-a ținut în brațe, niciodată. Mă bucur să cunosc bunătatea unui bărbat. Voi trăi aici pentru tot restul vieții, voi trăi în sânul acestui ordin, poate chiar ca maică abatesă, dar nu voi uita niciodată lucrul acesta.

El a fost cât pe ce să se apropie când ea l-a fixat o clipă cu privirea, după care a dispărut.

Chiar atunci, în curtea pietruită s-au întors Freize și fratele Peter.

— Le-ați dus la loc sigur? i-a întrebat Luca.

— Au acolo o adevărată temniță, a comentat Freize. Cu lanțuri prinse în perete, cătușe pentru mâini și pentru picioare. Dumnealui a insistat să le folosim pe toate, așa că le-am încătușat pe amândouă ca pe niște sclave.

— Numai până vine Lordul Lucretili, s-a apărat fratele Peter. Dacă le-am fi lăsat legate cu sfoară și ele ar fi reușit să se elibereze, ce-am fi făcut atunci?

— Le prindeam din nou când deschideam trapa? a sugerat ironic Freize. Apoi s-a întors spre Luca: E o pivniță în formă de cerc, nu se poate ieși decât printr-o trapă în tavan și ele n-au cum să ajungă acolo decât atunci când trapa este deschisă și în interior e coborâtă o scară. Nu există nici măcar pereți din piatră, pivnița este săpată direct în pământ. Sunt prinse ca niște șoareci în cursă. Dar a trebuit să le pună dumnealui în lanțuri ca pe niște pirați.

Luca și-a privit secretarul și a înțeles că omul era înspăimântat de firea îngrozitoare a celor două femei misterioase.

— Ai fost prevăzător pe bună dreptate, a spus el, ca să-l liniștească. Nu știm ce puteri au.

— Doamne, Dumnezeule, când le-am văzut cu mâinile pline de sânge până la coate și cum se uitau la noi cu priviri nevinovate, de învățăcei așezați cuminți la masa de scris! Ce făceau acolo? Ce lucrare diavolească îndeplineau? Era un ritual? Chiar aveau de gând să-i mănânce carnea și să-i bea sângele într-un ritual satanic?

— Nu știu, a spus Luca și și-a dus mâna la cap. Nu pot să mă gândesc…

— Uită-te la tine! a sărit Freize. Ar trebui să stai în pat și Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu mă simt prea bine. Am să te duc înapoi la spital să te odihnești.

— Nu acolo! a tresărit Luca, îngrozit. Eu acolo nu mă mai întorc. Du-mă în odaia mea din casa preotului, vreau să

dorm până ajunge aici Lordul Lucretili. Să mă trezești de îndată ce a sosit.

***

Cele două tinere stăteau în beci învăluite în beznă, de parcă ar fi fost într-un mormânt, îngropate de vii. Tot clipeau, chinuindu-se să vadă ceva, dar nu zăreau nimic.

— Nu te văd, a spus Isolda cu vocea sugrumată de un suspin.

— Eu te văd, a venit cu hotărâre răspunsul din întunericul negru ca smoala. Și, oricum, eu știu întotdeauna când ești aproape.

— Trebuie să vorbim cu inchizitorul. Trebuie să găsim o cale să stăm de vorbă cu el.

— Știu.

— Îl vor aduce aici pe fratele meu. El ne va judeca.

Ishraq n-a spus nimic.

— Ishraq, ar trebui să nu mă îndoiesc că fratele meu mă va asculta, că va crede ce spun, că mă va elibera – dar sunt din ce în ce mai convinsă că el m-a trădat. El l-a încurajat pe prinț să vină peste mine în cameră, el a făcut să nu am de ales și să vin aici ca maică abatesă. Dacă în tot acest timp el a încercat să mă îndepărteze de acasă? Dacă încearcă să mă distrugă?

— Eu așa cred, a spus fără șovăială cealaltă. Chiar așa cred că e.

A urmat un moment de tăcere în care Isolda a stat să rumege acest gând.

— Cum poate fi atât de fățarnic? Cum poate fi atât de hain?

Ishraq a ridicat din umeri făcând să zornăie lanțurile.

— Ce ne facem? a întrebat Isolda, deznădăjduită.

— Ssst.

— Să tac? De ce? Ce faci acolo?

— Mă concentrez la o dorință…

— Ishraq... avem nevoie de un plan de salvare, nu de dorințe.

— Lasă-mă puțin. Trebuie să mă concentrez adânc. Și s-ar putea să fim salvate.

***

Luca crezuse că se va perpeli în pat din cauza durerii din ceafă și din umăr, dar, îndată ce și-a scos cizmele și a pus capul pe pernă, s-a cufundat într-un somn adânc. Aproape imediat a început să viseze.

Visa că alerga după maica abatesă și nu reușea să o prindă. Pământul de sub picioarele lui începuse să se transforme și parcă nu mai alerga pe pietrele din curte, ci pe covorul de frunze moarte din pădure, și toate frunzele erau uscate ca toamna și atunci a văzut că erau aurite, iar el alerga printr-o pădure de aur. Dar ea se îndepărta tot mai mult, cotind printre trunchiurile de aur ale copacilor, trecând pe lângă hățișuri poleite cu aur, până când deodată el a început să alerge și mai iute, mult mai iute decât înainte, s-a aruncat asupra ei cum se aruncă un leu asupra unei căprioare și a prins-o de talie doborând-o la pământ. Când a căzut, ea s-a răsucit în brațele lui și el a văzut că zâmbea, parcă plină de dorință, parcă în tot acest timp ar fi vrut ca el să o prindă, să o îmbrățișeze, să stea apropiați unul de celălalt, cu trupul lui tânăr și viguros lipit de trupul ei zvelt și mlădios, să se privească în ochi, cu fețele apropiate, gata să se sărute. Părul ei bogat și blond se învolbura în jurul lui și el îi simțea din nou parfumul amețitor de apă de trandafiri. Ochii ei erau negri, atât de negri; el crezuse că erau albaștri, așa că s-a mai uitat o dată, dar albastrul ochilor ei se vedea doar puțin în

jurul pupilelor negre. Avea pupilele atât mari, încât ochii ei nu mai păreau albaștri, ci negri. I-au răsunat în minte cuvintele „femeie frumoasă“ și el s-a gândit „Da, este o femeie frumoasă“.

Bella donna. A auzit cuvintele în latină – era vocea sclavei maicii abatese, cu accentul ei străin, repetând cu insistență ciudată: *Bella donna! Ascultă, Luca. Bella donna!*

Ușa camerei de oaspeți s-a deschis, iar Luca s-a trezit din vis cu durere de cap.

— Eu eram, a zis Freize intrând cu o tavă pe care aducea pâine, carne, brânză și o cană din care se vărsase niște bere caldă.

— Pe toții sfinții, Freize, ce bine că m-ai trezit. Am avut un vis foarte ciudat.

— Și eu, a mărturisit Freize. Toată noaptea am visat că adunam mure din pădure, ca țiganii.

— Eu am visat o femeie frumoasă și cuvintele *bella donna*.

Freize a început imediat să cânte:

— „Bella donna, dăruiește-mi dragostea ta,
Bella donna, strălucești ca o stea…“

— Cum?

Luca s-a așezat la masă și l-a lăsat pe servitor să-i pună mâncarea dinainte.

— E un cântec, un cântec din popor. Nu l-ai auzit niciodată la mănăstire?

— Noi cântam numai imnuri și psalmi la biserică, i-a adus aminte Luca. Nu cântece de dragoste ca voi, la bucătărie.

— Mă rog, toți îl cântau vara trecută. Bella donna: femeie frumoasă.

Luca și-a tăiat o felie din halca de carne, apoi a mestecat gânditor și a băut trei înghițituri zdravene de bere.

— *Bella donna* mai înseamnă și altceva în afară de femeie frumoasă, a spus el. Este o plantă, un arbust.

— Este ce am visat eu! a spus Freize plesnindu-se peste frunte. Am visat că eram la marginea pădurii și căutam mure; dar, deși voiam mure sau boabe de porumbar sau măcar de soc, nu găseam decât mătrăgună… boabe negre de mătrăgună.

Luca s-a ridicat în picioare, luând în mână o bucată de pâine.

— E o otravă, a zis el. Maica abatesă zicea că ele cred că măicuța a fost otrăvită. Zicea că au tăiat-o ca să vadă ce mâncase, ce avea în stomac.

— Tulbură mintea, a zis Freize. Se folosește în camerele de tortură să-i facă pe oameni să vorbească, să-i scoată din minți. Dă halucinații, poate să...

Freize s-a oprit.

— Poate să facă o întreagă mănăstire de călugărițe să o ia razna, a continuat Luca în locul lui. Poate să le facă să aibă viziuni și să meargă în somn – poate să le facă să viseze și să-și imagineze lucruri. Și, dacă ți s-ar da prea multă… te-ar putea ucide.

Fără să mai scoată o vorbă, cei doi au ieșit din casa de oaspeți și s-au dus repede la infirmerie. În mijlocul curții de la intrare, surorile mirene făceau două grămezi uriașe de lemne, de parcă s-ar fi pregătit să aprindă un foc mare. Freize s-a oprit acolo, dar Luca a trecut pe lângă ele fără să se uite prea bine, având în minte doar gândul să ajungă la infirmerie unde, prin ferestrele deschise, se vedeau măicuțele îngrijitoare care trebăluiau făcând ordine. Luca a intrat prin ușile deschise și a privit cu uimire în jurul lui.

Totul era curat și aranjat, de parcă nimic rău nu se întâmplase acolo. Ușa spre camera mortuară era deschisă, dar trupul călugăriței moarte dispăruse, iar lumânările și cădelnițele fuseseră luate. Șase paturi erau frumos aranjate cu așternuturi simple și curate, iar pe pereții văruiți atârna o cruce. În timp ce Luca stătea acolo nedumerit, a venit o călugăriță cu un

urcior cu apă, pe care a turnat-o într-un vas și s-a lăsat în genunchi ca să frece podeaua.

— Unde este trupul surorii care a murit? a întrebat Luca și vocea i-a răsunat prea puternic în liniștea camerei goale.

Călugărița s-a așezat pe călcâie și i-a răspuns:

— A fost dus în capelă. Chiar maica econoamă a închis sicriul, l-a bătut în cuie și a poruncit ca priveghiul să se țină acolo. Vreți să vă duc până la capelă ca să vă rugați?

El a încuviințat din cap. I se părea cam stranie această completă rearanjare a încăperii. Nici nu-i venea să creadă că ieșise în fugă chiar pe ușa aceea ca să le urmărească pe maica abatesă și pe sclava ei, că pe prima o doborâse la pământ și că le trimisese pe amândouă în lanțuri, în beciul fără ferestre; că le văzuse mâinile murdare de sânge până la coate, hăcuind cadavrul măicuței moarte.

— Maica econoamă zicea că o va duce într-un loc sfințit, în capela Lucretili, a spus călugărița conducându-l afară din spital. Și pentru priveghi, și pentru îngropăciune. Lordul Lucretili va aduce carul funerar ca să o ia și trupul o să stea o noapte în capela castelului. Apoi o să fie îngropată în cimitirul nostru. Dumnezeu s-o odihnească.

Când au trecut pe lângă grămada de lemne, Freize i s-a alăturat lui Luca.

— Sunt ruguri, i-a șoptit el din colțul gurii. Două ruguri pentru două vrăjitoare. Lordul Lucretili vine să judece faptele, dar se pare că ele au decis deja care va fi pedeapsa și se pregătesc pentru sentință. Sunt lemne de foc pentru ars vrăjitoarele pe rug.

Luca s-a întors spre el, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate!

Freize a clătinat din cap cu o privire aspră.

— De ce nu? Doar am văzut cu ochii noștri ce făceau. Nu încape îndoială că făceau farmece, țineau un ritual satanic,

ciopârțeau cadavrul. Oricum o dai, e o faptă ce se pedepsește cu moartea. Dar aș zice că nici maica econoamă, drăguța de ea, nu pierde vremea. Are gata deja două ruguri și judecata nici măcar n-a început.

Călugărița care îi aștepta a bătut din picior nerăbdătoare. Luca s-a întors spre ea.

— Pentru ce sunt aceste grămezi de lemne?

— Cred că sunt lemne de foc pentru vânzare, a zis ea. Maica econoamă a poruncit surorilor mirene să facă două grămezi. Acum putem să mergem la capelă? Trebuie să mă întorc la infirmerie ca să spăl podeaua.

— Da, iartă-mă că te-am întrerupt din treabă.

Luca și Freize au urmat-o până la capelă, trecând pe lângă refectoriu și prin porticuri. Când călugărița a împins ușa grea din lemn ca s-o deschidă, dinăuntru s-au auzit glasurile tânguioase ale măicuțelor care stăteau de veghe lângă sicriu și cântau psalmi. Clipind din ochi ca orbiți de întunericul de-acolo, cei doi au mers încet pe culoarul dintre strane până când au văzut că locul dinaintea altarului fusese acoperit cu o țesătură albă ca zăpada, deasupra căreia era așezat un sicriu nou și modest din lemn, cu capacul închis și bătut în cuie.

Luca a făcut o grimasă de nemulțumire.

— Trebuie să vedem cadavrul, a șoptit el. Numai așa ne putem da seama dacă a fost otrăvită.

— N-ai decât s-o faci tu, eu nu, a spus Freize. N-aș vrea să-i spun maicii econoame că vreau să deschid un sicriu sfințit doar pentru că am avut un vis ciudat.

— Trebuie să aflăm.

— Maica econoamă n-o să lase pe nimeni să vadă cadavrul, i-a șoptit Freize lui Luca. Era hăcuit. Și dacă vrăjitoarele alea i-au mâncat carnea, cred că biata fată va cam sângera la Învierea de Apoi, Dumnezeu s-o ajute. Maica econoamă n-o să vrea ca surorile să afle.

— Să cerem îngăduința preotului, a decis Luca. Mai bine îl rugăm pe el, nu pe maica econoamă – îi vom da un înscris; Peter îl va întocmi.

S-au retras și s-au uitat după preot. Acesta tămâia sicriul cu o cădelniță mare din argint. Când aerul a devenit înecăcios din cauza fumului gros de tămâie, el i-a dat cădelnița uneia dintre călugărițe, a luat apa sfințită de la o alta și a început să stropească sicriul. Apoi s-a dus la altar și, cu spatele la ceilalți, a ridicat mâinile în semn de rugăciune pentru cea plecată dintre cei vii.

Freize și Luca s-au înclinat în fața altarului, și-au făcut semnul crucii și au ieșit în liniște din biserică. Chiar atunci, dinspre curtea grajdurilor s-a auzit zarvă mare, zgomote făcute de sosirea mai multor călăreți și de deschiderea porților mari.

— Lordul Lucretili, a ghicit Luca și a pornit cu pași mari într-acolo.

Lordul, în același timp ocrotitor al abației, stătea pe un mândru cal negru ce lovea nervos cu copitele în caldarâm, scăpărând scântei. Luca l-a văzut aruncând hățurile din piele roșie pajului său și sărind sprinten din șa. Maica econoamă s-a dus la el, a făcut o plecăciune, apoi a rămas tăcută, cu mâinile ascunse în mânecile lungi, cu capul plecat, cu chipul ascuns de gluga rasei monahale.

După Lordul Lucretili, în curte au mai intrat șase călăreți în uniforme împodobite cu blazonul lordului, o ramură de măslin încrucișată cu o sabie, ceea ce arăta că este descendentul pașnic al unui cavaler cruciat. Au mai intrat călare alți trei sau patru slujbași cu înfățișare sobră, apoi părintele abate de Lucretili, cu suita lui de preoți.

În timp ce aceștia descălecau, Luca s-a îndreptat spre ei.

— Dumneata trebuie că ești Luca Vero. Mă bucur că te afli aici, a spus curtenitor Lordul Lucretili. Sunt Giorgio,

Lordul Lucretili. Acesta este părintele abate. Dumnealui și cu mine vom fi judecătorii. Înțeleg că te afli aici în toiul unei anchete.

— Așa este, a spus Luca. Vă rog să mă iertați, dar trebuie să mă duc în casa de oaspeți. Îl caut pe secretarul meu.

Lordul Lucretili a intervenit ca să-l ajute.

— Du-te și adu-l pe secretarul domnului inchizitor, i-a poruncit el pajului său, care a plecat în fugă spre casa de oaspeți. Am auzit că dumneata le-ai arestat pe maica abatesă și pe sclava ei, a spus lordul întorcându-se spre Luca.

— Adică pe soră-sa, a șoptit Freize din spate. Dar nu mi se pare din cale-afară de întristat.

— Eu, secretarul meu, fratele Peter, și servitorul meu Freize, împreună cu maica econoamă, a confirmat Luca. Fratele Peter și servitorul meu le-au dus pe cele două femei în beciul din turnul porții.

— Vom ține judecata în camera din turnul porții, a decis Lordul Lucretili. Doar le scoatem pe scară din beci, nici o măicuță nu o să afle.

— La fel cred și eu că e mai bine, a întărit maica econoamă. Cu cât se vede și se află mai puțin, cu atât mai bine.

Lordul a încuviințat din cap.

— Este o rușine pentru noi toți, a spus el. Numai Dumnezeu știe ce-ar fi făcut tata dacă ar fi știut. Așa că haideți să terminăm odată cu povestea asta.

O căruță trasă de doi cai împodobiți cu pene negre a intrat în curte și a rămas în așteptare.

— Ca să ia sicriul, i-a explicat lordul lui Luca. Apoi i s-a adresat maicii econoame: Să aveți grijă să fie pus în căruță, oamenii mei o să-l ducă la capelă.

Maica econoamă a încuviințat din cap, apoi i-a condus în camera din turnul porții, unde i-a îndrumat pe oamenii lordului să pregătească o masă lungă și scaune pentru Lordul

Lucretili, părintele abate, Luca și fratele Peter. Cât timp aceștia aranjau camera, Luca s-a dus să stea de vorbă cu Lordul Lucretili.

— Cred că trebuie să deschidem sicriul înainte ca sora Augusta să fie îngropată, i-a zis el la ureche. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar am o bănuială că sora a fost otrăvită.

— Otrăvită?

Luca a încuviințat, iar Lordul a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeu s-o odihnească și s-o ierte de păcate pe sora mea. Dar, oricum, nu putem deschide sicriul aici. Măicuțele ar fi mult prea tulburate. Vino la castelul meu în seara aceasta și îl vom deschide în capela mea fără să vadă nimeni. Până atunci, le vom interoga pe maica abatesă și pe sclava ei.

— Nu vor să răspundă, a spus Luca sigur pe el. Sclava a jurat în trei limbi că este mută când am luat-o la întrebări.

Lordul a râs scurt.

— Cred că pot fi făcute să vorbească. Ești inchizitor al Bisericii, ai dreptul să folosești tortura. Sunt doar niște fetișcane, mândre și fragile ca toate femeile. Vei vedea că mai degrabă vor răspunde la întrebările dumitale decât să le fie smulse mâinile și picioarele din încheieturi. Vor prefera să vorbească, decât să li se pună bolovani pe piept. Îți garantez că sora mea va spune tot, numai să nu i se pună lipitori pe față.

Luca a pălit când a auzit.

— Nu așa fac eu anchetă. N-am făcut niciodată…, a dat el să spună. N-aș face niciodată…

Bărbatul mai în vârstă i-a pus înțelegător mâna pe umăr.

— Am s-o fac eu în locul dumitale, a spus el. Dumneata luptă-te pentru sufletele lor până când mândria diavolească le va fi zdrobită și vor cere singure cu lacrimi în ochi să mărturisească. Am mai văzut asta, nu e greu de făcut. Ai încredere în mine că le voi face să spună totul numaidecât.

— N-aș putea îngădui să…, a dat să spună cu glas sugrumat Luca.

— Camera a fost pregătită pentru Excelența Voastră.

Maica econoamă ieșise din turnul porții și stătea deoparte așteptând, iar lordul a intrat înăuntru fără să mai zică nimic. S-a așezat la masă pe scaunul impunător ca un tron, anume adus pentru el, avându-l în stânga pe părintele abate. În dreapta era Luca, într-un capăt al mesei stătea un slujbaș și în celălalt stătea fratele Peter. După ce s-au așezat cu toții la masă, lordul a poruncit să se închidă ușa spre curte, de unde Luca a văzut că Freize îl privirea cu îngrijorare, apoi lordul Lucretili a spus:

— Părinte abate, binecuvântează, rogu-te, munca noastră de astăzi.

Părintele abate a închis ochii pe jumătate, împreunându-și mâinile peste burta umflată.

— Tatăl nostru din ceruri, binecuvântează lucrarea ce se săvârșește astăzi aici. Fie ca abația aceasta să fie purificată, curățată de păcate și readusă sub porunca lui Dumnezeu și a bărbatului. Fie ca femeile acestea să-și dea seama de păcatele lor și să se căiască în inimile lor, fie ca noi să fim drepți în judecata noastră și să le dăm pedeapsa cuvenită. Primește, Doamne, această torță pe care ți-o dăruim să o aprinzi în semn de aducere aminte că răzbunarea nu este a noastră, ci doar a ta. Amin.

— Amin, a răspuns Lordul Lucretili, făcând un semn spre cei doi preoți care stăteau de pază la ușa de-afară. Aduceți-le sus.

Fratele Peter s-a ridicat în picioare.

— Cheia cătușelor este la Freize, a spus el.

A deschis ușa să ia legătura de chei de la Freize, care rămăsese în prag. Cei dinăuntru au observat că în curtea grajdului se adunaseră o mulțime de chipuri curioase. Fratele

Peter a închis ușa în fața mulțimii de-afară, apoi s-a dus și a deschis trapa din podeaua de lemn a încăperii. Toți au amuțit când fratele Peter s-a uitat în beciul întunecos. În camera din turnul porții se găsea o scară grosolană din lemn, sprijinită de perete. Unul dintre preoți a luat-o și a coborât-o în întunericul din beci. Toți ceilalți așteptau. Bezna de dedesubt avea ceva amenințător, de parcă ar fi fost un puț adânc, iar femeile din el se înecaseră în apele lui întunecate. Fratele Peter i-a dat cheile lui Luca și toți ceilalți s-au uitat la el. Era clar că așteptau ca el să coboare în întunericul de-acolo și să le aducă pe femei sus.

Luca a simțit cum îl străbate un fior, poate o pală de aer rece din beciul adânc, fără ferestre. S-a gândit la cele două fete de jos, înlănțuite lângă pereții jilavi în așteptarea judecății, privindu-l din întuneric cu ochi mari și sticloși. Și-a adus aminte de ochii negri și sticloși ai călugăriței moarte și s-a gândit că poate maica abatesă și sclava ei maură au primit și ele beladonă, ca să aibă halucinații. Cu gândul la ochii lor întunecați, lucind în beznă ca niște șobolani la pândă, s-a ridicat în picioare hotărât să mai tragă de timp.

— Mă duc să iau o torță, a spus el și a ieșit în curte.

Odată ajuns afară, la aer curat, i-a spus unui servitor de-al lordului să dea fuga să aducă o torță. Omul s-a întors cu una aprinsă din refectoriu. Luca a luat-o și s-a întors în turnul porții, având sentimentul că urma să coboare într-o grotă din vechime, să dea ochi cu un monstru.

Cu torța în mână, a pus piciorul pe prima treaptă a scării. Trebuia să coboare cu spatele și se tot uita peste umăr în jos, printre picioare, încercând să vadă ce îl aștepta în întunericul din beci.

— Ai grijă! l-a averizat fratele Peter.

— La ce? a întrebat Luca enervat, încercând să-și ascundă propria teamă.

A mai coborât două trepte pe scară și a văzut că pereții erau negri și luceau de umezeală. Probabil că femeile înghețaseră de frig, legate cu lanțuri în întuneric. Încă două trepte și a văzut o mică pată de lumină la picioarele scării, propria lui umbră săltând pe perete și umbra scării ca niște linii negre egal depărtate, care coborau în neant. Acum ajunsese pe ultima treaptă de jos. Ținându-se cu mâna de lemnul scării, s-a întors și a privit în jur.

Nimic.

Nu era nimic acolo.

Nu era nimeni acolo.

A îndreptat lumina în față; podeaua de piatră era goală, iar peretele întunecat, aflat la doar șase pași de jur-împrejurul lui, era gol și negru. Beciul era pustiu. Cele două nu mai erau acolo.

Luca a strigat surprins și a ridicat torța mai sus, uitându-se roată. O clipă s-a temut că cele două femei scăpate din lanțuri vor apărea pe neașteptate din întuneric și se vor năpusti asupra lui ca niște diavoli sosiți din fundul iadului; dar nu era nimeni. Privirea i-a căzut pe ceva metalic lucind jos.

— Ce este? a întrebat fratele Peter care se uita curios de sus. Ce s-a întâmplat?

Luca a ridicat torța ca să cerceteze mai bine în întunericul din încăperea circulară. De data asta, a văzut cătușele de mâini și de picioare aruncate pe jos, dar închise și bine prinse de lanțurile din perete, întregi, neatinse. Numai că nu se vedea nici urmă de maica abatesă și de fata maură.

— Vrăjitorie! a strigat printre dinți Lordul Lucretili, cu chipul alb ca varul, uitându-se la Luca din camera de sus. Dumnezeu să ne apere! Și-a făcut semnul crucii, și-a sărutat unghia degetului mare de la mână, apoi și-a făcut din nou semnul crucii. Cătușele nu sunt rupte?

— Nu.

Luca le-a lovit cu piciorul și lanțurile au zornăit, dar cătușele au rămas închise.

— Eu însumi le-am încuiat, negreșit, a spus fratele Peter coborând grăbit pe scară și scuturând lanțurile prinse de zid ca să se convingă.

Luca i-a aruncat torța lui Peter și a urcat pe scară să iasă înapoi la lumină, mânat dintr-odată de teama de a nu fi închis în beciul întunecat din care femeile dispăruseră în mod misterios. Lordul Lucretili l-a prins de mână și l-a ajutat să urce ultimele trepte, apoi a rămas așa, ținându-l de mână. Simțindu-și mâinile reci ca gheața în strânsoarea caldă a lordului, Luca a avut un sentiment de ușurare la această atingere umană.

— Mai cu inimă, inchizitorule, a spus lordul. Trăim vremuri întunecate și înfricoșătoare. Pesemne că-i o vrăjitorie. Trebuie că-i așa. Sora mea este vrăjitoare. S-a dat cu Satana.

— Unde puteau să dispară? l-a întrebat Luca.

— Acolo unde au vrut, odată ce-au scăpat din lanțuri și din beciul încuiat. Ar putea fi oriunde în lumea asta sau în cea de apoi.

Fratele Peter s-a ivit din beznă cu torța în mână. Parcă ieșea dintr-un puț și apele negre se închideau în urma lui. A închis trapa și a tras zăvorul, de parcă s-ar fi temut de întunericul de sub picioarele lui.

— Ce facem acum? l-a întrebat el pe Luca.

Luca a șovăit, neștiind ce să spună. S-a uitat la Lordul Lucretili, care a preluat imediat controlul.

— Vom da sfară în țară că sunt vrăjitoare, deși nu mă aștept să le găsim, a rostit cu hotărâre lordul. Sora mea a dispărut, am s-o declar moartă, a continuat, dar și-a întors capul într-o parte, ca pentru a-și ascunde durerea. Nici măcar nu pot să țin o slujbă pentru sufletul ei… În numai patru

luni de zile am pierdut un tată sfânt și o soră blestemată. În rai, unde credea că o va vedea, el o așteaptă în zadar.

Luca l-a lăsat o clipă ca să-și revină.

— Adu-o pe maica econoamă, i-a spus el fratelui Peter.

Aceasta aștepta afară, la ușă. Luca a zărit figura curioasă a lui Freize când ea a intrat tăcută și a închis ușa în urma ei. Maica econoamă a băgat de seamă că trapa era închisă și s-a uitat întrebătoare la Luca. Prevăzătoare, nu i-a spus nimic Lordului Lucretili. Luca s-a gândit că jurămintele de călugărie o obligau să intre cât mai puțin în vorbă cu bărbați ce nu erau hirotoniți întru preoție.

— Ce s-a întâmplate, frate Luca? a întrebat ea încet.

— Acuzatele au dispărut.

Ea a tresărit și a întors capul spre Lordul Lucretili, cu care a schimbat iute o privire.

— Cum e cu putință? a întrebat ea.

— E un mister, a răspuns Luca scurt. Totuși, mă întreb: acum, că nu mai avem nici un suspect, că vinovăția lor este dovedită fără tăgadă de faptul că au dispărut și de modul cum au scăpat – ce este de făcut? Să continui ancheta? Sau s-o închid? Sunteți maica econoamă, în lipsa maicii abatese, sunteți maica superioară a abației. Ce părere aveți?

A văzut-o roșind de plăcere fiindcă el ținuse să audă și părerea ei, fiindcă o considera cea mai importantă din abație.

— Cred că ancheta domniei voastre s-a încheiat, i-a spus ea calmă. Cred că ați făcut tot ce vi se putea cere. Ați descoperit pricina necazurilor de aici, ați dovedit ce făcea, ați arestat-o pe ea și pe sclava ei, declarându-le vrăjitoare, iar acum ele au dispărut. Evadarea dovedește că erau vinovate. Ancheta s-a încheiat și – cu mila Domnului – această abație s-a curățat de prezența lor. Ne putem întoarce la traiul nostru obișnuit.

Luca a încuviințat din cap.

— Vreți să numiți o altă abatesă? l-a întrebat el pe Lordul Lucretili.

Maica econoamă și-a împreunat mâinile în mânecile lungi ale robei și și-a plecat smerită privirea.

— Da. Lordul Lucretili s-a oprit, încă foarte tulburat. Măcar de-aș găsi pe cineva de încredere, care să-i ia locul unei surori atât de viclene! Când mă gândesc ce rău putea să facă!

— Ce rău a făcut! i-a reamintit maica economă. A distrus liniștea locului și i-a înnebunit pe toți, o călugăriță a murit...

— Doar atât? a întrebat simplu Luca.

— Atât? a exclamat lordul. A evadat din lanțuri și-a folosit vrăjitoria, umbla cu o sclavă maură, avea obiceiuri eretice și a comis o crimă!

— Așteptați o clipă, a spus Luca gânditor. S-a dus la ușă și i-a șoptit ceva lui Freize, apoi s-a întors. Îmi cer iertare. Știam că va aștepta acolo toată ziua până va putea vorbi cu mine. I-am spus să împacheteze lucrurile ca să putem pleca după-amiaza aceasta. Frate Peter, ești gata să trimiți raportul?

Luca s-a uitat la fratele Peter, dar a văzut cu coada ochiului că Lordul Lucretili și maica econoamă au schimbat iarăși o privire între ei.

— Oh, era să uit, a spus Luca și s-a întors spre ea. Maică econoamă, poate vă-ntrebați ce recomandare am pentru viitorul acestei abații.

— Mă interesează foarte mult să știu, a spus ea lăsând încă o dată ochii în pământ. Știți, aici este viața mea. Soarta mea este în mâinile domniei voastre. De altfel, soarta noastră, a tuturor, este în mâinile domniei voastre.

Luca a tăcut o clipă.

— Nu știu cine ar fi mai potrivită să fie maică abatesă. Dacă mănăstirea nu ar fi trecută sub oblăduirea fraților călugări,

ci ar rămâne o casă de maici separată, ați accepta să preluați conducerea abației?

Ea s-a înclinat.

— Sunt convinsă că frații noștri întru călugărie ar putea cârmui foarte bine acest ordin, dar dacă eu aș fi chemată să slujesc…

— Dar dacă ar fi să recomand ca mănăstirea să rămână sub cârmuire femeiască?

O clipă, Luca și-a adus aminte de mândria aprigă a maicii abatese când i-a spus că ea n-a auzit niciodată că femeile ar trebui să fie sub porunca bărbaților. Aproape că-i venea să zâmbească aducându-și aminte.

— Doar Excelența Sa, lordul, ar putea să mă numească, a spus cu venerație maica econoamă, trezindu-l din visare.

— Ce părere aveți? a întrebat Luca întorcându-se spre lord.

— Dacă locul ar fi temeinic exorcizat de preoți, dacă maica econoamă ar accepta această îndatorire, dacă asta este recomandarea dumitale, atunci cred că nu există altcineva mai potrivit să păstorească sufletele acestor biete femei tinere.

— Sunt de acord, a spus Luca. Apoi s-a oprit, ca și când deodată i-a venit un gând: Dar asta nu cumva încalcă testamentul lăsat de tatăl domniei voastre? Nu cumva abația a fost lăsată moștenire surorii? Abația și toate pământurile ei? Pădurile, apele? Nu trebuiau să revină surorii domniei voastre, iar ea să fie abatesă până la moarte?

— Fiind o ucigașă și o vrăjitoare, este moartă în fața legii, a spus lordul. Este dezmoștenită prin păcatele săvârșite; va fi ca și când nu s-a născut. Va fi o proscrisă și nu va avea casă niciunde în lumea creștină. Fiind declarată vinovată, nimeni n-o să-i ofere adăpost și ea n-o să aibă unde să-și pună capul viclean, să se odihnească. Va fi moartă în fața legii, o nălucă printre oameni. Maica econoamă poate să

devină abatesă și să stăpânească peste pământuri, peste abație și peste toate celelalte. Apoi, acoperindu-și ochii cu mâna, a adăugat: Iertare, nu pot să nu fiu mâhnit din pricina surorii mele!

— Foarte bine, a spus Luca.

— Voi întocmi actul de constatare a vinovăției și hotărârea privind arestarea ei, a spus fratele Peter, desfăcându-și hârtiile. Îl veți putea semna îndată.

— Apoi veți pleca și nu ne vom mai revedea niciodată, i-a spus încet lui Luca maica econoamă, cu glas plin de regret.

— Trebuie, i-a șoptit el. Am o îndatorire și un jurământ de respectat.

— Iar eu trebuie să rămân aici, a răspuns ea. Să-mi slujesc surorile cum pot mai bine. Drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată – dar n-am să vă uit. N-am să vă uit niciodată.

El s-a dat mai aproape de ea, aproape atingându-i vălul cu gura. A simțit o ușoară undă de parfum dinspre hainele ei.

— Dar cu aurul cum rămâne?

Ea a scuturat din cap.

— Am să-l las acolo unde este, în apele râului, i-a promis ea. Ne-a costat prea scump. Am să le îndemn pe surori să-și reînnoiască jurământul sărăciei. Nici măcar n-am să-i pomenesc Lordului Lucretili despre aur. Va rămâne secretul nostru: al meu și al domniei voastre. Veți păstra acest secret împreună cu mine? Va fi oare ultimul lucru pe care îl vom împărtăși?

Luca și-a plecat capul pentru ca ea să nu-i vadă zâmbetul amar.

— Așadar, la capătul anchetei mele, dumneata devii maică abatesă, aurul curge mai departe liniștit în apele râului, iar Lady Isolda este o femeie moartă.

Ceva din tonul lui a alertat simțurile ei ascuțite.

— Asta înseamnă dreptate! a zis ea repede. Așa ar trebui să fie.

— Desigur, acum încep și eu să înțeleg că, după părerea unora, așa ar trebui să fie, a rostit sec Luca.

— Iată ordinul judecătoresc prin care Lady Isolda, fostă maică abatesă a abației Lucretili, este declarată vinovată, a spus fratele Peter, împingând pe masă hârtia pe care cerneala nu se uscase încă. Iar aici aveți înscrisul prin care se aprobă ca maica econoamă să devină noua maică abatesă.

— Foarte bine lucrat, a constatat Luca. Rapid.

Fratele Peter a tresărit, mirat de răceala tonului său.

— Am crezut că așa s-a hotărât.

— Mai rămâne un singur lucru, a spus Luca.

A deschis ușa și afară aștepta Freize cu un săculeț din piele în mână. Luca a luat săculețul fără să zică nimic și l-a pus pe masă, desfăcându-i baierile. Apoi a scos obiectele din el, unul câte unul.

— O sulă de cizmărie din dulăpiorul secret al maicii econoame, ascuns în ornamentele sculptate de la căminul din salonul dumneaei…

Luca a auzit-o strigând surprinsă și negând în șoaptă. A băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie împăturită. Fără să se grăbească, a desfăcut-o în fața celorlalți care așteptau curioși și le-a arătat urma palmei însângerate a călugăriței care venise noaptea la el să-i arate stigmatele. A pus vârful ascuțit și triunghiular al sulei de cizmărie peste amprenta rănii: se potrivea perfect.

Luca a scrâșnit din dinți dezamăgit, văzând că suspiciunile i se adevereau, deși sperase din toată inima ca bănuiala care tocmai îi încolțise în minte să nu se dovedească întemeiată. Se simțea ca unul care joacă cu zaruri albe; acum nu știa nici măcar pe ce anume pariase.

— Un lucru e sigur, a spus el cu hotărâre. De un singur lucru nu mă îndoiesc. Mi se pare greu de crezut ca rănile sfinte ale Domnului nostru Iisus Cristos să aibă forma și mărimea unor găuri făcute cu o sulă de cizmărie. Rănile pe care le-am văzut în palma unei călugărițe din această abație au fost făcute de mâini omenești, cu unelte de cizmar, și anume cu această unealtă.

— Dar obișnuiau să se rănească singure, a zis repede maica econoamă. Așa fac femeile cuprinse de nebunie. Doar v-am spus.

— Folosind unealta din dulăpiorul domniei voastre? Luca a scos borcănelul cu seminte și i l-a arătat maicii econoame, spunând: Presupun că sunt semințe de beladonă.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu asta, a intervenit Lordul Lucretili.

— Chiar nu? a întrebat Luca, de parcă l-ar fi interesat. Nu înțelege nimeni? Maică econoamă, știți ce vreau să spun?

Ea se făcuse albă la față ca broboada de pe cap. A scuturat din cap că nu, în timp ce ochii-i azurii îl implorau fără cuvinte să se oprească. Luca a privit-o neîndurător.

— Trebuie să continui, a spus el, răspunzând parcă rugăminții ei nerostite. Am fost trimis aici să fac o anchetă și trebuie să continui. În plus, trebuie să știu. Eu întotdeauna trebuie să știu.

— Nu este nevoie..., a șoptit ea. Maica abatesă cea păcătoasă a dispărut, indiferent ce a făcut cu unealta aceea, cu beladona...

— Trebuie să știu, a repetat el.

Ultimul obiect pe care l-a scos a fost registrul cu cheltuielile abației, pe care Freize îl luase din camera ei.

— Dar nu este nimic greșit în lista de socoteli, a spus ea, devenind brusc încrezătoare. Nu puteți să spuneți că lipsește ceva din bunurile de pe listă sau din cele ce s-au cumpărat

de la târg. Am administrat bine abația. M-am îngrijit de ea așa cum m-aș îngriji de propria casă. Am muncit pentru ea ca și când aș fi fost stăpâna casei, am fost *Magistra*, eu am condus aici.

— Nu încape îndoială că ați administrat foarte bine totul, a asigurat-o Luca. Dar lipsește un lucru. Luca s-a întors spre secretarul său: Frate Peter, uită-te aici și spune-mi, apare pe undeva o comoară în aur?

Peter a luat catastiful cu coperte legate în piele și a răsfoit repede paginile.

— Ouă, a zis el la întâmplare. Legume, rufe cusute, rufe spălate, acte copiate – nu zice nimic de aur. Cu siguranță nici vorbă de comoară în aur.

— Dar știți că nu eu am luat aurul, a spus maica econoamă întorcându-se spre Luca și punându-i rugătoare mâna pe braț. N-am furat nimic, ci maica abatesă, ea, care e o vrăjitoare. Ea le punea pe măicuțe să bage lâna în apa râului, ea fura praful de aur și-l vindea negustorilor. V-am spus și ați văzut și singur. N-am făcut eu asta. Nimeni nu poate să spună că eu. Ea a făcut-o.

— Aur? a întrebat Lordul Lucretili, prefăcându-se uimit. Ce aur?

— Maica abatesă și sclava ei strângeau aur spălând nisipul din râul de pe domeniul abației și-l vindeau, i-a spus repede maica econoamă. Am aflat din întâmplare, când au venit aici. Inchizitorul a descoperit asta abia ieri.

— Și unde este acum aurul? a întrebat Luca.

— Presupun că a fost vândut negustorilor de pe Via Portico d'Ottavia, a spus ea fulgerându-l cu privirea. Iar banii au fost luați de vrăjitoare. Nu se vor întoarce niciodată. Nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat cu ei.

— Cine l-a vândut? a întrebat Luca, prefăcându-se de-a dreptul curios.

— Sclava, sclava aceea eretică, probabil că ea s-a dus la evrei, la negustorii de aur, a spus ea repede. Ea știa ce trebuie făcut, ea se tocmea cu ei. Vorbea graiul lor, știa cum să le facă pe toate. Doar e o eretică, lacomă și profitoare la fel ca ei. Rea la fel ca ei... ba chiar mai rea.

Luca o privea clătinând din cap, aproape ca și când îi părea rău că o prinsese în cursă.

— Chiar dumneata mi-ai spus că ea n-a ieșit niciodată din mănăstire, a spus el încet. Apoi i-a făcut semn fratelui Peter: Ai scris ce a declarat maica econoamă în prima zi, când era atât de amabilă și de îndatoritoare.

Fratele Peter s-a uitat prin teancul lui de hârtii, căutând paginile manuscrise.

— A declarat: „Nu se desparte niciodată pe maica abatesă, iar maica abatesă nu iese niciodată din mănăstire. Sclava ei bântuie pe-aici".

Luca s-a întors spre maica econoamă, ai cărei ochi azurii i-au aruncat o privire lordului – doar una –, de parcă i-ar fi cerut ajutorul, apoi s-au întors spre Luca.

— Chiar dumneata mi-ai spus că se ținea ca o umbră după maica abatesă, a spus Luca neînduplecat. Ea nu ieșea niciodată din mănăstire: aurul nu a părăsit mănăstirea. Îl aveți ascuns aici.

Chipul ei alb a pălit încă și mai mult, dar îndrăzneala ei părea să se sprijine pe ceva.

— Căutați-l! a spus ea sfidător. Puteți să răscoliți toată magazia și tot nu-l veți găsi. Căutați în odaia mea, căutați în casa mea, n-am ascuns aur aici! N-aveți nici o dovadă împotriva mea!

— Ajunge! Blestemata de soră-mea a fost o păcătoasă, o eretică, o vrăjitoare, iar acum o hoață, a intervenit dintr-odată Lordul Lucretili, apoi a semnat fără ezitare ordinul pentru arestarea ei și i l-a înapoiat fratelui Peter. Să fie făcut cunoscut

de îndată. Dați de știre că este căutată. Dacă le vom prinde pe ea și pe prietena ei cea eretică, le voi arde pe rug fără altă judecată. Le voi arde pe rug fără să le mai las să deschidă gura. Lordul Lucretili s-a apropiat de Luca: Dă-mi mâna, a spus el. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut aici. Ai început o anchetă și ai dus-o până la capăt. Acum s-a terminat, slavă Domnului. S-a terminat. Să-i punem capăt acum, ca bărbații. S-o încheiem aici.

— Nu, nu s-a terminat încă, a spus Luca retrăgându-și mâna din strânsoarea lordului.

A deschis ușa și i-a condus pe toți afară în curte, unde sicriul călugăriței moarte era urcat în carul mortuar.

— Ce înseamnă asta? a întrebat neliniștit lordul, ieșind afară după Luca. Lăsați sicriul în pace. Doar ne-am înțeles. Îl duc pentru priveghi în capela mea. N-aveți voie să-l atingeți. Aveți puțin respect. N-a suferit destul biata de ea?

Surorile mirene se chinuiau să ridice sicriul cu multă trudă. Erau opt și abia îl împingeau în carul mortuar deloc înalt. Luca a observat imediat că era neobișnuit de greu. Lordul l-a apucat strâns de braț pe Luca.

— Vino diseară la castel, i-a șoptit. Putem să-l deschidem acolo, dacă insiști. Te voi ajuta, doar ți-am promis.

Luca se uita la Freize care se dusese să le ajute pe surorile mirene să împingă sicriul în căruță. La început a pus și el umărul, apoi s-a urcat sprinten în căruță și a rămas în picioare lângă sicriu cu o rangă în mână.

— Să nu îndrăznești să-l atingi! a strigat maica econoamă, care într-o clipită a fost lângă el și l-a apucat de braț ca să-l oprească. Sicriul acesta este sfințit, binecuvântat de preot. Să nu îndrăznești să atingi sicriul, a fost tămâiat și stropit cu apă sfințită, las-o să se odihnească în pace!

S-a auzit un murmur de protest printre surorile mirene și una dintre ele, văzând privirea hotărâtă a lui Freize care a

îndepărtat-o frumușel pe maica econoamă, a dat fuga la capelă, unde măicuțele se rugau pentru sufletul surorii plecate dintre cei vii.

— Dă-te jos! i-a poruncit maica econoamă lui Freize, trăgându-l de braț. N-ai voie să-i tulburi somnul de veci! N-ai voie să-i vezi bietul chip de sfântă!

— Spune-i omului dumitale să coboare, i-a spus încet lui Luca Lordul Lucretili, ca între bărbați. Indiferent care ți-e bănuiala, nu folosește la nimic dacă iese scandal aici, iar femeile astea au îndurat deja prea multe. Cu toții am trecut prin multe pe ziua de azi. Rezolvăm lucrurile mai târziu, în capela mea. Lasă-le pe măicuțe să-și ia rămas-bun de la sora lor și să ducă sicriul de-aici.

Din capelă se revărsa deja în curte mulțimea de călugărițe palide și mânioase. Când l-au văzut pe Freize urcat în căruță, au început să alerge spre el.

— Freize! i-a strigat Luca încercând să-l avertizeze, în timp ce femeile se năpusteau spre căruță ca un stol alb, cu țipete ascuțite, repezindu-se ca un cor furios asupra dușmanului. Freize, lasă-l!

Era prea târziu. Freize proptise deja ranga sub capac și l-a împins în sus chiar când primele călugărițe au ajuns la căruță și au început să tragă de el ca să-l oprească. Cu un trosnet puternic, cuiele de pe o parte au cedat și capacul s-a deschis. Neînduplecat și triumfător, Freize a dat la o parte o măicuță mai plăpândă și a clătinat din cap spre Luca.

— E așa cum bănuiai, a spus el.

Călugărițele care au ajuns primele au tresărit la vederea sicriului deschis și le-au șoptit și celorlalte ce văzuseră. Toate care veneau în fugă se uitau și se opreau, iar una tocmai din spate a întrebat derutată:

— Ce s-a mai întâmplat? În numele Fecioarei Maria, ce s-a mai întâmplat?

Luca s-a urcat în căruță lângă Freize și, privind sicriul, a simțit cum ochii îi scapără. În jurul răposatei măicuțe fuseseră îndesați saci plini cu aur, dintre care unul se rupsese, iar pulberea se vărsase peste ea, făcând-o să semene cu un faraon plin de slavă. Praful de aur risipit peste tot în sicriu poleia fața moartei și bănuții așezați pe pleoapele ei deschise, strălucea în broboada de pe cap și-i preschimba rochia simplă într-un veșmânt de preț. Era o icoană de aur, o glorie bizantină, nu un cadavru.

— E mâna vrăjitoarelor! E isprava lor! a strigat maica econoamă. Ele au furat comoara și au ascuns-o lângă prada lor.

Luca a clătinat din cap în fața încercării ei disperate de a scăpa cu obrazul curat și chipul lui tânăr a căpătat o expresie gravă când s-a întors spre maica econoamă și Lordul Lucretili.

— Maică econoamă, te acuz că ai ucis-o pe această tânără, sora Augusta, dându-i beladonă ca să aibă coșmaruri și halucinații pentru a tulbura liniștea și pacea acestei mănăstiri, pentru a o învinovăți pe maica abatesă și pentru a-i lua locul. Lord Lucretili, te acuz că ai complotat împreună cu maica econoamă pentru a o îndepărta pe maica abatesă din casa pe care i-a lăsat-o moștenire tatăl ei și pentru a o numi în locul ei pe maica econoamă, ca să fure aurul abației. Vă acuz pe amândoi că ați încercat să puneți stăpânire în mod necuvenit peste acest aur, proprietatea maicii abatese, scoțându-l pe ascuns în acest sicriu, și că ați adus false acuzații de vrăjitorie la adresa maicii abatese și a sclavei ei, complotând pentru condamnarea lor la moarte.

Lordul a încercat să râdă.

— Și dumneata aiurezi. Te-au înnebunit și pe dumneata, a început el. Ți-ai pierdut mințile!

Luca a scuturat din cap.

— Nu, nu aiurez.

— Dar dovada? a întrebat în șoaptă fratele Peter. Unde e dovada?

— Sclava nu a vândut niciodată aur pentru că n-a părăsit niciodată abația – chiar maica econoamă ne-a spus-o. Deci nici ea, nici maica abatesă n-au avut cum să profite din spălarea aurului. Dar maica econoamă le-a acuzat pe ele, dând chiar și numele străzii din Roma unde sunt negustorii de aur. Singurii care au încercat să scoată din abație aurul din această lună au fost maica econoamă și Lordul Lucretili – chiar acum, cu sicriul de-aici. Singura femeie care părea mai înstărită era maica econoamă, cu jupele ei de mătase și încălțările din piele fină. Ea a complotat cu lordul pentru a o îndepărta pe sora acestuia din abație, astfel încât ea să devină abatesă și să împartă aurul împreună.

Lordul Lucretili s-a uitat la fratele Peter, la Freize și la Luca, apoi la soldații, slujbașii și preoții cu care venise. Pe urmă s-a întors spre călugărițele palide care fremătau ca un câmp de crini albi și se întrebau în șoaptă: „Ce zice?“, „Ce zice străinul acesta?“, „Spune ceva de rău?“, „Ne acuză pe noi?“, „Cine e?“, „Nu-mi place de el. El a omorât-o pe sora Augusta?“, „El e Moartea pe care a văzut-o ea?“.

— Indiferent de ce crezi dumneata, indiferent de ce spui, eu zic că nu puteți ține piept mulțimii, a spus Lordul Lucretili calm și triumfător. Puteți să plecați frumușel chiar acum sau puteți să rămâneți să le-nfruntați pe nebune. Cum vă place. Dar vă avertizez, cred că sunt atât de smintite, încât vă vor face bucăți.

Mulțimea de călugărițe, peste două sute la număr, s-au înghesuit și mai mult în jurul carului mortuar, una după alta, ca să vadă icoana care devenise sora lor neprihănită, iar șoaptele lor șuierătoare au început să semene cu sâsâitul a mii de șerpi când au văzut-o întinsă în sicriul deschis, scăldată în

aur, și pe Freize stând alături cu ranga în mână ca un răufăcător – ca un simbol al tuturor relelor din lume.

— Omul acesta este dușmanul nostru, le-a spus maica econoamă, îndepărtându-se puțin de el și încercând să strunească măicuțele. El o apără pe maica abatesă, care a omorât-o pe sora noastră. A spart sicriul sfințit al surorii noastre.

Măicuțele s-au întors spre ea cu priviri fără expresie, de parcă nici nu-i auzeau cuvintele, iar șoaptele lor șuierătoare au continuat.

— Vor face ce este drept, a spus Luca, știind că trebuia să arunce zarul. Apoi s-a întors spre femeile cu chipuri palide și a încercat să le câștige atenția: Dragi surori, ascultați-mă. Maica abatesă a fost alungată din casa ei, iar mințile v-au fost tulburate cu beladonă, pusă în pâinea servită la masă de această femeie. Sunteți încă sub puterea otrăvii, încât s-o ascultați pe ea? Sau veți face cum credeți voi? Veți judeca singure? Puteți să judecați singure?

A urmat o tăcere înfricoșătoare. Luca a văzut cum toate privirile acelea năucite îl fixau pierdute și, o clipă, a crezut că, într-adevăr, erau atât de bolnave din cauza drogului, încât vor pune mâna pe el, pe Freize și pe fratele Peter și îi vor rupe în bucăți. S-a prins cu mâna de marginea căruței ca să nu se observe că îi tremura, iar cu cealaltă mână a arătat spre maica econoamă.

— Coboară din căruță, a spus el. Am să te duc la Roma, unde vei răspunde pentru crimele săvârșite împotriva surorilor, împotriva maicii abatese și împotriva lui Dumnezeu.

Ea nu s-a clintit, a rămas acolo, mai sus decât el, și s-a uitat la măicuțe, ale căror priviri s-au întors ascultătoare spre ea. Și-atunci a rostit două cuvinte înfricoșătoare:

— Surori! Omorâți-l!

Luca s-a repezit să-și scoată pumnalul din cizmă, iar Freize a sărit jos din căruță să i se alăture. S-a dus și fratele Peter

lângă ei, dar toți trei au fost înconjurați într-o clipă. Călugărițele cu fețe palide au format în jurul lor un cerc de nepătruns, ca un zid rece, au făcut un pas înspre cei trei bărbați, apoi încă unul.

— Sfinte Iacob cel Mare, ocrotește-mă! s-a rugat Freize.

A ridicat ranga pregătit să se apere, dar călugărițele nici măcar n-au tresărit și nici nu s-au oprit din înaintarea lor.

Prima călugăriță și-a pus mâna în cap, și-a scos broboada și a aruncat-o pe jos. Hidoasă, cu capul ras, nu arăta nici a bărbat, nici a femeie, ci semăna cu o ființă ciudată, un fel de animal fără păr. Lângă ea, o altă călugăriță a făcut la fel, apoi toate și-au aruncat broboadele, apărând cu capetele goale, unele cu părul puțin crescut, altele chele de-a binelea.

— Dumnezeu să ne-ajute! le-a șoptit Luca tovarășilor săi. Oare ce au de gând să facă?

— Cred că... a dat să spună fratele Peter.

— Trădare! au șoptit călugărițele într-un glas, ca un cor.

Luca se uita disperat în jur, dar n-aveau cum să scape din încercuirea femeilor.

— Trădare! au spus ele din nou, dar mai tare.

Numai că de data aceasta nu se mai uitau la cei trei bărbați, se uitau peste capetele lor, mai sus, spre maica econoamă, urcată pe dric.

— Trădare! au suflat ele.

— Nu eu! a spus aceasta cu vocea gâtuită de o teamă bruscă. Oamenii aceștia sunt dușmanii voștri, ei și vrăjitoarele care-au fugit.

Ele au clătinat din capetele rase într-un gest înspăimântător, s-au înghesuit în jurul căruței și, trecând pe lângă cei trei bărbați ca și când nici n-ar fi existat, și-au întins mâinile spre maica econoamă ca s-o dea jos. Ea se uita deznădăjduită de la o soră la alta, apoi la poarta zăvorâtă și la portăreasa care stătea în fața ei cu brațele încrucișate.

— Trădătoareo! au strigat ele și de data asta o prinseseră de robă, de poalele de mătase. O apucaseră și trăgeau de ea, de centura de piele fină de care era prins șiragul de mătănii, de lanțul de aur pe care ținea cheile, doborând-o în genunchi.

Maica econoamă s-a smuls din mâinile lor și a sărit din căruță, apucându-l pe Luca de braț.

— Arestează-mă! a spus ea cu o iuțeală neașteptată. Arestează-mă și ia-mă de-aici. Mărturisesc tot. Sunt prizoniera ta. Apără-mă!

— Această femeie e arestată! le-a spus Luca pe un ton răspicat călugărițelor. Este prizoniera mea, se află în straja mea. O să am grijă să se facă dreptate.

— Trădătoareo! au continuat femeile, înghesuindu-se cu hotărâre în jurul lor; nimic nu le putea opri.

— Salvează-mă! a țipat ea disperată.

Luca a întins brațul în fața ei ca s-o apere, dar călugărițele au continuat să înainteze spre ei.

— Freize! Scoate-o de aici!

Freize fusese blocat lângă căruță de un zid de nepătruns de femei.

— Giorgio! l-a strigat ea pe Lordul Lucretili. Giorgio! Salvează-mă!

Acesta a refuzat scuturând din cap ca un om cuprins de friguri și a bătut în retragere în fața mulțimii furioase.

— Am făcut-o pentru tine! i-a strigat ea. Tot ce-am făcut a fost pentru tine!

Lordul s-a întors spre Luca cu o privire neînduplecată.

— Nu știu despre ce vorbește, nu știu ce vrea să zică.

Femeile cu privirea fixă se apropiat din ce în ce mai mult, forțându-i pe bărbați să se dea la o parte. Luca a încercat să le îndepărteze cu blândețe, dar era ca și cum s-ar fi pus de-a curmezișul unui noian de zăpadă. Toate întindeau mâinile ca s-o înhațe pe maica econoamă.

— Nu! a strigat Luca. Vă interzic! E arestată. Lăsați să se facă dreptate!

Lordul s-a hotărât să nu asiste la scenă, așa că a trecut cu pași mari pe lângă ele și s-a dus la grajduri, de unde a ieșit călare pe calul său acoperit cu cioltar roșu din piele, înconjurat de gărzile lui.

— Deschide poarta, i-a ordonat el portăresei. Deschide poarta, altfel trec peste tine!

Fără să scoată o vorbă, aceasta a deschis-o. Călugărițele nici măcar n-au întors capul când el și suita lui au ieșit în goană pe poartă și au luat-o pe drumul spre castel.

Luca simțea deja că nu mai putea ține piept mulțimii care îl împingea din toate părțile.

— Vă poruncesc..., a încercat să le zică, dar măicuțele erau ca un zid care amenința să se prăbușească peste el, îl înăbușeau cu robele lor, înghesuindu-l fără milă, de parcă voiau să-l sufoce. A vrut să se îndepărteze de căruță, dar s-a dezechilibrat și a căzut. S-a luptat să se ridice, cuprins de panică la gândul că vor trece peste el fără să-și dea seama, că va muri strivit sub picioarele lor. Maica econoamă a vrut să se agațe de el, dar a fost trasă de-acolo. Vreo șase măicuțe l-au țintuit pe Luca, iar celelalte au târât-o pe maica econoamă spre rugul pregătit chiar din porunca ei. Freize începuse să strige, zvârcolindu-se în mâinile a zece femei care îl doborâseră la pământ. Fratele Peter înghețase de spaimă, redus la tăcere de călugărițele în straie albe care îl lipiseră de car.

Maica econoamă le poruncise să ridice două ruguri din vreascuri îngrămădite în jurul a doi stâlpi, bine înfipți în pământ. Au dus-o la cel mai apropiat rug, deși ea se zbătea, dădea din picioare și striga după ajutor, apoi au legat-o de stâlp, strângând bine sfoara în jurul trupului care se zbuciuma.

— Salvează-mă! țipa ea către Luca. Pentru Dumnezeu, salvează-mă!

Luca avea fața astupată de o broboadă și nu vedea nimic, simțea că se sufocă sub ea, întins la pământ, dar le-a strigat întruna să se oprească, chiar și atunci când ele au luat torța aprinsă de la portăreasă, care le-a dat-o fără vreun cuvânt, când au aprins vreascurile de la piciorul stâlpului, peste care turnaseră catran, când maica econoamă a dispărut într-un nor gros de fum, când i s-a auzit țipătul ascuțit, de agonie, în timp ce jupele ei din mătase scumpă și rochia din lână fină s-au aprins într-o învolburare de flăcări galbene.

***

Cei trei bărbați plecaseră de la abație și mergeau tăcuți, scârbiți de atâta brutalitate, dar bucuroși că scăpaseră cu viață și că nu fuseseră ei înșiși linșați. Din când în când, Luca se cutremura și își scutura furios urme de funingine de pe mânecile hainei, iar Freize își trecea palma lată peste chipul uluit și tot zicea: „Sfântă Fecioară...".

Au mers toată ziua prin ținutul deluros de dincolo de pădure, cu soarele de toamnă bătându-le în față, pe un drum greu și stâncos, până când au ajuns la o casă cu o crenguță de ilice atârnată la intrare, semn că acolo era un han, și au intrat tăcuți în curtea grajdului.

— Ținutul acesta aparține Lordului Lucretili? l-a întrebat Freize pe omul de la grajduri înainte să descalece.

— Nu, ați ieșit de pe domeniul lui. Hanul aparține Lordului Piccante.

— Atunci, rămânem aici, a spus cu voce răgușită Luca. A tușit și a scuipat, simțind în gură gust de fum. Slavă Domnului, nu-mi vine să cred că am scăpat de-acolo.

Fratele Peter, căruia încă nu-i revenise graiul, doar a aprobat din cap.

Freize a luat caii să-i ducă în grajd, iar ceilalți doi au intrat în cârciumă unde au cerut să li se aducă vin roșu, să-și spele

din gură gustul de fum și de seu. Au cerut de mâncare și au rostit o rugăciune de mulțumire când le-au fost aduse bucatele.

— Trebuie să mă spovedesc, a spus Luca după ce-au mâncat. Roagă-te pentru mine, Sfântă Fecioară, mă simt împovărat de păcate.

— Trebuie să scriu un raport, a spus fratele Peter.

S-au uitat unul la altul, cu același sentiment de groază.

— Oare cine ne-ar crede dacă i-am spune ce-am văzut? a gândit cu voce tare Luca. N-ai decât să scrii ce vrei: cine ne-ar crede?

— El va crede, a spus fratele Peter și era pentru prima dată când își arăta loialitatea față de stăpân și față de ordin. Va înțelege. Stăpânul Ordinului. El a văzut astfel de lucruri, ba chiar mai rele. Cercetează despre sfârșitul lumii. Nimic nu îl mai surprinde. Va citi, va înțelege, îl va păstra pentru el și va aștepta următorul nostru raport.

— Următorul raport? Trebuie să mergem mai departe? a întrebat Luca, nevenindu-i să creadă.

— Am o scrisoare cu sigiliu, cu următorul loc unde trebuie să ajungem, a spus secretarul.

— Cu siguranță că ancheta noastră a fost un eșec, iar noi o să fim rechemați din misiune.

— Oh, nu, el o va considera o reușită, l-a contrazis fratele Peter. Ai fost trimis la abație ca să investighezi cazurile de nebunie și manifestările răului și asta ai făcut. Ai aflat cum au fost pricinuite: maica econoamă le otrăvea pe călugărițe cu beladonă ca să le provoace stări de nebunie. Ai aflat de ce a făcut-o: din dorința de a-i lua locul maicii abatese și de a se îmbogăți. Știi că Lordul Lucretili a încurajat-o pentru ca să poată să-și omoare sora pretinzând că era vrăjitoare și, astfel, să-i ia abația și aurul, care erau moștenirea ei. A fost prima ta anchetă și, chiar dacă am avut unele îndoieli legate

de metodele tale de lucru, îi voi spune stăpânului meu că ai încheiat-o cu succes.

— A murit o femeie nevinovată, alta vinovată a fost arsă pe rug de o mulțime de nebune și alte două care nu sunt vinovate de furt, dar sunt acuzate de vrăjitorie, au dispărut fără urmă, iar tu numești asta reușită?

Fratele Peter a zâmbit îngăduitor.

— Am văzut anchete mai proaste, cu rezultate și mai proaste.

— Înseamnă că ai coborât în fundul iadului.

El a încuviințat din cap, cu o figură foarte serioasă.

— Chiar așa a fost.

— Împreună cu alți anchetatori? a întrebat Luca după o mică pauză.

— Sunt mulți ca tine.

— Tineri ca mine?

— Unii ca tine, înzestrați și cu minte iscoditoare, asemenea ție. Alții foarte diferiți. Dar nu cred că am cunoscut până acum pe cineva cu sânge de zână.

— E o prostie, a spus Luca, făcând un mic gest de tăgadă.

— Stăpânul Ordinului îi alege singur pe inchizitori, îi trimite în lume ca să vadă ce reușesc să descopere. Faci parte din oastea ridicată de el împotriva păcatului și a venirii sfârșitului lumii. De ani de zile se pregătește pentru asta.

Luca și-a tras scaunul ca să se ridice de la masă.

— Eu mă duc să mă culc. Dar-ar Domnul să am un somn fără vise.

— N-o să visezi nimic, l-a asigurat fratele Peter. A făcut o alegere bună cu tine. Ai tăria de a îndura și îndrăzneala de a face. Curând vei căpăta și înțelepciunea de a judeca mai atent.

— Și apoi?

— Și apoi te va trimite la hotarele creștinătății, unde se adună ereticii și diavolii să ridice război împotriva noastră și unde nu mai există oameni buni.

***

Cele două femei mergeau călare aproape una de cealaltă, umăr lângă umăr. Din când în când, Isolda suspina adânc, iar Ishraq se întindea să-i pună mâna pe pumnii încleștați pe frâul calului.

— Ce crezi că se va alege de abație? a întrebat Isolda. Le-am lăsat singure. Le-am trădat.

Cealaltă fată a ridicat din umeri.

— N-am avut încotro. Fratele tău era hotărât să pună mâna pe ea, maica econoamă era hotărâtă să-ți ia locul. Ori am fi fost otrăvite de ea, ori el ne-ar fi ars pe rug ca vrăjitoare.

— Cum a putut să facă așa ceva – să le otrăvească, să ne înnebunească pe toate?

Ishraq a ridicat din umeri.

— Voia abația pentru ea. Pornise de jos și era hotărâtă să devină abatesă. Întotdeauna a fost împotriva ta, deși părea atât de cumsecade și de binevoitoare când am ajuns acolo. Și numai ea știe de cât timp complota cu fratele tău. Poate că el i-a promis abația cu mai mult timp în urmă.

— Și inchizitorul acela – l-a dus de nas. E un prost.

— Ea a stat de vorbă cu el, i-a mărturisit mai multe, pe când tu, nu. Firește, el a aflat doar ce i-a spus ea. Dar unde mergem noi acum?

Isolda și-a întors chipul palid spre prietena ei.

— Nu știu. Acum chiar că suntem pierdute. Mi-am pierdut moștenirea și locul în lume și amândouă am fost numite vrăjitoare. Ishraq, îmi pare tare rău. N-ar fi trebuit să te aduc și pe tine în abație, ar fi trebuit să te las să te întorci în țara ta. Acum ar trebui să pleci.

— Merg cu tine, a spus fata simplu. Mergem împreună, oriunde va fi să fie.

— Ar trebui să-ți poruncesc să mă părăsești, a spus Isolda cu un zâmbet trist. Dar nu pot.

— Tatăl tău și stăpânul meu iubit ne-a crescut împreună și zicea că ar trebui să rămânem mereu împreună. Hai să-l ascultăm de data asta, dacă în rest l-am dezamăgit.

Isolda a dat din cap.

— Și, oricum, nici nu pot să mă gândesc cum ar fi să trăiesc fără tine.

Fata a zâmbit spre prietena ei.

— Deci, încotro? Nu mai putem rămâne pe domeniul Lucretili.

Isolda s-a gândit o clipă.

— Ar trebui să mergem la prietenii tatei. Oricine a luptat alături de el în timpul cruciadei ne va fi prieten. Ar trebui să mergem la ei și să le spunem despre uneltirile împotriva mea, să le povestim ce-a pus la cale fratele meu și ce a făcut cu abația. Trebuie să-mi recapăt bunul nume. Poate se va găsi cineva care să mă ajute să mă întorc acasă. Poate mă va ajuta cineva să-l acuz pe fratele meu și să-mi recapăt castelul.

Ishraq a încuviințat din cap.

— Contele Vladislav a fost cel mai bun prieten al tatălui tău. Fiul lui îți datorează prietenia. Dar nu văd cum am putea ajunge la el, stă foarte departe, tocmai în Valahia, la hotarele lumii creștine.

— Dar el m-ar ajuta, a spus Isolda. Tatăl lui și tata au jurat să rămână frați pe vecie. El m-ar ajuta.

— Va trebui să facem rost de bani de undeva, a prevenit-o Ishraq. Dacă vrem să pornim la un drum așa de lung, va trebui să ne luăm niște gărzi, nu putem călători singure. Drumurile sunt prea primejdioase.

— Mai ai la tine pietrele prețioase ale mamei?

— Întotdeauna le am la mine. Sunt în centura secretă. Am să vând una când vom ajunge în primul târg. Ishraq s-a uitat la chipul obosit al Isoldei, la rochia ei sărăcăcioasă,

cafenie, la mârțoaga pe care mergea și la ghetele ei scâlciate și a spus: Nu asta a dorit tatăl tău pentru tine.

Tânăra a plecat capul și s-a frecat la ochi cu dosul mâinii.

— Știu, a spus ea. Dar cine știe ce voia el pentru mine? De ce m-a trimis la mănăstire, dacă voia să fiu o femeie așa cum m-a crescut? Dar poate că de-acolo de unde se află, din rai, poate veghează asupra mea și se roagă să-mi găsesc singură drumul în lumea asta rea.

Ishraq se pregătea să răspundă, dar deodată și-a strunit calul, să se oprească.

— Isolda! a strigat ea ca s-o atenționeze, însă era prea târziu.

O sfoară legată de-a curmezișul drumului de un copac mai puternic a fost ridicată dintr-odată de cineva ascuns în tufișurile de pe marginea drumului, prinzând picioarele din față ale calului Isoldei. Calul s-a cabrat imediat și, împiedicându-se de sfoară, s-a clătinat și a căzut în genunchi, aruncând-o pe Isolda la pământ.

Ishraq n-a șovăit nici o clipă. Ținând strâns frâul calului său, a sărit din șa și și-a ridicat prietena în picioare.

— E o ambuscadă! a strigat ea. Urcă-te pe calul meu!

Din stânga și din dreapta drumului, le-au sărit în față patru bărbați, doi cu pumnale în mână și doi cu ciomege. Unul a înhățat calul Isoldei și l-a legat de un tufiș, iar ceilalți trei s-au apropiat de ele.

— Și acum, domnițelor, țineți mâinile la vedere, scoateți punga cu bani și n-o să pățiți nimic, a spus primul. Călătoriți singurele? Ce nesăbuință din partea unor domnițe!

Ishraq scosese un hanger cu lama lungă și subțire pe care îl ținea în față și, cu cealaltă mână încleștată în pumn, pășise în fața lor ca o adevărată luptătoare, cu picioarele bine înfipte în pământ, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, fără să-i

scape din ochi pe cei trei și gândindu-se care dintre ei va ataca primul.

— Dacă te apropii, ești un om mort, l-a avertizat ea scurt.

Tâlharul care vorbise a țâșnit spre ele, și-atunci Ishraq a făcut o fentă cu cuțitul și, dintr-o răsucire, l-a tăiat pe un altul la braț și pe cel dintâi l-a lovit cu pumnul în față. Dar ei erau mai mulți. Al treilea bărbat a ridicat ciomagul și a lovit-o în cap, ea a căzut cu un geamăt la pământ, iar Isolda a sărit repede să o apere și s-a pus în fața celor trei.

— Vă dau punga mea, a spus ea. Dar lăsați-ne în pace.

Cel rănit și-a dus mâna la braț și a înjurat văzând că sângele îi curgea deja printre degete.

— Cățeaua, a zis el scurt.

Celălalt bărbat își freca fața în locul unde primise lovitura.

— Dă-ne punga, a zis furios cel care primise lovitura în față și care-și tot pipăia figura.

Isolda și-a scos punga pe care o ținea atârnată la brâu și i-a aruncat-o. N-avea mare lucru în ea, doar câțiva bănuți. Știa că Ishraq avea safirele mamei ei puse bine într-un brâu ascuns în corsajul tunicii.

— Asta e tot ce avem, a spus ea. Suntem sărace. Asta e toată averea noastră.

— Arată-mi mâinile, a spus omul cu ciomagul.

Isolda a făcut ce i-a cerut.

— Cu palmele în sus, a zis el.

Ea a întors palmele în sus și imediat omul i-a răsucit mâinile la spate, iar celălalt a venit și i le-a legat strâns cu o sfoară.

— Astea-s mâini de cucoană, a rânjit el. Mâini albe și moi. În viața ta n-ai ridicat de jos nici măcar un pai. Precis ai o familie înstărită sau niște prieteni bogătani care să plătească o răscumpărare pentru tine, nu-i așa?

— Îți jur că nimeni nu va plăti nimic pentru mine. Isolda a încercat să se întoarcă spre el, dar a simțit cum sfoara cu care o legaseră îi intră în carne. Jur! Sunt singură pe lume, tatăl meu tocmai a murit. Prietena mea este și ea singură. Lăsați-mă să...

— Ei, lasă că vedem noi, a spus omul.

Doborâtă la pământ, Ishraq își revenise și încerca să se ridice.

— Lăsați-mă s-o ajut, a spus Isolda. E rănită.

— Legați-le una de alta, le-a zis bărbatul camarazilor săi. Vedem noi mâine dimineață dacă a pierdut cineva două fete drăguțe. Dacă nu, le vindem turcilor.

Bărbații au început să râdă, iar cel lovit în față a bătut-o ușurel cu palma pe obraz pe Isolda, însă șeful lui i-a dat una peste mână.

— Nu stricăm marfa, a spus el. Până nu aflăm cine sunt.

Apoi a ridicat-o pe Ishraq în picioare și a legat-o și pe ea.

— Îmi pare rău, a bâiguit fata către Isolda.

— Dă-mi niște apă pentru ea, i-a poruncit Isolda bărbatului. Și lasă-mă să-i spăl rana.

— Să mergem, le-a spus acesta celorlalți și a pornit înainte prin pădure, spre locul unde își aveau ascunzătoarea.

***

A doua zi dis-de-dimineață, Luca și cei doi însoțitori ai săi au pornit tăcuți la drum. Freize avea o durere de cap cumplită, pricinuită de cea mai proastă bere din toată lumea creștină, cum o numea el, fratele Peter părea dus pe gânduri, iar Luca relua cu mintea tot ce se spusese și se întâmplase la abație, convins că s-ar fi putut descurca mai bine, încredințat că nu izbândise în misiunea lui și – mai ales – întrebându-se cum de reușiseră maica abatesă și străina aceea să scape din lanțuri, din beciul săpat în pământ, și să dispară fără urmă.

Au plecat de la han cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui, când cerul întunecat al nopții începea să capete culoare, și s-au înfășurat bine în pelerine împotriva frigului dimineții. Fratele Peter i-a anunțat că trebuie să meargă spre nord și-apoi va deschide următorul ordin.

— Că tare ne mai place când rupe sigiliul, desface scrisoarea și ne spune că ne-așteaptă cine știe ce primejdie, iar noi trebuie să mergem să dăm nas în nas cu ea, a bombănit Freize vorbind cu pământul de sub picioare. Călugărițe nebune într-o zi, mă întreb azi ce-o fi? Nici măcar nu știm.

— Taci, i-a spus Luca încet. Nu știm, nimeni nu știe; tocmai asta e.

— Știm că nu va fi de bine, i-a spus Freize calului său care a ciulit urechea spre el, părând să-l înțeleagă.

Au mers câtva timp în tăcere, pe un drum prăfuit ce urca printre stâncile golașe. Nu prea erau copaci prin preajmă, doar un măslin pricăjit ici, un pin uscat colo. Deasupra, un vultur se rotea pe cer, iar soarele strălucea cu putere, deși bătea un vânt rece dinspre miazănoapte. Când au ajuns mai aproape de vârful dealului, au dat de o pădurice pe partea dreaptă a drumului. Caii înaintau greu, cu capetele plecate, și călăreții stăteau încovoiați în șa, când Luca a zărit în fața lor ceva ce semăna cu un șarpe lung și negru, lungit în colbul de pe drum. A ridicat mâna, făcându-le celorlalți semn să se oprească și, când Freize a dat să zică ceva, s-a întors în șa și i-a curmat vorba cu o privire încruntată.

— Ce este? l-a întrebat prin semne fratele Peter.

Luca i-a arătat cu degetul. Puțin mai în fața lor, acoperită de praf și bine ascunsă sub frunze, se vedea o frânghie legată într-o parte de un copac de pe marginea drumului și care dispărea în desișul pădurii în partea dreaptă.

— O ambuscadă, a șoptit Freize. Așteptați aici; eu mă prefac că mă duc să-mi fac nevoia în pădure. ...Pe toți sfinții!

a strigat el. Blestemata aia de bere! a adăugat apoi a dus mâna la pantaloni, s-a dat jos de pe cal și, tot înjurând berea, s-a dus la marginea drumului. După ce s-a uitat iute în toate părțile, a pășit ușurel și fără zgomot printre copaci, ca să-l ia prin învăluire pe cel ascuns în tufișuri și care ținea de celălalt capăt al frânghiei. După o clipă de tăcere, s-a auzit un fluierat ca de pasăre, semn că puteau să vină și ei. Cei doi și-au croit drum printre copacii tineri și prin tufăriș și l-au găsit pe Freize așezat ca un bolovan pe pieptul unui bărbat încremenit de frică. Freize îi acoperise gura cu mâna și îi pusese la gât lama pumnalului său cu mâner din corn. Prizonierul și-a rotit ochii spre Luca și spre fratele Peter care se iviseră dintre tufe, dar a rămas nemișcat.

— Stătea la pândă, le-a șoptit Freize. Adormise, drăguțul de el. Pesemne că pe-aproape e și o ceată de tâlhari.

S-a aplecat spre bărbatul care aproape se sufoca sub greutatea lui.

— Unde sunt ceilalți?

Omul a arătat cu ochii spre pădure, pe partea dreaptă.

— Și câți sunt? l-a întrebat Freize. Clipește din ochi ca să-mi spui. Zece? Nu? Opt? Nu? Cinci cumva? Freize s-a uitat la Luca. Cinci oameni. Ce-ar fi să-i lăsăm să-și vadă de treaba lor? N-are rost să o căutăm cu lumânarea.

— Și ce treabă au? a întrebat Luca.

— Să tâlhărească, a spus fratele Peter încet. Uneori răpesc oameni și-i vând turcilor ca sclavi pe galere.

— Nu mereu, l-a întrerupt Freize repede și s-a încruntat spre fratele Peter, ca să-și țină gura. Poate că vânează și ei pe furiș. Omoară animale și fură. Nu fac cine știe ce rele. De ce să ne amestecăm?

— Răpesc oameni? a repetat cu asprime în glas Luca.

— Nu neapărat... a repetat și Freize. Se poate să fie doar vânători.

Era prea târziu. Luca se hotărâse să scape pe cine s-ar fi nimerit de galerele piraților turci.

— Pune-i căluș și leagă-l, a poruncit el. Vedem noi dacă au luat prizonier pe careva.

S-a uitat în jur; o potecă îngustă, aproape cât o cărare făcută de capre, se afunda în desișul pădurii. A așteptat până când Freize i-a pus omului căluș și l-a legat de un copac, apoi a luat-o înainte cu sabia într-o mână și pumnalul în cealaltă, cu Freize după el și fratele Peter mai la urmă.

— Mai bine ne-am vedea liniștiți de drum, a sugerat Freize stăruitor.

— De ce facem treaba asta? a întrebat fratele Peter cu glas scăzut.

— Din cauza părinților lui, i-a răspuns Freize, făcând semn cu capul spre Luca. Au fost răpiți și vânduți ca sclavi pe galerele turcilor. Cine știe, poate că au murit. Oricum, e ceva ce nu poate uita. Am crezut că vei înțelege încotro bat și-o să-ți ții gura – dar tu nu...

Un miros slab de foc înăbușit i-a pus în gardă că se aflau în apropierea unei tabere, iar Luca s-a oprit și s-a uitat cu băgare de seamă printre copaci. În jurul unui foc peste care aruncaseră apă, cinci bărbați dormeau întinși pe jos și sforăiau de mama focului. Cele două burdufuri de vin goale și niște oase arse, rămase dintr-o oaie furată, arătau că mâncaseră și băuseră pe cinste înainte să adoarmă. Ceva mai încolo, legate spate în spate, se vedeau două siluete înfășurate în pelerine și cu gluga trasă pe cap.

Contând pe faptul că sforăielile puternice vor acoperi zgomotele pe care le făceau ei, Luca i-a șoptit lui Freize să se ducă la cai. Strecurându-se ca o pisică, Freize a ajuns la animalele priponite, a ales doi dintre cei mai buni cai și i-a apucat de frâu, apoi i-a dezlegat și pe ceilalți.

— Ușurel, le-a zis el cu blândețe. Așteptați semnalul meu.

Fratele Peter s-a întors în vârful picioarelor înapoi în drum. Caii și catârul așteptau legați de un copac. A încălecat pe calul lui și i-a apucat pe ceilalți de frâu, pregătind fuga. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineață arunca umbre întunecate pe drum. Fratele Peter a rostit o rugăciune scurtă, dar intensă, pentru ca Luca să reușească să-i salveze pe prizonieri – sau ce avea el de gând să facă – și să se întoarcă mai repede. Tâlharii erau mereu o primejdie pe drumurile de țară și nu era de datoria lor să se lupte cu toți. Stăpânul ordinului n-avea să fie mulțumit de el dacă Luca era omorât într-o încăierare taman când începuse să dovedească un vădit har de inchizitor.

Între timp, în luminișul din pădure, Luca a așteptat ca Freize să pună mâna pe cai, apoi el și-a vârât sabia în teacă și s-a strecurat printre tufe până la prizonierii legați unul de altul și de copac cu o frânghie. A tăiat frânghia cu care erau legați de copac și cei doi au ridicat spre el capetele acoperite. Luca a dus degetul la buze, făcându-le semn să tacă. Repede, fără să facă zgomot, aceștia s-au răsucit spre el și s-au aplecat ca să le taie legăturile de la mâini. Și-au frecat încheieturile mâinilor fără să scoată o vorbă, iar Luca s-a aplecat să le taie și legăturile de la picioare.

— Poți să te ții pe picoare? Poți să mergi? l-a întrebat în șoaptă pe prizonierul de lângă el.

În clipa când s-a aplecat spre acesta, ceva i-a trezit o amintire limpede, ca o bătaie pe umăr, și și-a dat seama că omul nu-i este străin. Miros de apă de trandafiri l-a învăluit când acesta și-a dat gluga jos, lăsând o cascadă de păr auriu să i se reverse pe umeri, și fosta maică abatesă i-a zâmbit și i-a răspuns în șoaptă:

— Da, frate, pot. Dar te rog ajut-o pe Ishraq, e rănită.

Luca a ridicat-o pe Isolda în picioare, apoi s-a aplecat s-o ajute pe cealaltă femeie. A văzut că fusese lovită la tâmplă:

avea sânge pe față, iar minunata ei piele ciocolatie se învinețise ca o prună. Nu putea ține pe picioare când el a încercat să o ridice.

— Du-te la cai, i-a șoptit el Isoldei. Să nu faci zgomot. Pe ea am s-o aduc eu.

Isolda a dat din cap și s-a furișat printre copaci ca o căprioară, a ocolit luminișul și a ajuns la Freize care a ajutat-o să încalece pe cel mai bun cal. Luca venea în spatele ei, ducând-o în brațe pe Ishraq, pe care a suit-o pe celălalt cal. Apoi, bătând ușor caii pe grumaz și îndemnându-i în șoaptă, cei doi au luat animalele de unde fuseseră priponite, le-au mânat spre poteca îngustă și au ieșit în drum, unde îi aștepta fratele Peter.

— Oh, nu se poate, a rostit răspicat fratele Peter când a văzut chipul alb și părul blond, bogat al maicii abatese.

Ea și-a tras numaidecât gluga ca să-și acopere părul și fața, apoi și-a plecat privirea în pământ. Fratele Peter s-a întors spre Freize și i-a zis:

— L-ai lăsat să-și riște viața pentru ea? L-ai lăsat să ne pună pe noi în pericol? Și misiunea lui sacră?

Freize a ridicat din umeri.

— Hai mai bine să plecăm, a spus el în loc de răspuns. Și poate scăpăm și din asta.

Freize a încălecat pe calul lui bălțat, apoi a ciulit urechea spre pădurea din spatele lor. În luminiș, unul dintre bărbații care dormeau a mormăit și s-a întors somnoros pe partea cealaltă, iar altul a început să înjure și s-a ridicat într-un cot. Caii lăsați dezlegați au întors capetele, nechezând ușor după tovarășii lor, și unul chiar a pornit-o după ei.

— Să plecăm, a poruncit Luca.

Freize a pornit la trap, trăgând după el calul pe care Ishraq, aproape fără simțire, abia se ținea, agățată cu mâinile de coama lui.

Isolda a smucit de frâul calului și s-a dus lângă ei. Luca a sărit în șa chiar când din spatele lor s-au auzit strigătele tâlharilor. Primul cal dezlegat a ieșit din pădure și a luat-o la trap să-i ajungă din urmă, apoi au venit și ceilalți, cu frâiele târâind pe jos. Freize a strigat ceva nedeslușit spre caii care ieșiseră din pădure și veneau tropotind spre ei. Buimaci, hoții s-au repezit după caii fugari și abia când au dat cu ochii de micul grup din drum și-au dat seama că fuseseră jefuiți.

— Galop! a strigat Luca ferindu-se de prima săgeată care i-a trecut șuierând pe deasupra capului. Repede, repede!

S-au lăsat cu toții în jos, lipindu-se de grumazul cailor, și au pornit într-un galop nebun, în timp ce tâlharii ieșiți în fugă din pădure și înjurând de mama focului trăgeau după ei ploaie de săgeți, fără să-i nimerească. Unul dintre caii fugari a nechezat și a smucit din cap când o săgeată l-a atins pe crupă și a zburat mai departe. Ceilalți cai se țineau după ei, făcându-i și mai greu de nimerit. Luca a gonit cât s-a putut de tare pe drumul plin de pietre, apoi și-a strunit calul speriat, trecând la galop mic, apoi la pas, apoi, când au ajuns destul de departe, s-a oprit să-și tragă sufletul.

Caii fugari s-au strâns în jurul lui Freize.

— Ușurel, drăguții mei, le zicea el. O să fie bine dacă rămânem cu toții. A descălecat de pe bălțatul lui și s-a dus la calul rănit. Nu-i decât o zgârietură, fetițo, i-a spus el cu blândețe. Doar o zgârietură, a mai spus și iapa și-a plecat capul spre el, iar el a tras-o ușor de urechi. Am să ți-o curăț când vom ajunge Dumnezeu știe unde trebuie să ajungem, drăguțo.

Ishraq se ținea de gâtul calului ei, istovită și slăbită din cauza rănii de la cap. Freize i-a aruncat o privire.

— Se simte rău. Am s-o iau cu mine pe cal.

— Nu, s-a împotrivit Isolda. Mai bine ridic-o pe calul meu. Putem să mergem amândouă.

— Dar abia se ține în șa!

— Am s-o țin eu, a spus ea cu o demnitate fermă. N-ar vrea să fie ținută de un bărbat, e împotriva tradiției ei. Și nici mie nu mi-ar plăcea s-o las.

Freize s-a uitat la Luca să vadă ce zice, dar acesta a ridicat din umeri, așa că s-a dat jos de pe cal și s-a dus la sclava care se clătina în șa.

— Am să te mut pe calul stăpânei tale, i-a spus el aproape țipând.

— Nu-i surdă! E doar slăbită! a zis Luca enervat.

— Și una, și alta sunt la fel de îndărătnice, i-a șoptit Freize calului lui Ishraq în timp ce fata s-a prăbușit în brațele lui. Îndărătnice ca măgărușul, Dumnezeu să-l miluiască. Cu grijă, Freize a dus-o în brațe pe Ishraq până la calul Isoldei și a așezat-o ușurel în șa, asigurându-se că se ține bine. Ești sigură că poți s-o ții? a întrebat-o el pe Isolda.

— Pot, a răspuns aceasta.

— Bine, dar să-mi spui dacă nu mai poți. Nu-i chiar așa de ușoară, iar dumneata ești cam firavă. Apoi s-a întors spre Luca: Am să-i iau eu calul. Ceilalți ne vor urma singuri.

— O să fugă, l-a avertizat Luca.

— Am să fluier să-i chem, a zis Freize. Nu strică niște cai de rezervă și, la nevoie, putem să-i vindem.

A încălecat pe bălțatul lui, a apucat de frâu calul lui Ishraq și, cu un fluierat ușor, i-a chemat pe ceilalți patru cai, care îndată s-au strâns în jurul lui, apoi micul convoi a pornit hotărât la pas.

— Cât mai avem până la cel mai apropiat târg? l-a întrebat Luca pe fratele Peter.

— Vreo nouă verste, a spus acesta. Cred că o să reziste; dar pare să se simtă fie tare rău.

Luca s-a uitat înapoi spre Ishraq care stătea sprijinită de Isolda, palidă și cu chipul schimonosit de durere.

— Într-adevăr. Când ajungem, va trebui să o predăm stăpânului de-acolo s-o ardă pe rug. Am salvat-o de tâlhari și de galerele turcilor, ca s-o vedem arsă pe rug. Mă îndoiesc că ea crede că i-am făcut un bine.

— Încă de ieri trebuia să fie arsă pe rug ca vrăjitoare, a spus fratele Peter fără strop de milă. Fiecare oră de viață e un dar pentru ea.

Luca și-a strunit calul și a rămas mai în spate, să stea de vorbă cu Isolda.

— Cum a fost rănită?

— Au lovit-o cu o bâtă în timp ce încerca să ne apere. E o luptătoare iscusită, dar ei erau patru. S-au năpustit asupra noastră când mergeam pe drum, voiau să ne tâlhărească, și când au văzut că eram niște femei lipsite de apărare, s-au gândit să ne ia prizoniere pentru răscumpărare. Isolda a scuturat din cap ca și când ar fi vrut să uite întâmplarea. Sau să ne vândă pe galere.

— Dar nu au – Luca își căuta cuvintele – ăăă, nu v-au făcut nici un rău?

— Adică dacă ne-au siluit? a întrebat ea direct. Nu. Ne țineau pentru răscumpărare, apoi s-au îmbătat. Dar am avut noroc. Isolda a strâns din buze, apoi a continuat: Am fost o proastă că am plecat fără gărzi. Am pus-o pe Ishraq în pericol. Va trebui să găsim pe cineva cu care să călătorim mai departe.

— Nu veți călători niciunde, i-a tăiat-o Luca. Sunteți prizonierele mele. Vă arestez sub acuzația de vrăjitorie.

— Din cauza bietei surori Augusta?

El a clipit din ochi ca să-și alunge din minte imaginea celor două tinere mânjite de sânge ca niște măcelari.

— Da.

— Când ajungem în următorul târg și după ce o vede un doctor pe Ishraq, vrei să mă asculți și pe mine, înainte de a ne preda? Am să-ți povestesc totul, am să mărturisesc tot ce

am făcut și tot ce nu am făcut și vei putea să judeci singur dacă trebuie să ne trimiți înapoi la fratele meu ca să ne ardă pe rug. Pentru că asta se va petrece, să știi. Dac-o să mă trimiți înapoi la el e ca și cum mi-ai semna condamnarea la moarte. N-o să aibă cine să mă judece și nici cine să mă asculte. Mă vei trimite direct la moarte. Nu crezi că asta o să-ți împovăreze conștiința?

Atunci a venit și fratele Peter alături de ei.

— Raportul a plecat deja, a spus el neînduplecat. Și dumneata ai fost declarată vrăjitoare. Nu mai putem face nimic, decât să te predăm stăpânirii.

— Pot să o audiez, a zis Luca mâniat. Pot s-o audiez. Și o voi face.

— Femeia pe care o admiri atât de mult este o mincinoasă și o apostată, a spus Isolda sec, privindu-l în față pe Luca. Maica econoamă este iubita fratelui meu, care a tras-o pe sfoară și care i-a fost complice. Aș jura că e așa cum spun. El a convins-o să le otrăvească pe măicuțe și să dea vina pe mine pentru ca apoi să veniți voi și să mă îndepărtați de la conducerea abației. Ea a fost proasta lui și cred că tu ai fost prostul ei.

Luca a simțit că ia foc de furie când fata l-a făcut prost, însă a tăcut strângând din dinți.

— Am ascultat-o pentru că n-ai binevoit să vorbești cu mine. Mi-a plăcut de ea pentru că dumneata nici măcar n-ai vrut să te arăți la față. Ea a jurat să spună adevărul pe când dumneata – cine știe ce făceai. Oricum, nu aveam cu ce s-o compar. Dar, chiar și-așa, am stat și i-am ascultat minciunile și mi-am dat seama că încerca să dea vina pe dumneata, care nici măcar nu te apărai în fața mea. N-ai decât să mă faci prost – deși am văzut că te-ai bucurat când te-am scăpat de tâlhari –, dar ea pe mine nu m-a păcălit – orice-ai zice.

Isolda și-a plecat capul, vrând parcă să-și ia înapoi cuvintele nechibzuite.

— Inchizitorule, nu cred că ești un prost, a spus ea. Îți mulțumesc că ne-ai salvat. Voi fi bucuroasă să-ți spun partea mea de adevăr din povestea asta. Și sper că ne vei cruța viața.

***

Doctorul chemat pentru sclava maură când au poposit la micul han din târg le-a spus că fata era doar rănită și învinețită, n-avea nici un os rupt. Luca a plătit la han să li se dea cel mai bun pat pentru ea și pentru Isolda și a mai plătit ceva în plus ca ele să nu fie nevoite să împartă odaia cu alți călători.

— Cum să scriu în raport că plătim pentru două femei care călătoresc împreună cu noi? a protestat fratele Peter. Și cunoscute drept criminale?

— Ai putea să spui că eu am nevoie de niște servitoare și tu mi-ai făcut rost de două mândre, i-a sugerat Freize, alegându-se cu o privire acră din partea secretarului.

— Nu e nevoie să scrii asta în raport. Nu ține de anchetă, a decis Luca. Sunt lucruri care se întâmplă la drum, nu fac parte din munca noastră.

***

Isolda a așezat-o pe Ishraq în patul cel mare, ca pe una de același rang cu ea, i-a dat să mănânce supă cu lingurița, ca unei surori, a îngrijit-o ca pe copilul ei și a vegheat-o cât dormea.

— Ți-a mai trecut durerea?

— E la fel, a spus Ishraq și chinurile i se citeau pe chip. Dar măcar nu mai văd moartea cu ochii. Drumul călare a fost un coșmar, m-a durut necontenit. Am crezut că mor.

— N-am avut cum să te feresc, drumul era prost, calul te-a zdruncinat. Dacă și pe mine m-a scuturat, pentru tine cred că a fost groaznic.

— Abia mai suportam.

— Ishraq, te-am dezamăgit. Era să fii ucisă, omorâtă sau vândută ca sclavă. Și acum suntem din nou prizoniere. Trebuie să te las să pleci. Fugi acum, cât timp vorbesc eu cu ei. Te rog, salvează-te. Ia-o spre sud, du-te în țara ta și roagă-te dumnezeului tău să ne revedem într-o bună zi.

Fata a deschis ochii învinețiți și s-a uitat la Isolda cu privire stinsă.

— Rămânem împreună, a hotărât ea. Tatăl tău ne-a crescut ca pe niște surori de suflet, prietene care nu se despart niciodată, ai uitat?

— Tata, da, dar mama nu ne-a dat binecuvântarea, toată viața s-a împotrivit să fim împreună noi două, i-a întors-o Isolda. Și de când a murit tata, n-am avut parte decât de suferință.

— Dar mama mea ne-a binecuvântat prietenia, a răspuns Ishraq. Mi-a spus: „Isolda e sora ta de suflet". Era fericită că stăteam cu tine toată ziua, că învățăm și ne jucam amândouă. Și l-a iubit pe tatăl tău.

— Pe tine te-au învățat limbi străine, i-a reamintit Isolda cu mânie prefăcută. Și medicină. Și cum să te lupți. În timp ce pe mine nu m-au învățat decât să cânt și să brodez.

— M-au instruit să te însoțesc și să te pot sluji bine, a spus Ishraq. Să te apăr. Și asta și fac. Știu ce trebuie să știu ca să te slujesc. Ar trebui să fii bucuroasă.

Isolda a bătut-o ușurel cu degetul pe obraz, în semn că era bucuroasă.

— Ei, și-acum să și dorm, a spus Ishraq. Du-te la masă. Vezi, poate-l convingi să ne elibereze. Și, dacă reușești, vezi dacă poate să ne dea și niște bani.

— Ai o părere mult prea bună despre puterile mele, a spus mâhnită Isolda.

— Chiar am, să știi, a insistat Ishraq și a închis ochii. Mai ales dacă e vorba de el.

***

Luca a trimis după Isolda la ora cinei, plănuind să o interogheze doar el în timpul mesei, dar și-a dat seama apoi că fratele Peter și Freize aveau de gând să fie și ei de față.

— Eu trebuie să servesc la masă, a spus Freize. Mai bine eu decât vreo țărancă de-a hanului, care să asculte tot ce vorbiți și să vă întrerupă.

— Iar tu ești un taciturn.

— Taciturn, a repetat Freize cuvântul, ca să-l țină minte. Taciturn. Știi ce? Chiar cred că sunt.

— Iar eu o să consemnez ce se spune. Este, totuși, o anchetă pentru crimă și vrăjitorie, a spus sever fratele Peter. Doar pentru că se aflau în alt bucluc când le-am găsit nu înseamnă că sunt nevinovate. Dimpotrivă. Femeile cuminți stau acasă și-și văd de treaba lor.

— Nu putem să le învinuim că au plecat din abație când acolo urmau să fie arse pe rug, a spus Luca supărat. Sau s-o învinuim pentru că fratele ei a alungat-o de-acasă.

— Indiferent care este motivul, ea și servitoarea ei nu au adăpost și pe nimeni să le poarte de grijă, a insistat fratele Peter. Nu le conduce și nu le apără nici un bărbat. Cu siguranță că vor da de necaz și vor pricinui numai necazuri.

— Credeam că ne-am lămurit cu tot ce a fost legat de abație, a spus Luca uitându-se la figurile hotărâte ale celor doi. Credeam că am încheiat ancheta și am trimis raportul. Credeam că au fost declarate nevinovate în fața acuzațiilor ce li s-au adus. Credeam că am fost cu toții de acord că sunt nevinovate.

— Am fost de acord în ce privește folosirea beladonei, otrăvirea și omorul, a spus Peter. Am fost de acord că pe toate acestea le-a săvârșit maica econoamă. Dar ce făceau ele două în camera mortuară, în noaptea aceea? Ai uitat ce făceau cu cadavrul și că maica econoamă zicea că țineau un ritual satanic cu trupul neînsuflețit al măicuței?

Freize a dat din cap în semn de aprobare.

— Are dreptate. Trebuie să dea socoteală.

— Voi întreba despre toate astea, a spus Luca. Voi întreba despre tot. Dar dacă vă aduceți aminte cum a venit fratele ei, care era mână în mână cu femeia aceea, și ce nerăbdător era să-și vadă pe sora arsă pe rug – nu se poate să nu vă fie milă de ea. Și, oricum, dacă răspunsurile ei n-o să ne convingă, le putem da pe amândouă pe mâna Lordului Piccante, stăpânul acestui ținut, și el poate să le ardă pe rug așa cum ar fi făcut și Lordul Lucretili. Asta vreți? S-a uitat la fețele lor încruntate. Vreți să le vedeți moarte? Pe aceste două tinere?

— Vreau să se facă dreptate, a spus fratele Peter. Iertarea o dă Dumnezeu.

— Sau, mă gândesc eu, am putea să ne facem că nu vedem și să le lăsăm să fugă mâine dimineață, a propus Freize în timp ce ieșea pe ușă.

— Auzi vorbă la el! s-a răstit Luca.

Chiar atunci Isolda cobora la masă, îmbrăcată într-o rochie croită dintr-un material aspru, albastru-închis, luată cu împrumut de la nevasta hangiului. Pe cap avea bonetă din cele cum obișnuiau să poarte femeile de la țară, care lăsa să i se vadă părul auriu răsucit la spate într-o cosiță. Luca și-a adus aminte de revărsarea părului ei auriu când a prins-o în curtea mănăstirii și de mirosul apei de trandafiri când a doborât-o la pământ. Îmbrăcată așa de modest, Isolda strălucea de

frumusețe, iar Luca și chiar și fratele Peter au rămas de parcă își înghițiseră limba.

— Sper că ți-ai mai revenit, a îngăimat Luca în timp ce-i oferea un scaun.

Ea stătea cu ochii plecați, zâmbind spre podea.

— N-am fost rănită, doar înspăimântată. Ishraq se odihnește și își revine. Mâine dimineață o să-i fie mai bine, sunt sigură.

În clipa aceea, ușa s-a deschis cu zgomot și în cameră a intrat Freize, care a început să umple masa cu farfurii pline de bucate.

— *Fricassée* de pui – au tăiat un cocoș bătrân anume pentru ocazia asta. Tocană de vită cu napi, niște pate de porc – eu, unul, nu m-aș atinge de el. Niște cârnați care arată foarte bine și câteva felii de șuncă. A ieșit din cameră și s-a întors aducând alte mâncăruri: Marțipan din târgul de-aici, care-i bun la gust, dar n-aș jura că e și proaspăt; plăcinte făcute de stăpâna casei, am văzut când le-a scos din cuptor, le-am gustat să mă asigur că sunt bune și eu zic că sunt. Pe-aici n-au fructe, doar niște mere verzi și acre, de ți se strepezesc dinții, și niște castane zaharisite pe care le păstrează de un an de zile pentru oaspeții de soi. Așa că n-aș garanta pentru ele.

— Îmi cer iertare, i-a spus Luca Isoldei.

— N-ai de ce, a zis ea zâmbind. Are haz și probabil e cinstit, asta contează cel mai mult.

— Niște vin foarte bun – mi-am luat libertatea de a-l degusta în pivniță – n-are cum să-i facă rău domniței.

Încurajat de cuvintele de laudă ale Isoldei, Freize i-a turnat niște vin în pahar cu mișcări ceremonioase.

— Ca să vă potoliți setea: niște bere făcută cu apă de la munte și care este chiar foarte bună. De obicei nu beți apă, dar probabil că aici ați putea să beți. Și dacă v-ar plăcea niște

ouă, pot să cer să fiarbă vreo două sau să le facă jumări, cum doriți.

— Îi place să creadă că este servitorul meu credincios și chiar este foarte bun cu mine, a zis Luca cu glas scăzut.

— Și, de asemenea, a zis Freize apropiindu-se de Isolda, mai am un vin dulce pentru după masă și niște pâine proaspătă, scoasă adineaori din cuptor. Desigur, n-au avut făină de grâu, dar pâinea de secară este dulce și ușoară, căci e făcută cu un soi de miere – lucru pe care l-am aflat după o îndelungă sporovăială cu bucătăreasa, care este nimeni alta decât stăpâna casei, o gospodină tare cumsecade, aș zice eu. Zicea că rochia stă mai bine pe domnia voastră decât pe ea, și chiar așa este.

— Dar bineînțeles că uneori este de-a dreptul de nesuportat, a adăugat Luca. Freize, te rog, servește mâncarea în tăcere.

— A cerut „tăcere“, a spus clătinând din cap spre Isolda cu un zâmbet complice. Iar eu am și tăcut. Mă vedeți? Sunt complet tăcut. Sunt taciturn, să știți. Taciturn.

Ea nu s-a mai putut abține și a izbucnit în râs, în timp ce Freize și-a supt intenționat buzele, a pus restul bucatelor pe masă, a făcut o plecăciune adâncă și a rămas cu spatele la ușă și cu fața spre cameră, ca un servitor desăvârșit. Fratele Peter s-a așezat la masă și a început să se ospăteze, cu manuscrisul alături și călimara cu cerneală lângă paharul de vin.

— Văd că v-ați gândit să mă interogați și să-mi dați să mănânc în același timp, i-a spus ea lui Luca.

— Ca la sfânta taină a împărtășaniei, a răspuns fratele Peter în locul lui. Când trebuie să răspunzi pentru sufletul tău și pentru credința ta înainte să te împărtășești. Poți să răspunzi pentru sufletul dumitale, domniță?

— N-am făcut nimic de care să-mi fie rușine, a spus ea cu hotărâre.

— Dar atacul asupra femeii moarte?

Luca i-a aruncat fratelui Peter o privire tăioasă, dar Isolda a răspuns fără teamă.

— N-a fost un atac. Trebuia să aflăm ce i se dăduse de mâncare. Dacă descopeream că fusese otrăvită, le salvam pe celelalte. Eu o știam pe sora Augusta, voi nu. Vă spun eu: s-ar fi bucurat să-i facem ce i-am făcut – după ce-a murit, desigur – ca să le scutim de suferință pe surorile ei. Am găsit boabe de beladonă în stomacul ei, ceea ce dovedea că măicuțele erau otrăvite, nu posedate sau nebune, așa cum ne temeam toate. Am sperat să vă pot da boabele ca dovadă și să scap abația de fratele meu și de maica econoamă.

Luca a pus cu lingura niște *fricassée* de pui pe o felie mare de pâine de secară pe care i-a dat-o Isoldei. Cu grație, fata a scos o furculiță din mâneca rochiei și, folosindu-se de ea, a început să mănânce carnea de pe bucata de pâine. Nici unul dintre ei nu mai văzuse astfel de maniere la masă până atunci. Luca a uitat ce se gândise să o întrebe. Lângă ușă, Freize amuțise de mirare.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, a zis Luca.

— Îi spune furculiță, a explicat Isolda, ca și când ar fi fost ceva absolut obișnuit. Se folosește la curtea Franței. La mâncat. Pe-aceasta mi-a dăruit-o tatăl meu.

— Niciodată n-am înghițit ceva care să nu meargă luat cu vârful pumnalului, și-a dat cu părerea Freize, de lângă ușă.

— Ajunge, și-a sfătuit Luca servitorul băgăreț.

— Sau care să nu meargă sorbit direct din ulcică, a completat Freize. S-a oprit o clipă, apoi a adăugat ca să fie mai clar: Dacă e supă.

— „Dacă e supă!“ Luca s-a întors spre el înfuriat la culme. „Dacă e supă!“ Pentru Dumnezeu, mai taci odată! Ba nu, și mai bine: du-te și așteaptă în bucătărie.

— Stau de pază la ușă, a zis Freize făcându-i semn că avea o treabă importantă. Stau la ușă ca să nu intre careva nepoftit.

— Pe toți sfinții, mai bine să vină careva nepoftit, mai bine să dea năvală o ceată de tâlhari, decât să te mai aud bombănind tot timpul!

Freize a dat din cap cu părere de rău și a strâns încă o dată din buze, ca să arate că pe viitor nu va mai scoate o vorbă.

— Am tăcut mâlc, i-a spus el lui Luca. Tu continuă. Te descurci bine: iscoditor, dar repectuos. Nu mă lua în seamă.

— Nu e nevoie de un interogatoriu, a spus Luca, întorcându-se spre Isolda. Dar trebuie să înțelegi că nu te putem elibera până nu ne convingem că ești nevinovată. Mănâncă și povestește-mi cinstit ce s-a întâmplat la abație și ce ai de gând să faci mai departe.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat la abație? Ați închis-o?

— Nu, i-a răspuns el. Am să-ți povestesc mai târziu. Când am plecat noi, măicuțele erau la rugăciune și o să fie numită o nouă abatesă.

— Și maica econoamă?

— A murit, a zis el. Acum spune-mi tot ce știi.

Isolda a mai mâncat doar încă puțin, apoi a pus pâinea deoparte. Fratele Peter și-a pus niște ostropel pe felia ei de pâine, apoi a înmuiat pana de scris în cerneală.

— Când am venit la abație, eram în doliu după moartea tatălui meu și deloc împăcată cu dorința lui, a mărturisit ea sincer. Ishraq a venit cu mine – noi nu ne-am despărțit niciodată de când tata le-a adus pe ea și pe mama ei din Țara Sfântă.

— E sclava ta? a întrebat fratele Peter.

Isolda a scuturat din cap cu hotărâre.

— E o femeie liberă. Doar pentru că e maură, toată lumea crede că e sclavă. Tatăl meu a respectat-o pe mama ei, iar

când aceasta a murit, atunci când Ishraq avea șapte ani, tata a înmormântat-o creștinește. Ishraq e o femeie liberă așa cum a fost și mama ei.

— Mai liberă decât tine? a întrebat Luca.

Ea a roșit.

— Da, așa s-ar părea. Căci eu am fost obligată prin testamentul tatălui meu să intru la mănăstire, iar acum, după ce mi-am pierdut locul acolo, sunt o criminală fugară.

— Ce făceați cu trupul surorii Augusta?

Ea s-a aplecat spre el, fixându-l cu privirea ei de un albastru întunecat. Luca ar fi fost în stare să jure că ea spunea adevărul.

— Ishraq a învățat pe lângă doctori mauri, în Spania. Tata ne-a luat pe amândouă la curtea Spaniei când s-a dus acolo să se sfătuiască în legătură cu o nouă cruciadă. Ishraq a stat pe lângă unul dintre cei mai mari doctori: a învățat despre ierburi tămăduitoare, despre leacuri și otrăvuri. Noi bănuiam că cineva le tulbura mințile măicuțelor și mai știam că eu însămi aveam vise foarte ciudate și mă trezeam cu răni la mâini.

— Aveai stigmate în palme? a întrerupt-o Luca.

— Eu așa credeam, a spus ea și a devenit brusc abătută când și-a adus aminte. La început totul era așa de încurcat, încât am crezut că semnele erau adevărate: niște miracole dureroase.

— Tu ai venit în camera mea și mi-a arătat palmele?

Ea a încuviințat din cap.

— N-are de ce să-ți fie rușine, i-a spus Luca cu blândețe.

— Simți că ai păcătuit, a zis ea încet. Să ai în palme rănile Domnului și să te trezești din somn atât de tulburată, după ce visezi că alergi și țipi…

— Și te-ai gândit că din cauza beladonei aveai astfel de vise?

— Ishraq s-a gândit. Ea credea că multe măicuțe primeau iarba asta. Ishraq nu mânca niciodată în refectoriu, mânca

împreună cu servitorii, iar ea n-a avut niciodată coșmaruri. Nici o servitoare nu avea coșmaruri. Doar surorilor care mâncau pâinea servită în refectoriu li se întâmpla asta. Când sora Augusta a murit pe neașteptate, Ishraq s-a gândit că inima încetase să-i mai bată sub efectul plantei; știa că dacă iei prea mult, asta te ucide. Așa ne-am hotărât să o deschidem și să căutăm boabe de beladonă în stomac.

Fratele Peter și-a acoperit ochii cu mâinile, de parcă încă le vedea pe cele două, mânjite de sânge până la coate, săvârșind acel lucru îngrozitor.

— A fost un păcat foarte mare să vă atingeți de trupul neînsuflețit, i-a reamintit Luca. Este o crimă și totodată un păcat să faci asta.

— Nu și pentru Ishraq, a spus Isolda, apărându-și prietena. Ea nu este de-o credință cu noi, nu crede în învierea trupului. Pentru ea, nu era mai păcat decât dac-ar fi cercetat un animal. Nu o puteți acuza de nimic, în afară, poate, de practicarea medicinei.

— A fost un păcat mare pentru tine, a insistat el. Și, fără îndoială, înspăimântător. Cum ai putut tu – o tânără domniță – să faci așa ceva?

Ea a lăsat capul în jos.

— Pentru mine a fost un păcat. Dar am socotit că lucrul acela trebuia făcut și n-am vrut s-o las singură pe Ishraq. M-am gândit că trebuia să fiu…, și Isolda s-a oprit o clipă. M-am gândit că trebuia să fiu curajoasă, a reluat ea. Sunt Lady Lucretili. Am socotit că trebuie să fiu demnă de numele pe care-l port. Și măcar am găsit beladonă în stomacul ei, boabe uscate și negre.

A băgat mâna în buzunarul rochiei și a scos câteva fărâme de boabe tari și negre, ca boabele de piper.

— Iată ce am găsit. Dovedesc ce făceam atunci și ce am găsit.

— Le-ați luat din stomacul femeii moarte? a întrebat el, șovăind.

— Trebuia s-o facem, a întărit ea. Altfel, cum te puteam convinge că măicuțelor li se tulburau mințile cu boabe de beladonă?

Luca le-a luat cu grijă, apoi i le-a dat repede fratelui Peter.

— Știai că maica econoamă lucra pentru fratele tău?

Ea a încuviințat din cap cu tristețe.

— Știam că era ceva între ei, dar n-am întrebat niciodată. Ar fi trebuit să cer să mi se spună adevărul... Întotdeauna am simțit că ea… Isolda și-a curmat vorbele, apoi a continuat: Nu știam, nu aveam nimic sigur. Dar am simțit că ei erau…

— Erau ce?

— Este cu putință să fi fost iubiți? a întrebat ea foarte încet. Este cu putință? Sau poate că așa îmi închipui eu pentru că eram geloasă? Și invidioasă pe frumusețea ei?

— De ce spui asta? Despre maica econoamă?

Ea a ridicat din umeri.

— Uneori mă gândesc la unele lucruri sau văd lucruri, aproape că le simt mirosul, lucruri care nu-s foarte limpezi sau pe care alții nu le văd… cu ea, simțeam ca și când îi aparținea lui, de parcă ar fi fost… cămașa lui.

— Cămașa lui? a repetat Luca.

Ea a scuturat din cap, ca și când ar fi vrut să alunge ceva din minte.

— De parcă era sub vraja lui. Nu știu cum să explic mai bine de atât.

— Ai darul clarviziunii? a intervenit fratele Peter, privind-o peste vârful condeiului.

— Nu, a tăgăduit ea repede. Nu, nici vorbă. Nu era ceva sigur în acel fel, limpede în acel fel. Nu m-aș folosi de un asemenea dar dacă l-aș avea, nu mă consider clarvăzătoare. Doar simt niște lucruri, atâta tot.

— Dar ai simțit că ea era femeia lui?

Ea a dat din cap că da.

— Dar nu aveam nici o dovadă, n-aveam cum să o acuz. Era ceva ca o șoaptă, ca foșnetul jupelor ei de mătase.

De lângă ușă, Freize a tușit zgomotos pentru a le reaminti celor doi că el a observat primul jupele de mătase.

— Dar nu-i deloc o crimă să porți jupă de mătase, a protestat fratele Peter.

— Era un semn, a spus ea gânditoare. Că ea nu era așa cum părea, că abația sub cârmuirea ei nu era așa cum părea. Nu așa cum ar fi trebuit să fie. Dar… Isolda a ridicat din umeri. Eu abia intrasem în viața nouă de mănăstire, iar ea părea să se descurce desăvârșit cu totul. Nu am cercetat-o și n-am schimbat nimic în poruncile ei, la început. Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să cer imediat să fie trimis un inchizitor.

— Cum ați ieșit din beciul de sub turnul porții? a întrebat fratele Peter, schimbând brusc cursul întrebărilor și încercând s-o prindă pe picior greșit. Cum ați reușit să scăpați, deși ați fost legate cu lanțuri de mâini și de picioare și beciul era săpat în pământ?

Asprimea tonului său l-a făcut pe Luca să se încrunte, dar fratele Peter nu s-a sinchisit și a așteptat răspunsul, cu condeiul pregătit.

— Este cea mai puternică acuzație, i-a explicat el cu glas scăzut lui Luca. E singura dovadă de vrăjitorie. Fapta sclavei este fapta unei eretice, ea nu se află sub porunca Bisericii. Atacul asupra femeii moarte este tot fapta celeilalte – l-am putea considera tot un păcat, dar nu noi o judecăm pe eretică. Maica abatesă nu a comis nici o crimă, dar evadarea ei dă de bănuit. Evadarea ei pare vrăjitorie. Trebuie să mărturisească.

— Cum ați scăpat? a întrebat-o Luca. Gândește-te bine înainte de a răspunde.

— Mă faci să-mi fie teamă, a spus ea, șovăind. Mi-e teamă să vorbesc.

— Are de ce să-ți fie teamă, a prevenit-o Luca. Dacă ai scăpat din lanțuri și din beci printr-o magie sau cu ajutorul diavolului, atunci este de ajuns pentru a fi acuzată de vrăjitorie. Pot să te achit de acuzația că ai umblat într-un trup fără viață, dar ar trebui să te acuz că l-ai invocat pe diavol ca să te ajute să scapi.

Ea a inspirat adânc.

— Nu pot să vă spun, a început ea. Nu pot să vă spun ceva care n-are sens.

Condeiul fratelui Peter a rămas în aer deasupra foii de hârtie.

— Ai face bine să te gândești la ceva; aceasta este singura acuzație care a rămas împotriva ta. Să scapi din cătușe și să treci prin ziduri înseamnă vrăjitorie. Doar vrăjitoarele pot face asta.

S-a lăsat o liniște apăsătoare, timp în care Isolda își privea mâinile așezate în poală, iar ei așteptau un răspuns.

— Ce ai făcut? a întrebat încet Luca.

Ea a scuturat din cap.

— Sincer, nu știu.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un mister.

— A fost vrăjitorie? a întrebat fratele Peter.

A urmat un lung moment de tăcere chinuitoare.

— Eu i-am dat drumul! a sărit Freize, pășind în mijlocul camerei din locul lui de lângă ușă.

— Tu! De ce? s-a întors spre el fratele Peter.

— De milă, a răspuns Freize scurt. Că așa era drept. Era clar că ele nu făcuseră nimic. Nu ele spălau aurul din râu și nu ele umblau cu jupe de mătase. Fratele ăla al ei ar fi ars-o pe rug de cum ar fi pus mâna pe ea, maica econoamă pregătise deja rugurile. Am așteptat până v-ați adunat cu toții ca să hotărâți ce e de făcut, apoi m-am furișat în beci, le-am

eliberat, le-am ajutat să iasă pe scară, le-am dus la cai și le-am lăsat să plece încotro au vrut.

— Tu mi-ai eliberat prizonierii? l-a întrebat Luca, nevenindu-i să creadă.

— Conașule, a început Freize ridicând brațele în semn de iertare. În tulburarea care se iscase, aveați de gând să ardeți pe rug două femei nevinovate. Crezi că m-ai fi ascultat pe mine? Nu. Căci se știe că sunt prost. Le-ai fi ascultat pe ele? Nu. Căci maica econoamă îți sucise mințile, iar fratele domniței aștepta gata pregătit cu torța-n mână. Știam că până la urmă o să-mi mulțumești și iată c-a venit clipa, acum poți să-mi mulțumești.

— Nu îți mulțumesc! a strigat Luca furios din cale-afară. Ar trebui să mă descotorosesc de un servitor ca tine și să te acuz că te-ai amestecat într-o anchetă papală!

— Atunci, îmi va mulțumi domnița, a spus vesel Freize. Și dacă nici ea nu vrea, atunci poate sclava ei cea drăguță.

— Nu e sclava mea, a spus Isolda nedumerită. Și o să vezi că ea nu mulțumește niciodată nimănui. Mai ales unui bărbat.

— Poate va ajunge să mă prețuiască, a spus Freize cu gravitate. Când o să mă cunoască mai bine.

— Nu va apuca să te cunoască mai bine pentru că te voi da afară, a spus Luca mânios.

— Câtă asprime! a zis Freize uitându-se cu coada ochiului la fratele Peter. Nu crezi? Dat fiind că eu am fost cel care n-a lăsat să fie arse pe rug două femei nevinovate, după care ne-am salvat pe toți cinci din mâinile tâlharilor. Ca să nu mai pun la socoteală că am câștigat și niște cai care ne sunt de folos.

— Te-ai amestecat în ancheta mea și ai eliberat prizonierii, a insistat Luca. Ce pot să fac, în afară să te dau afară și să te trimit dezonorat înapoi la mănăstire?

— Totul a fost pentru binele tău, s-a îndreptățit Freize. Și al lor. V-am salvat pe toți de ce era gata să faceți.

Luca s-a întors spre fratele Peter.

— Dar de ce ai închis cătușele cu cheia după ce le-ai eliberat? a întrebat fratele Peter.

Freize a stat puțin să se gândească.

— Ca să vă încurc, a zis serios. Ca să vă încurc și mai mult.

Deși în tensiune, pe Isolda a pufnit-o râsul.

— Și chiar că ai reușit, a zis ea.

Cei doi au schimbat un mic zâmbet, ceea ce l-a făcut pe Luca să se încrunte brusc.

— Juri că tu ai făcut asta? l-a întrebat el hotărât. Oricât de ridicol te-ai dovedi?

— Jur, a răspuns Freize.

Luca s-a întors spre fratele Peter.

— Asta le scoate de sub acuzația de vrăjitorie.

— Raportul a fost deja trimis, a spus fratele Peter gânditor. Am scris în el că prizonierele au dispărut, fiind acuzate de vrăjitorie, dar că cei care le-au acuzat sunt categoric vinovați. Cazul este închis, doar dacă nu cumva vrei să-l redeschizi. Nu e nevoie să raportăm că le-am reîntâlnit mai târziu. Nu e treaba noastră să le arestăm dacă nu avem nici o dovadă de vrăjitorie. Acum nu facem anchetă. Ancheta noastră s-a încheiat.

— Câinele care doarme..., a spus Freize.

— Ce naiba mai vrei să spui? s-a întors Luca spre el.

— ...mai bine nu-l deștepta. Așa se zice în popor. Să nu deștepți câinele care doarme. Ancheta voastră s-a sfârșit, toată lumea e mulțumită. Noi am pornit în altă afurisită de misiune. Și cele două femei acuzate pe nedrept sunt libere ca păsările cerului. Ce să mai tulburăm apele?

Luca a dat să-l contrazică, dar apoi s-a oprit. S-a întors spre Isolda. După ce-l săgetase cu ochii ei albaștri întunecați pe Freize, când a mărturisit că el le-a eliberat, acum își cerceta din nou mâinile ținute în poală.

— Este adevărat că Freize v-a eliberat? El v-a dat drumul? E așa cum zice el?

Ea a încuviințat din cap.

— Și de ce n-ai spus așa când te-am întrebat?

— N-am vrut să îi fac necazuri.

Luca a oftat. Era greu de crezut, dar, din moment ce Freize o ținea una și bună că el le-a dat drumul, iar Isolda nu spunea mai multe, atunci nu vedea ce altceva putea să mai facă el.

— Cine va crede una ca asta?

— Mai bine așa, decât să le spui tuturor că ne-am topit și-așa am scăpat din lanțurile cu care eram încătușate de mâini și de picioare, a mărturisit ea. Pe asta cine s-o mai creadă?

Luca s-a uitat la fratele Peter.

— Poți să scrii în raport că suntem mulțumiți că servitorul nostru le-a eliberat, mergând mai departe decât i se cuvenea, dar convins că făcea un lucru bun? Și că noi ne-am lămurit acum că n-a fost vorba de vrăjitorie? Și ele sunt libere să plece?

Fratele Peter s-a bosumflat cât a putut de tare.

— Dacă asta este dispoziția care mi se dă, a spus el tipicar. Eu cred că mai e ceva la mijloc, în afară că servitorul s-a băgat unde nu-i fierbe oala. Dar din moment ce el niciodată nu-și vede de treaba lui, iar tu întotdeauna îi îngădui, și dacă tot pari hotărât să le eliberezi, pot să scriu asta.

— Îmi vei șterge acuzația, să-mi recapăt bunul nume? a insistat Isolda.

— Nu te voi acuza că ai evadat printr-o vrăjitorie, i-a explicat fratele Peter. Doar atât sunt pregătit să fac. Nu știu

dacă ești complet nevinovată, dar cum de la Eva încoace nici o femeie nu e nevinovată, sunt gata să fiu de acord că deocamdată nu există dovezi și nu sunteți acuzate de nimic.

— Este destul de bine, a decis Luca. Și, totuși, a continuat el întorcându-se spre Isolda, ce ai de gând să faci acum?

— Nu sunt hotărâtă, a răspuns ea oftând. Dar cred că mă voi duce la fiul unui prieten de-al tatălui meu, un om care i-a fost mereu alături în timpul cruciadei, nașul meu, am încredere în el și are faima unui dârz luptător. Îl voi ruga să-mi dovedească nevinovăția și să vină alături de mine împotriva fratelui meu. Tot ce-a făcut a fost pentru a-mi fura moștenirea ce mi se cuvenea și să mă ucidă. Vreau să-mi recâștig moștenirea. Voi lua înapoi ceea ce-mi aparține.

— Mai este ceva ce nu știi, i-a spus Luca. Este mai rău decât crezi. El i-a ordonat maicii econoame să pună măicuțele să adune aur din râul care curge prin pădurea mănăstirii.

— Aur? l-a privit Isolda nedumerită.

— Cred că acesta era motivul pentru care fratele tău era atât de hotărât să te îndepărteze de la abație. Se pare că în dealurile de-acolo se găsește o adevărată comoară în aur, care se scurge în râu sub formă de nisip.

— Adunau aur?

El a încuviințat din cap.

— Se folosea de maica econoamă ca să fure aurul din pământurile abației. Acum, că ea e moartă și tu ai fugit, abația, pământurile și aurul sunt toate ale lui.

Luca a văzut cum chipul fetei a devenit pe dată mai aspru.

— Mi-a luat casa, moștenirea și comoara, pe deasupra?

— A lăsat-o pe maica econoamă să moară și el a fugit.

Isolda s-a întors spre fratele Peter.

— Vasăzică *pe el* nu l-ați acuzat! *Pe el* nu îl cercetați pentru toate păcatele săvârșite de la Adam încoace! Dar eu sunt vinovată pentru tot ce a făcut Eva, nu?

— Atunci nu comisese nici o crimă pe care s-o vedem și noi, a răspuns fratele Peter ridicând din umeri. Iar acum își spală aurul pe pământul lui.

— O să mi-o plătească. Mă voi întoarce și-mi voi lua pământurile înapoi. Nu mai trebuie să mă supun testamentului tatei dacă fratele meu nu știe să apere onoarea familiei. Îl voi alunga așa cum m-a alungat el pe mine. Voi merge la fiul nașului meu și îi voi cere ajutorul.

— Nașul tău era un nobil înstărit? Pentru că fratele tău are un castel și o mică armată sub porunca lui.

— A fost contele Vladislav de Valahia, a spus ea cu mândrie. Fiul său este noul conte. La el voi merge.

Fratele Peter a tresărit și a ridicat capul.

— Ești nepoata contelui Vladislav? a întrebat el curios.

— Da. Tata îmi zicea mereu să mă duc la el dacă vreodată voi avea necazuri.

Fratele Peter și-a plecat privirea și a scuturat din cap, minunându-se.

— Are un aliat puternic, i-a șoptit el lui Luca. L-ar putea zdrobi pe fratele ei într-o clipă.

— Și unde îl vei găsi?

— Foarte departe, a recunoscut ea. Spre răsărit. La curtea Ungariei.

— Adică dincolo de Bosnia? a întrebat Freize, care renunțase să mai stea tăcut lângă ușă și se apropiase și el.

— Da.

— Mai la răsărit de-acolo?

Ea a dat din cap că da.

— Cum să ajungă până acolo două fete drăguțe ca dumneata și sclava dumitale fără să fie jefuite sau... mai rău? a întrebat Freize cu franchețe. O să vă jupoaie de vii.

Ea s-a uitat la Freize și i-a zâmbit.

— Nu crezi că bunul Dumnezeu ne va apăra?

— Nu, a răspuns el sec. Știu din experiență că El rareori îi ajută pe cei care o caută cu lumânarea.

— Atunci, ne vom căuta tovarăși de drum, vom călători sub paza lor, când se va putea. Când nu se va putea, ne vom încerca norocul singure. Fiindcă eu trebuie să ajung acolo. La altcineva nu mai am la cine să mă duc. Și mă voi răzbuna pe fratele meu, îmi voi recăpăta moștenirea.

Freize a clătinat vesel din cap spre Luca.

— Puteai la fel de bine să le arzi pe rug când ai avut ocazia, i-a spus el. Căci, oricum, tot la moarte le trimiți și-acum.

— Nu mai spune prostii, a zis Luca enervat. Vor sta sub paza noastră.

— Dar noi avem o misiune de îndeplinit, a sărit nemulțumit fratele Peter.

— Puteți călători împreună cu noi, sub paza noastră, până când drumurile noastre se vor despărți, i-a spus Luca Isoldei. Noi am pornit într-o misiune încredințată chiar de Sfântul Părinte. Deocamdată nu știm încotro ne îndreptăm, dar o să mergeți cu noi cât timp vom avea același drum.

— E foarte importantă misiunea, a adăugat Freize către tânăra domniță, întărindu-și spusele cu gesturi din cap. Și noi suntem foarte importanți.

— Puteți veni cu noi și, când o să-ntâlniți pe drum călători cinstiți și de încredere, puteți să mergeți mai departe cu ei.

Ea s-a înclinat în semn de mulțumire.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc în numele meu și în numele lui Ishraq. Promitem că n-o să vă pricinuim întârziere, nici să vă încurcăm.

— Fără îndoială că vor face și una, și alta, a comentat fratele Peter morocănos.

— Măcar le putem ajuta pe drum, a decis Luca.

— Cred că ar trebui să spun și cum mă cheamă, a spus tânăra. Acum nu mai sunt maica abatesă.

— Desigur, a zis Luca.

— Sunt Lady Isolda de Lucretili.

Luca a înclinat capul spre fată, iar Freize a venit în fața ei, a făcut o plecăciune adâncă, cu capul până aproape de genunchi, apoi a luat poziție de drepți și s-a lovit cu pumnul strâns în dreptul inimii.

— Lady Isolda, sunt la porunca dumitale! a spus el solemn.

Surprinsă, fata și a râs pe înfundate, dar Freize a privit-o cu reproș.

— Credeam că știi ce-i de făcut când un cavaler îți arată slujire.

— Acum e și cavaler? l-a întrebat fratele Peter pe Luca.

— Așa se pare, i-a răspuns acesta vesel.

— Atunci, măcar scutier, s-a corectat Freize. Voi fi scutierul dumitale.

Lady Isolda s-a ridicat și i-a întins mâna lui Freize.

— Ai dreptate să îmi reamintești să răspund cum se cuvine unei fapte de onoare. Freize, mă bucur să fiu sub paza ta. Mulțumesc.

Aruncându-i lui Luca o privire triumfătoare, Freize s-a aplecat și i-a sărutat degetele mâinii cu vârful buzelor.

— Sunt la porunca dumitale, a zis el.

— Să înțeleg că îi vei da adăpost, veșminte și hrană? a întrebat-o Luca. Înghite cât zece cai.

— Slujirea mea, precum bine a înțeles domnița, e de suflet, a spus Freize cu demnitate. Sunt la porunca dumisale pentru vreo misiune cavalerească ori o faptă îndrăzneață. În restul timpului, rămân servitorul tău, desigur.

— Ai toată recunoștința mea, a murmurat Isolda. Îndată ce voi avea nevoie de o faptă îndrăzneață sau de o misiune cavalerească, am să-ți dau de știre.

***

Ishraq dormea când Isolda a intrat în odaie, dar, îndată ce i-a auzit pașii ușori, a deschis ochii și a întrebat-o:

— Cum a fost la cină? Ne-a arestat?

— Suntem libere, a spus Isolda. Nu știu ce i-a venit lui Freize, dar i-a spus stăpânului său că el ne-a eliberat din beciul de sub turnul porții.

Ishraq s-a ridicat într-un cot.

— Așa a spus? De ce? Și ei l-au crezut?

— A vorbit cu iscusință, i-a convins. A insistat. Mă îndoiesc că l-au crezut întru totul, dar, oricum, au încuviințat.

— A spus de ce a mărturisit așa ceva?

— Nu. Cred că a făcut-o ca să ne ajute. Și mai mult decât atât, au spus că putem să călătorim împreună cu ei cât timp vom avea același drum.

— Dar ei unde se duc?

— Au de îndeplinit niște porunci. Se duc acolo unde li se spune. Dar există o singură ieșire din sat, așa că deocamdată vom merge cu toții spre răsărit. Putem să călătorim împreună și vom fi mai în siguranță cu ei decât dacă am merge cu niște străini sau singure.

— Mie nu-mi prea place fratele Peter.

— N-ai de ce. Și Freize a jurat să fie cavalerul meu rătăcitor.

Pe Ishraq a pufnit-o râsul.

— Are un suflet bun, i-a spus Isolda. S-ar putea să fii încântată de el într-o bună zi. Fără îndoială că în seara asta ne-a fost de mare ajutor.

Isolda s-a dezbrăcat de rochia albastră și a venit în cămașă la marginea patului.

— Ai nevoie de ceva? Să-ți aduc ceva de băut? Sau să-ți pun o compresă pe rană?

— Nu, o să adorm din nou.

Patul a scârțâit ușor în timp ce Isolda s-a băgat în așternuturi lângă ea.

— Noapte bună, surioară, a zis ea, așa cum spunea aproape în fiecare seară de când erau împreună.

— Noapte bună, draga mea.

VITTORITO, ITALIA,

OCTOMBRIE 1453

Cei cinci au mai zăbovit în sat vreo două zile, până când lui Ishraq i-au mai trecut vânătăile și și-a mai venit în puteri. Isolda și Ishraq au cumpărat rochii de călătorie cărămizii și niște mantile groase, de lână, pentru nopțile reci, iar a treia zi, odată cu răsăritul soarelui, erau cu toții gata să pornească la drum.

Freize pusese pe doi dintre cai niște perne în spatele șeilor.

— M-am gândit că dumneata vei merge cu stăpânul, i-a spus el Isoldei, iar servitoarea va merge cu mine pe cal.

— Nu, i-a tăiat-o Ishraq. Mergem singure, fiecare pe calul ei.

— O să vă istoviți, a prevenit-o Freize, drumurile sunt proaste. De obicei, pentru o domniță este mai lesne să meargă în spatele unui bărbat, pe calul lui. Puteți să stați în șa cu picioarele pe aceeași parte, nu trebuie să călăriți bărbătește. O să vă fie mai ușor.

— Mergem singure, a spus și Isolda. Ficare pe calul ei.

O clipă, Freize s-a strâmbat nemulțumit, apoi i-a făcut cu ochiul lui Ishraq.

— Atunci, pe altădată.

— Nu cred că vreodată o să vreau să călărim pe-același cal, a zis ea rece.

El a desfăcut chinga și a dat perna jos de pe spinarea calului.

— Ah, așa zici acum, a spus Freize sigur pe el, fiindcă n-ai apucat să mă cunoști mai bine. Câte mândruțe n-au stat nepăsătoare când m-au văzut prima dată, dar după o vreme…, a mai zis el și-a pocnit din degete.

— După o vreme, ce? l-a întrebat Ishraq zâmbind.

— Nu se pot stăpâni, i-a destăinuit Freize. Nu mă întreba de ce. Am eu un dar al meu. Femeile și caii nu mai pot după mine. Femeile și caii – ca să zic drept, și alte vietăți – mor de drag să stea pe lângă mine. Mă plac și pace bună.

Luca a ieșit în curtea grajdului, cu tot ce trebuia pentru înhămat în brațe.

— Încă n-ai terminat cu înșeuatul?

— Doar schimbam șeile. Domnițele vor să meargă singure pe cal, iar eu mă ostenisem să cumpăr două șei cu pernă pentru ele. N-au vrut așa binefacere.

— Dar sigur că vor merge singure pe cal! a spus Luca îngrijorat.

S-a înclinat în fața celor două tinere, apoi, când Freize a adus primul cal în dreptul piedestalului de lemn pentru încălecat, s-a dus la Isolda și a luat-o de mână, ajutând-o să urce cele două trepte, să pună piciorul în scărița șeii și să urce pe cal.

Curând, toți cinci erau gata și au pornind-o, urmați de măgăruș și de ceilalți patru armăsari, pe drumeagul ce străbătea pădurea.

Luca mergea în frunte, iar Isolda și Ishraq una lângă alta, în spatele lui. În urma lor venea fratele Peter, apoi Freize, cu un ciomag zdravăn atârnat de șa. Restul cailor îl urmau.

Plimbarea călare prin pădurea de fagi le era pe plac. Copacii nu-și scuturaseră frunzele arămii și îi fereau pe călători de soarele auriu de toamnă. Drumul a continuat să suie până

când pădurea s-a sfârșit și ei au luat-o pe cărarea pietruită ce străbătea pășunile. Liniștea desăvârșită era doar când și când tulburată de clinchet de clopoței de la turmele de capre din depărtare. În rest, doar foșnetul vântului se mai făcea simțit.

Luca și-a mânat calul alături de cele două domnițe și a întrebat-o pe Ishraq cum a fost în Spania.

— Trebuie că Lordul Lucretili a fost un om deosebit, dacă i-a îngăduit unei tinere din casa lui să învețe alături de doctori mauri, a spus el.

— Chiar a fost, a adeverit Ishraq. Nutrea un mare respect pentru știința poporului meu, voia să învăț și eu. Dacă ar mai fi trăit, m-ar fi trimis din nou la școli înalte din Spania, unde cărturarii din țara mea cercetează totul, de la stelele de pe cer până la cum se mișcă apele mării. Unii susțin că toate sunt guvernate de aceleași legi. Noi trebuie să aflăm care ar fi aceste legi.

— Și erai singura femeie de acolo?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, în țara mea femeile au dreptul să primească învățătură și să învețe pe alții, la rândul lor.

— Și ai învățat și despre numere? a întrebat-o curios Luca. Și înțelesul lui zero?

— Nu sunt făcută pentru matematică, a clătinat ea din cap. Dar, sigur, cunosc numerele, a spus ea.

— Tata era de părere că o femeie poate să înțeleagă la fel de bine ca un bărbat, a intervenit Isolda. A lăsat-o pe Ishraq să învețe ce a vrut ea.

— Dar dumneata? a întrebat-o Luca întorcându-se spre ea. Ai învățat tot la școli înalte din Spania?

— Tata a vrut ca eu să devin o doamnă și să conduc Lucretili, a spus ea. El m-a învățat cum se calculează câștigul din terenuri, cum să obțin loialitatea oamenilor, cum să

gospodăresc pământul și să aleg recoltele, cum să poruncesc gărzilor castelului în caz de atac. Isolda a făcut o figură nostimă: Și m-a învățat care sunt calitățile pe care trebuie să le aibă o doamnă – să-i placă hainele scumpe, dansul, muzica, poezia, să știe limbi străine, să scrie, să citească și să cânte.

— Mă invidiază pentru ce am fost eu învățată, a spus Ishraq cu un zâmbet reținut. Pe ea a învățat-o să fie o doamnă, iar pe mine să fiu puternică.

— Ce femeie nu și-ar dori să fie stăpâna unui mare castel? s-a mirat Luca.

— Dar îmi doresc, a spus Isolda. Numai că aș fi vrut să mă învețe și cum să mă lupt.

În prima seară, când soarele a asfințit, și-au oprit caii în fața unei mănăstiri singuratice. Ishraq și Isolda s-au uitat neliniștite una la alta.

— Dacă au aflat că suntem urmărite? l-au întrebat în șoaptă pe Luca.

— Nu cred că s-a aflat până aici. Mă îndoiesc că fratele tău a dat de veste după ce-a plecat de la abație. Cred că a semnat ordinul de arestare numai ca să-și dovedească nevinovăția.

— Destul ca să mă țină la distanță, a zis ea, abătută. Dacă pe mine m-a numit vrăjitoare și m-a declarat moartă, îi rămân și castelul, și abația, cu toate pământurile mănăstirii și cu aurul. El câștigă tot.

Freize a descălecat și s-a dus să tragă de belciugul greu din afara porții închise. Clopotul din turnul de la intrare a răsunat puternic și portarul a apărut numaidecât.

— Fiți bine-veniți, drumeților, în numele Domnului, a spus el cu voioșie. Câți sunteți?

— Un tânăr domn, un secretar, un servitor, o domniță și însoțitoarea ei, a răspuns Freize. Și nouă cai și un catâr. Pe ei îl putem lăsa în fâneață sau la grajduri, cum o să ne spuneți.

— Să-i lăsăm să pască iarbă grasă, a spus zâmbind fratele mirean. Poftiți înăuntru.

I-a întâmpinat în curtea mare, unde fratele Peter și Luca au descălecat. Luca s-a întors spre Isolda și a întins brațele ca s-o ajute să coboare de pe cal. Ea a surâs și i-a făcut semn că se descurcă, apoi a dat piciorul peste cal și a sărit din șa sprintenă ca un băietan.

Freize s-a apropiat de Ishraq și a întins mâna s-o ajute să descalece.

— Să nu sari jos, i-a zis el. Ai să leșini de cum ai să atingi pământul. A fost cât pe ce să cazi de opt verste încoace.

Ea și-a tras voalul negru peste gură și s-a uitat la Freize pe deasupra lui.

— Și nu te mai uita așa urât la mine, a zis Freize vesel. Era mai bine să fi mers cu mine, să te ții de mijlocul meu și să te sprijini de spatele meu, dar ești încăpățânată ca un catâr. Hai să cobori, fato, și lasă-mă să te ajut.

Spre mirarea lui, ea l-a ascultat și s-a aplecat, lăsându-se să cadă în brațele lui. El a luat-o cu grijă și a așezat-o ușurel cu picioarele pe pământ, ținând-o cu brațul, să nu cadă. Isolda a venit repede și a sprijinit-o.

— Nu mi-am dat seama...

— Sunt doar obosită.

Portarul le-a luminat drumul până la casa de oaspeți, le-a arătat unde erau odăile femeilor, aflate pe o parte a zidului înalt, și intrarea spre odăile bărbaților, pe cealaltă parte. Le-a arătat unde era refectoriul și le-a mai spus că pot să cineze cu călugării după vecernie – doamnele urma să fie servite în casa de oaspeți. Apoi i-a lăsat cu lumânările aprinse și cu o binecuvântare.

— Noapte bună, i-a spus Isolda lui Luca, apoi l-a salutat și pe fratele Peter, cu o înclinare a capului.

— Pe mâine dimineață, le-a spus Luca celor două domnițe. Ar trebui să plecăm imediat după utrenie.

— Vom fi pregătite, a promis Isolda.

Ishraq a făcut o reverență în fața celor doi și a înclinat capul spre Freize.

— Să pun o perniță pe cal mâine? a întrebat-o el.

— Da, a răspuns ea.

— Pentru că te-ai ostenit peste măsură pe ziua de azi? a insistat Freize.

Ea i-a zâmbit cu căldură, sincer, apoi și-a prins voalul peste față.

— Nu mai râde pe sub mustăți, i-a mai spus. Sunt frântă. Ai avut dreptate, eu am greșit, am fost prea mândră și necugetată. Mâine am să merg în spatele tău și chiar am să mă bucur; dar nu cumva să râzi de mine, că am să te pișc la fiecare pas.

Freize a plecat capul în pământ.

— N-am să scot o vorbă, i-a promis el. Ai să vezi că-s din cale-afară de taciturn.

— Taciturn?

— Oh, da, e o ambiție de-a mea. Cuvântul ăsta nou: taciturn.

***

Au plecat imediat după utrenie și micul dejun. Soarele se ridica pe cer pe partea dreaptă a drumului; o porniseră spre miazănoapte.

— Doar că noi nu știm niciodată unde ne ducem, îi spunea Freize în șoaptă lui Ishraq, care mergea călare pe o pernă în spatele lui, cu picioarele de aceeași parte a calului, înconjurându-l cu o mână pe Freize și ținându-se de centura lui. Mergem tot înainte, supuși ca măgarul care nu știe mai multe decât noi, dar trage din greu, săracul, și odată ne pomenim că vulpea asta îngâmfată scoate o hârtie și ne spune că trebuie

să mergem într-o cu totul altă parte ca să intrăm în Dumnezeu știe ce belea.

— Dar e de așteptat, a spus ea. Fiindcă voi faceți anchete. Trebuie să mergeți unde e nevoie și să cercetați.

— Eu nu înțeleg de ce nu trebuie să știm din capul locului încotro ne îndreptăm, a spus Freize. Ca să știe și omul să aleagă un han mai bun.

— Aha, despre masă era vorba, a zis ea zâmbind pe sub voal. Acum am înțeles.

Freize a bătut-o ușurel peste mâna cu care ea îl ținea de centură.

— Pentru un bărbat care trudește, puține lucruri sunt mai însemnate decât o masă bună, a zis el cu convingere. Apoi: Hopa! Ce mai e și asta?

Pe drum, ceva mai în față, vreo șase bărbați înarmați cu furci și bice se străduiau din răsputeri să țină un animal care se zvârcolea în țărână, prins într-o plasă legată cu sfoară. Freize a stat locului, iar Isolda, Luca și Peter s-au oprit în spatele lui.

— Ce-aveți acolo? a strigat Luca spre oamenii aceia.

Unul dintre bărbați s-a desprins din învălmășeală și a venit spre ei.

— Ne-ar prinde tare bine o mână de ajutor, a zis el. Dacă am putea să legăm creatura aia cu o funie de doi cai de-ai voștri, am putea să o cărăm pe drum. Căci acum nu mai putem merge nici înainte, nici înapoi.

— Dar ce este? a întrebat Luca.

— Domnul să ne apere, e un vârcolac! a zis el, făcându-și semnul crucii. De un an de zile bântuie prin sat și prin pădurile noastre când e lună plină, dar azi-noapte, eu cu fratele meu, cu niște prieteni și un văr de-al nostru ne-am luat după el și l-am prins în capcană.

Fratele Peter și Isolda și-au făcut semnul crucii.

— Cum ați reușit să-l prindeți?

— De luni de zile plănuiam, adevărat vă zic. N-am îndrăznit să ieșim noaptea – ne-a fost teamă că puterea lui va fi prea mare pe lună plină. Am așteptat până ce luna a început să descrească, fiindcă știam că atunci puterea îi va slăbi. Am săpat o groapă adâncă pe drumul care duce în sat și am pus o halcă de berbec lângă ea, ca să-l momim. Ne-am gândit că atunci când va veni în sat așa cum face de obicei, va simți mirosul cărnii. Nădăjduiam să vină pe drum până unde am pus carnea și chiar așa a și făcut. Am acoperit groapa cu crengi ușoare și cu frunze, iar el nu a văzut-o. A căzut direct în ea. L-am ținut acolo zile întregi, fără mâncare, ca să-i slăbim forțele. Apoi am aruncat plasa peste el, am strâns-o bine în jurul lui și l-am scos din groapă. Acum îl avem prins.

— Și ce aveți de gând să faceți cu el? a întrebat Isolda, uitându-se cu teamă spre lighioana prinsă în plasă, care se răsucea și se zvârcolea în drum.

— Vrem să-l închidem într-o cușcă în sat până făurim o săgeată de argint, căci numai o astfel de săgeată îl poate ucide. Apoi i-o înfigem în inimă și-l îngropăm la răscruce de drumuri. Numai atunci va muri și noi vom dormi din nou liniștiți în casele noastre.

— Cam mic pentru un vârcolac, a observat Freize, uitându-se cu atenție la plasa în care era burdușit animalul. Pare mai degrabă un câine.

— Se face mai mare când luna crește și ea, a zis omul. Când e lună plină, se face cât un lup fioros. Și atunci, deși zăvorâm porțile și tragem obloanele la ferestre, îl auzim cum dă târcoale prin sat, încercând pe la uși, adulmecând pe la încuietori, încercând să intre.

Isolda s-a cutremurat de frică.

— Ne ajutați să-l ducem în sat? Vrem să-l băgăm în groapa urșilor de la han, dar până acolo mai e de mers mai mult de

două verste. N-am știut c-o să se zbată așa și nu vrem să ne apropiem prea mult de el, de teamă să nu ne muște.

— Dacă te mușcă, te prefaci și tu în vârcolac, a zis un om din spate. I-am jurat nevesti-mii că n-o să mă apropii prea tare.

Freize s-a uitat peste capetele lor spre Luca și, când stăpânul lui a încuviințat cu un semn, a descălecat și s-a apropiat de balotul din mijlocul drumului. Sub grămada de plase și de sfori încâlcite, a văzut un animal chircit la pământ și încovrigat. Un ochi negru îl privea furios; niște dinți mici și galbeni rânjeau într-un mârâit. Doi-trei oameni țineau de sfori și Freize a luat una dintr-o parte și alta din cealaltă parte și le-a legat de doi dintre caii liberi.

— Ține, i-a zis el unuia dintre oameni. Mână caii încet. Ai zis că mai sunt trei verste până în sat?

— Două și ceva, a spus omul.

Un cal a fornăit speriat și s-a tras într-o parte când din burduful din drum a țâșnit un urlet. Apoi funiile s-au întins și caii au pornit, târând balotul după ei. Din când în când, creatura se smucea și se rostogolea, iar caii se speriau și nu voiau să meargă, așa că oamenii care îi mânau trebuiau să strângă frâiele și să-i liniștească.

— Urâtă treabă, i-a zis Freize lui Luca când au intrat în sat și au văzut că în jurul lor se adunau săteni înarmați cu săbii, topoare și bice.

— Tocmai astfel de lucruri am fost trimiși să înțelegem, i-a spus fratele Peter lui Luca. Voi începe să scriu un raport, iar tu poți să faci o anchetă. Putem s-o facem aici, înainte să ne continuăm călătoria și misiunea. Poți să cercetezi ce dovezi au că e vorba de un vârcolac, jumătate fiară, jumătate om, pe urmă să hotărăști dacă trebuie omorât cu o săgeată de argint sau nu.

— Eu? a întrebat Luca nehotărât.

— Tu ești inchizitorul, i-a reamintit fratele Peter. Suntem într-un loc unde trebuie să înțelegem temerile oamenilor și să consemnăm o apariție diavolească. Deschide o anchetă.

Freize se uita la el; Isolda aștepta. Luca și-a dres glasul.

— Sunt inchizitor și am fost trimis de însuși Sfântul Părinte să descopăr nelegiuirile și păcatele ce bântuie lumea creștină, a strigat el către săteni și murmure de atenție și de prețuire au răzbătut din mulțimea de oameni. Voi deschide o anchetă despre această fiară și voi hotărî ce e de făcut cu ea, a zis el. Oricine a avut de suferit din cauza ei sau se teme de ea sau știe ceva despre ea să mă caute la han și să depună mărturie în fața mea. Într-o zi-două o să aflați hotărârea mea, de nestrămutat și care trebuie urmată întocmai.

— Unde-i groapa urșilor? l-a întrebat Freize pe un țăran care ducea un cal de căpăstru.

— În curtea hanului, a spus omul arătând spre porțile mari ale grajdului, aflat într-o parte a hanului.

Când s-au apropiat cu caii, sătenii au alergat înaintea lor să le deschidă larg porțile. În curte, sub ferestrele hanului, era o arenă mare.

O dată pe an, în zi de sărbătoare, în sat venea un ursar cu un urs prins în lanț și lumea paria câți câini va ucide el și cât de mult se va apropia de beregata fiarei cel mai curajos dintre ei, până când ursarul declara jocul închis și spectacolul se termina pe anul acela.

Un stâlp înfipt în mijloc arăta locul unde erau legați urșii cu lanțul de picior, pentru ca apoi câinii să fie asmuțiți asupra lor. Arena fusese împrejmuită și înălțată cu bârne de lemn și scânduri, astfel încât peretele dinăuntru ajungea aproape de nivelul ferestrelor de la primul cat al hanului.

— Pot să sară, a explicat țăranul. Vârcolacii pot să sară, toată lumea știe. L-am ridicat atât de înalt, încât nici dracul nu-l mai sare.

Sătenii au dezlegat frânghiile legate de cai și au târât lighioana prinsă în plasă spre groapa urșilor. Animalul se zbătea mai abitir, împotrivindu-se. Doi țărani au început să-l împungă cu furcile ca să-l facă să meargă, iar el a început să urle de durere, să mârâie și să se zbată mai tare în plasă.

— Și cum o să-l eliberați în groapa urșilor? s-a mirat Freize cu voce tare.

Toată lumea a tăcut. Era limpede că nimeni nu se gândise la asta.

— Îl închidem acolo și-l lăsăm să iasă singur, a propus cineva.

— Eu nu mă apropii de el, a spus un altul.

— Numai o dată dacă te mușcă, te prefaci în vârcolac, l-a avertizat o femeie.

— Ba suflarea lui otrăvită te omoară, a contrazis-o altcineva.

— Dacă apucă să-ți simtă gustul sângelui, te urmărește până te prinde, a mai adăugat un altul.

Fratele Peter, Luca și cele două domnițe au intrat pe ușa din față a hanului și au cerut odăi pentru odihnă și adăpost pentru cai. Luca a plătit și pentru o cameră cu vedere spre groapa urșilor și s-a dus la fereastră să se uite la Freize, care stătea în arenă cu fiara ce se zbătea în plasă lângă el. Așa cum se aștepta, slujitorul lui nu se îndurase să lase singur și prizonier în plasă nici măcar un astfel de monstru.

— Adu-i o găleată cu apă ca să bea și niște carne să mănânce după ce iese, i-a spus Freize grăjdarului. Și poate un codru de pâine dac-o vrea.

— Dar este o fiară a iadului, s-a împotrivit grăjdarul. Nici nu mă gândesc s-o îngrijesc. N-o să cobor în groapă. Dacă suflă spre mine?

O clipă, Freize a părut că se va lua la harță cu el, dar pe urmă s-a răzgândit și a clătinat din cap.

— Fie, a zis el. Îi e cuiva milă de fiara asta? Nu? Vasăzică aveți curaj s-o prindeți și s-o chinuiți, dar n-are nici unul curajul să-i dea de mâncare. Bine. Atunci, am să-i dau eu ceva să mănânce, că poate când s-o dezlega din nodurile astea și și-o mai reveni după ce-ați târât-o pe drum trei verste, o să vrea și ea o gură de apă și o îmbucătură de carne.

— Vezi că mușcă! i-a zis cineva și toată lumea a râs.

— Ba n-o să mă muște deloc! a răspuns Freize, fără să-i asculte. Pentru că pe mine nu mă atinge nimeni fără voia mea și pentru că n-aș fi atât de prost să stau aici când iese. Nu ca alții, care au trăit în preajma ei și s-au văitat c-o auzeau mirosind pe la ușa lor, dar le-a luat luni de zile ca s-o prindă.

Înțepătura lui a stârnit un cor de voci mânioase, dar Freize nici nu le-a luat în seamă.

— Vrea careva să mă ajute? a întrebat el din nou. Bine, iar dac-așa stă treaba, vă rog să plecați, că eu nu-s spectacol ambulant.

Cei mai mulți au plecat, doar câțiva mai tineri au rămas pe loc, pe scândura din afara arenei, pusă ca spectatorii să poată privi în picioare ce se petrece înăuntru. Freize n-a mai zis nimic, doar a stat și a așteptat răbdător până când și aceștia s-au dus târșâindu-și picioarele și înjurându-l că s-a amestecat în treburile lor.

Când curtea s-a golit de lume, Freize a adus o găleată cu apă, s-a dus în bucătărie să ia o halcă de carne crudă și un codru de pâine, apoi le-a pus jos în arenă, aruncând o privire spre fereastra de sus a hanului, unde Luca și cele două domnițe stăteau și se uitau.

— Și ce-o vrea conașul să facă cu tine, asta o să aflăm la vremea cuvenită, i-a spus Freize ghemotocului din plasă, care s-a foit și a scheunat încet. Dar Domnul îl va îndruma să te judece drept, chiar dacă ești de-al lui Satana și trebuie să mori cu o săgeată de argint înfiptă în inimă. Eu am să te

hrănesc și am să-ți dau apă, căci și tu ești o creatură de-a Domnului, chiar dacă din cele decăzute, că nu cred că așa ai vrut tu.

***

Luca a început ancheta vârcolacului imediat după ce-au mâncat. Cele două domnițe s-au retras în odaia lor, în timp ce fratele Peter și Luca au chemat martorii rând pe rând, să spună cum a băgat în sperieți vârcolacul tot satul.

Toată după-amiaza au ascultat povești despre zgomote auzite în toiul nopții, despre cum cineva încerca ușor clanța ușilor și despre oi dispărute din turmele ieșite la pășune și păzite de băieții din sat. Băieții au mărturisit că au văzut un lup fioros și singuratic cum a ieșit din pădure și a înșfăcat un miel rătăcit de mama lui. Ei ziceau că uneori lupul alerga pe patru picioare, alteori se ridica în două, ca omul. Înfricoșați peste măsură, nu mai voiau să urce cu oile pe munte la pășunat, ci stăruiau să rămână în apropierea satului. Un mic păstor, un băiețaș de șase ani, le-a spus că fratele lui mai mare fusese mâncat de vârcolac.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Luca.

— Acum șapte ani, cel puțin, a răspuns băiatul. Eu nici nu l-am prins, că s-a dus cu un an înainte să vin eu pe lume. Și de-atunci mama tot plânge după el.

— Dar cum s-a întâmplat? l-a întrebat Luca.

— Sătenii ăștia ne spun povești, i-a șoptit fratele Peter. Zece contra unu că băiatul minte sau că fratele lui a murit de vreo boală scârboasă, iar ei nu vor să recunoască.

— Mama căuta un miel rătăcit, iar el mergea cu ea, ca de obicei, a zis băiatul. Mi-a povestit ea că s-au oprit să-și mai tragă sufletul și că el s-a așezat în poala ei. L-a luat somnul în brațele ei și a închis și ea o clipă ochii. Când s-a trezit, el

nu mai era. S-a gândit că e pe-aproape și l-a strigat și l-a căutat peste tot, dar nu l-a mai găsit.

— Prostie curată, nu s-a putut stăpâni fratele Peter.

— Dar ea de ce-a crezut că l-a luat vârcolacul? a întrebat Luca.

— A văzut urme de lup pe pământul moale de lângă pârâu, a zis băiatul. A alergat și l-a tot strigat și, când a văzut că nu-l găsește, a dat fuga acasă la tata și el l-a căutat multe zile, a luat urma haitei, dar nici măcar el, care e cel mai mare vânător din sat, n-a reușit să îl găsească. Atunci și-au dat ei seama că l-a luat vârcolacul. L-a luat și a dispărut cu el, așa fac ei.

— Am să vorbesc cu mama ta, a hotărât Luca. Vrei să-i spui tu să vină la mine?

Băiatul a șovăit.

— N-o să vină, a zis el. O doare sufletul după el și-acum. Și nu mai povestește la nimeni ce-a fost.

Fratele Peter s-a aplecat spre Luca și i-a vorbit în șoaptă:

— Am mai auzit astfel de povești de zeci de ori, a spus el. Se prea poate că băiatul avea un beteșug și ea l-a înecat pe ascuns în râu, apoi a venit acasă la bărbatu-său și i-a spus o minciună gogonată. N-o să vrea s-o întrebăm despre asta și n-are nici un rost s-o obligăm să spună adevărul. Ce-a fost a fost.

Luca s-a întors spre secretarul său și și-a ridicat hârtiile în dreptul feței, astfel încât băiatul să nu-și dea seama ce spune.

— Frate Peter, eu conduc aici o anchetă despre un vârcolac. Voi sta de vorbă cu oricine știe câte ceva despre așa un musafir diavolesc. Știi că asta e datoria mea. Dacă în timpul ăsta descopăr că într-un sat s-a întâmplat ca un copil să fie omorât, atunci am să cercetez și asta. Misiunea mea este să cercetez tot ce neliniștește humea creștină: tot – păcate mari

și mici. Este datoria mea să știu ce se petrece și dacă este un semn ce prevestește sfârșitul lumii. Moartea unui copilaș, ivirea unui vârcolac, toate sunt semne.

— Chiar trebuie să știi tot? a întrebat sceptic fratele Peter. Nu trebuie să ne scape nimic?

— Nimic, a spus Luca. E blestemul meu și îl port asemenea vârcolacului. El trebuie să se dezlănțuie turbat. Eu trebuie să știu. Doar că eu sunt în slujba Domnului, iar el e în slujba Satanei și e condamnat să moară. S-a întors apoi spre băiat: Am să vin eu la mama ta.

S-a ridicat de la masă și, împreună cu fratele Peter și cu băiatul – care se cam codea și se înroșise până în vârful urechilor —, a coborât scările să iasă din han. Chiar când ajunseseră la ușa din față, au apărut Isolda și Ishraq, care coborau și ele.

— Unde vă duceți? a întrebat Isolda.

— Să vorbim cu nevasta unui țăran, mama acestui flăcău, a spus Luca.

Fetele s-au uitat la fratele Peter, posac și care nu părea să consimtă cu bucurie la ieșire.

— Putem să venim și noi? a întrebat Isolda. Tocmai voiam să ne plimbăm puțin.

— Noi facem o anchetă, nu o vizită de curtoazie, a ținut să spună fratele Peter.

— Oh, de ce nu? a replicat Luca, iar Isolda i s-a alăturat, în timp ce micul păstor, neștiind dacă să se rușineze sau să fie mândru de atenția ce i se acordă, a pornit-o înainte. Câinele lui ciobănesc, care se întinsese la umbra unei căruțe din fața hanului, a ciulit urechile când l-a văzut și l-a urmat în fugă.

Băiatul i-a condus afară din piața prăfuită, apoi au urcat pe niște trepte tăiate grosolan spre un drum ce șerpuia în sus pe coasta dealului, de-a lungul unui pârâu cu ape repezi, după care s-au oprit la o gospodărie mică având în fața curții

un iaz frumos pentru rațe și un izvor ce cădea de pe o stâncă nu prea înaltă din spatele ei. Un acoperiș dărăpănat din țigle acoperea casa cu ziduri sărăcăcioase, făcute din lut și nuiele, altădată spoite cu var alb, acum însă îngălbenite. Ferestrele nu aveau geamuri, dar obloanele stăteau larg deschise în soarele după-amiezii. În ogradă aveau câțiva pui și o scroafă cu purcei, în livada împrejmuită de alături. Mai în spate, în câmp, se vedeau două vaci de preț, una chiar cu vițel. Când au intrat cu toții pe aleea pietruită, ușa casei s-a deschis și o femeie între două vârste, cu părul legat cu o basma și cu un șorț din pânză de sac prins peste rochia țesută în casă, a ieșit afară, cu treburile sale. S-a oprit mirată când i-a văzut pe străinii ce păreau a fi oameni cu stare.

— Ziua bună, a zis ea uitându-se când la unul, când la altul. Tomas, ce-ai făcut de-ai adus la noi acasă așa niște boieri? Ori a făcut vreo boacănă, domnule? Să vă omenesc cu ceva?

— E omul de la han, cu vârcolacul, a zis Tomas cu sufletul la gură. A vrut să vină să te vadă, da' eu i-am zis să nu vină.

— Ar fi trebuit să-ți ții gura, l-a mustrat ea. Copiii mici, mai ales niște mucoși ca tine, n-au ce să vorbească cu niște oameni de seamă. Dă fuga în cămară și adu un urcior din cea mai bună bere și să nu mai scoți o vorbă. Domnilor, doamnelor – nu vreți să ședeți puțin?

A arătat cu mâna spre o bancă făcută într-un perete scund de piatră din fața casei. Isolda și Ishraq s-au așezat și i-au zâmbit femeii.

— Foarte rar vine cineva pe la noi, a zis ea. Și niciodată doamne.

Tomas a ieșit din casă aducând două scăunele cu trei picioare cioplite din lemn, pentru fratele Peter și pentru Luca, apoi a dat fuga înapoi să aducă urciorul cu bere, un pahar și trei căni. El i-a dat sfios paharul Isoldei, iar pentru ceilalți a turnat berea în căni.

Luca și fratele Peter s-au așezat pe scăunele și femeia a rămas în picioare în fața lor, răsucind cu mâna un colț al șorțului.

— E băiat cuminte, a zis ea. N-a vrut să vorbească răutăți. Să ne iertați dacă v-a supărat.

— Nu, nu, a fost cuviincios și de ajutor, a spus Luca.

— Vă face cinste, a asigurat-o Isolda.

— Și crește mare și puternic, a adăugat Ishraq.

Mama s-a luminat la față, mândră de băiatul ei.

— Așa e, a zis ea. În fiecare zi îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi l-a dat.

— Dar ați mai avut un băiat înaintea lui, a spus Luca și a pus cana jos. Ne-a povestit că a avut un frate mai mare, a continuat el cu grijă.

O umbră a trecut peste chipul senin și plăcut al femeii și dintr-odată ea a părut foarte obosită.

— Am avut. Dumnezeu să mă ierte că l-am scăpat o clipă din ochi.

De cum și-a adus aminte de el, femeia n-a mai putut să vorbească și a întors capul să se uite în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Isolda.

— Vai mie, l-am pierdut. L-am pierdut într-o clipită. Dumnezeu să mă ierte pentru ea. Dar eram o mamă tânără și atât de ostenită, că am adormit și-atunci el a dispărut.

— În pădure? a întrebat Luca.

Femeia a încuviințat fără cuvinte.

Isolda s-a ridicat și, încetișor, a poftit-o pe femeie să se așeze pe bancă.

— L-au luat lupii? a întrebat ea cu glas scăzut.

— Eu așa cred, a spus femeia. Chiar atunci se zvonise că umblau lupi prin pădure, de-aia plecasem să caut mielul, nădăjduiam să-l găsesc până la căderea nopții. A arătat cu mâna spre oile de pe câmp. N-avem turmă mare. Fiecare

mielușel contează pentru noi. M-am oprit să-mi trag sufletul un pic. Băiatul ostenise și el, așa că ne-am așezat să ne odihnim. N-avea nici patru ani, Dumnezeu să-l ierte. O clipă ne-am întins și eu am adormit. Când am deschis ochii, el nu mai era.

Isolda i-a pus o mână pe umăr ca s-o mai aline.

— I-am găsit cămășuța, a continuat femeia cu lacrimi în glas. Dar asta după câteva luni. A dat de ea un băietan care căuta cuiburi de pasăre prin pădure. A găsit-o sub o tufă.

— Avea sânge pe ea? a întrebat Luca.

Ea a scuturat din cap.

— O spălaseră ploile, a spus femeia. Dar am dus-o la preot și a ținut o slujbă pentru sufletul lui nevinovat. Preotul a zis să-mi îngrop dragostea pentru el și să fac alt copil – și apoi Dumnezeu mi l-a dat pe Tomas.

— Sătenii au prins o fiară despre care spun că este vârcolac, a spus fratele Peter. Vrei să acuzi fiara de uciderea copilului?

Se aștepta ca ea să izbucnească, să învinuiască fără contenire, dar ea l-a privit obosită, de parcă se frământase și se gândise prea mult timp la asta.

— De bună seamă că atunci când am auzit de vârcolac, m-am gândit că poate el mi l-a luat pe Stefan, dar nu știu. Nici măcar nu știu dacă l-a luat un lup. Poate s-o fi rătăcit, o fi căzut în râu și s-o fi înecat, ori într-o râpă, ori pur și simplu s-o fi pierdut în pădure. Am văzut urme de lupi, dar n-am văzut urmele băiatului meu. M-am gândit la asta în fiecare zi de-atunci și tot nu știu ce să spun.

Fratele Peter a clătinat din cap și a strâns din buze, apoi s-a uitat la Luca.

— Vrei să scriu ce a mărturisit și să-și pună degetul pe hârtie?

Luca a scuturat din cap.

— Putem să facem asta mai târziu dacă va fi nevoie, a spus el. Apoi s-a înclinat în fața femeii: Mulțumim pentru ospeție, gazdă bună. Care ți-e numele?

Femeia și-a șters ochii cu colțul șorțului.

— Îmi zice Sara Fairley, a răspuns ea. Soața lui Ralph Fairley. Suntem oameni buni, puteți să întrebați, ne știe toată lumea din sat.

— Vrei să depui mărturie împotriva vârcolacului?

Pe chipul femei a dat să apară un zâmbet încărcat de amărăciune.

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, a zis ea cu simplitate. Mă căznesc să nu mă mai gândesc la el. Să fac ce mi-a zis preotul, să-mi îngrop necazul odată cu cămășuța băiatului meu și să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru al doilea copil.

Fratele Peter a șovăit.

— Cu siguranță îl vom judeca și, dacă se dovedește că e vârcolac, o să moară.

Ea a clătinat din cap.

— Băiatul meu nu se mai întoarce, a zis ea încet. Dar m-aș bucura în suflet să știu că toți copiii, și al meu, sunt ocrotiți când se duc cu oile la pășune.

S-au ridicat cu toții și au plecat. În timp ce mergeau pe cărarea pietroasă, fratele Peter i-a oferit brațul Isoldei, iar Luca a ajutat-o pe Ishraq.

— De ce fratele Peter nu o crede? l-a întrebat Ishraq în timp ce-și ținea mâna pe brațul lui și erau destul de aproape ca să vorbească în șoaptă. De ce este mereu atât de bănuitor?

— Nu este la prima anchetă; a mai călătorit în lume și a văzut multe. Stăpâna ta, Isolda, s-a arătat foarte bună cu femeia.

— Are suflet bun, a zis Ishraq. Copii, femei, cerșetori, pentru ei are mereu și punga, și sufletul deschise. Bucătăria castelului dădea douăzeci de porții de mâncare pe zi pentru săraci. Așa a fost ea dintotdeauna.

— Și a iubit vreodată pe cineva mai mult? a întrebat-o Luca, încercând să pară nepăsător. Ajunseseră la un bolovan mai mare în drum și Luca a pășit peste el, apoi s-a întors spre Ishraq să o ajute să treacă. Ea a început să râdă.

— Asta n-are a face cu vreo anchetă, i-a spus ea. Apoi, când l-a văzut roșind, a adăugat: Ah, domnule inchizitor! Chiar trebuie să le știi pe toate?

— Mă interesa doar să…

— Pe ni-meni. Trebuia să se mărite cu un grăsan nesuferit și păcătos, pe care niciodată nu l-ar fi cinstit. Nu s-ar fi înclinat niciodată în fața lui. Jurământul de celibat l-a făcut cu ușurință. Nu i-a fost greu. Își iubește pământurile și supușii. Nici un bărbat nu i-a aprins inima. Ishraq a făcut o pauză ca să-l tachineze. Până acum, a încheiat ea.

Luca a privit în altă parte.

— O tânără atât de frumoasă a hotărât să…

— Întocmai, a spus Ishraq. Dar povestește-mi despre fratele Peter. Întotdeauna este atât de nesuferit?

— Acum, avea niște bănuieli în legătură cu mama băiatului, a explicat Luca. Crede că ea și-ar fi omorât copilul și-ar fi încercat să dea vina pe lupi. Eu nu cred, dar, firește, prin satele astea uitate de lume, se pot întâmpla multe.

Ishraq l-a contrazis, scuturând din cap cu hotărâre.

— N-a făcut așa ceva. Femeia aceea se teme de lupi. Nu degeaba ea n-a coborât în sat, deși toți ceilalți au fost acolo să vadă când e adus vârcolacul.

— De unde știi? a întrebat-o Luca.

Ishraq s-a uitat la el de parcă ar fi fost orb.

— N-ai văzut ce grădină avea?

Luca își amintea vag că era o grădină bine îngrijită, plină cu flori și cu tot felul de ierburi. Avea un strat de legume și ierburi pentru mireasmă lângă intrarea în bucătărie, iar pe aleea din fața casei se revărsau tufe de flori și levănțică. Erau

și niște dovleci uriași de toamnă într-un răzor și struguri în bolta de la intrare. Era o grădină de țară obișnuită: cu plante pentru leacuri tămăduitoare, dar și care bucurau ochii.

— Sigur că am văzut-o, dar nu-mi amintesc nimic neobișnuit.

Ea a zâmbit.

— Cultiva vreo zece feluri de aconit, în șase culori, iar băiatul avea la pălărie o crenguță înflorită de aconit. Avea ghivece de flori la toate ferestrele și la fiecare intrare – n-am mai văzut niciodată atât de multe și în așa de multe culori, de la roz până la alb și violet.

— Și? a întrebat Luca.

— Cum, nu cunoști plantele de leac? l-a întrebat Ishraq în glumă. Un mare inchizitor ca tine?

— Nu le cunosc așa de bine ca tine. Ce este aconitul?

— Numele din popor al aconitului este mărul-lupului, a zis ea. Oamenii îl folosesc de sute de ani împotriva lupilor și a vârcolacilor. Dacă îl usci și-l faci pulbere, poți să otrăvești un lup. Dacă-l dai unui vârcolac, poate deveni din nou om. Dacă e prea mult, poate ucide pe loc un vârcolac, depinde de cum a fost preparată planta și de cât de mult este forțat lupul să mănânce din ea. Un lucru e sigur: lupii nu se ating de ea, lupii nici măcar nu se apropie de ea. Mai repede și-ar lepăda blana, decât să se atingă de ea. Nici un lup nu poate intra în casa aceea – femeia și-a construit o fortăreață din aconit.

— Crezi că asta dovedește că povestea ei e adevărată și că se teme de lupi? Că le-a plantat ca să se păzească de lup, în caz că vine după ea?

Ishraq a arătat cu capul spre băiețelul care țopăia ca un ied înaintea lor, în timp ce îi conducea înapoi în sat, cu o crenguță de aconit prinsă în panglica pălăriei.

— Aș zice mai degrabă ca să-l apere pe el.

***

Când au ajuns înapoi la han, Luca, fratele Peter și fetele au găsit o mică adunare la poarta grajdului.

— Ce mai e și asta? a întrebat Luca strecurându-se prin mulțime ca să ajungă în față.

Freize ținea poarta pe jumătate deschisă și nu lăsa să intre decât câte o persoană, care îi punea în palmă un gologan drept plată.

— Ce faci aici? l-a întrebat Luca pe un ton aspru.

— Îi las pe oameni să vadă fiara, i-a răspuns Freize. Dacă tot erau așa de curioși, am zis să-i lasăm s-o vadă. M-am gândit că e spre binele obștesc. Dovedim măreția lui Dumnezeu arătându-l oamenilor pe acest biet păcătos.

— Și ce te-a făcut să crezi că este corect să iei bani pentru asta?

— Fratele Peter își face mereu griji din cauza cheltuielilor, i-a amintit Freize îndatoritor, arătând cu capul spre secretar. M-am gândit că ar fi bine să contribuie și fiara la cheltuielile de judecată.

— E ridicol, a spus Luca. Închide poarta. Oamenii n-au voie să intre și să se holbeze la ea. Aici are loc o anchetă, nu este circ ambulant.

— Sigur că oamenii vor să-l vadă, a intervenit Isolda. Dacă ei cred că de ani de zile este o primejdie pentru viața lor și pentru oile lor. Sigur că vor să știe că a fost prins.

— Atunci, lasă-i să-l vadă, dar nu le mai cere bani pentru asta, a spus Luca nervos. Nici măcar nu l-ai prins tu, de ce să te dai drept stăpânul lui?

— Pentru că eu i-am desfăcut legăturile și i-am dat să mănânce, a spus Freize pe un ton firesc.

— E liber? a întrebat Luca.

— L-ai eliberat? a întrebat și Isolda neliniștită.

— I-am tăiat sforile și am ieșit repede din groapă. Apoi el s-a rostogolit și s-a târât afară din plase, a zis Freize. A băut apă, a mâncat câte ceva și acum stă întins pe jos și se odihnește. Nu e cine știe ce de văzut, dar sunt oameni simpli și pe-aici nu se întâmplă mare lucru. Și-apoi, pentru copii și idioți, intrarea e la jumătate de preț.

— Aici nu există decât un singur idiot, a rostit Luca pe un ton aspru. Și nu e din satul ăsta. Lasă-mă să intru, vreau să-l văd.

A intrat pe poartă și ceilalți l-au urmat. Freize a strâns liniștit gologanii de la sătenii care mai așteptau afară, apoi a deschis larg poarta, să intre toată lumea.

— Aș face rămășag că ăsta nu e lup, i-a zis el încet lui Luca.

— Cum adică?

— L-am văzut când a ieșit din plasă. Acum stă încovrigat la umbră și nu prea îți dai seama, dar n-am mai văzut așa o arătare. Are gheare lungi și coamă și se tot ridică pe picioarele dindărăt, nu seamănă deloc a lup.

— Și-atunci ce fel de animal este? l-a întrebat Luca.

— Nu știu să zic, a spus Freize. Dar nu seamănă a lup.

Luca a clătinat din cap și s-a dus spre groapa urșilor. Un șir de trepte din lemn urca spre un postament circular, astfel încât spectatorii care veneau la luptele cu ursul să poată sta în jurul arenei și să privească peste împrejmuirea din lemn.

Luca a urcat scara și a înaintat pe postament, să poată să urce și fratele Peter, cele două fete și micul păstor.

Animalul se ghemuise lângă peretele din față, cu picioarele adunate sub el. Avea o coamă lungă și pielea înnegrită de soare și de vânt, decolorată de noroi și de cicatrici. Pe gât i se vedeau două urme de sfoară și, din când în când, își lingea o labă care îi sângera. Doi ochi negri priveau prin coama

încâlcită și, în timp ce Luca o privea, fiara și-a arătat colții și a mârâit.

— Ar trebui să-l legăm și să-i crestăm pielea, a fost de părere fratele Peter. Dacă este vârcolac, vom găsi blană de lup sub piele. Asta va fi dovada.

— Ar trebui să-l omorâți cu o săgeată de argint, a strigat unul dintre săteni. Numaidecât, înainte ca luna să înceapă să crească. Atunci va deveni mai puternic, ei cresc odată cu luna. Mai bine să-l omorâm acum, cât e prins și nu are puteri mari.

— Când e lună plină? a întrebat Luca.

— Mâine seară, a răspuns Ishraq.

Băiețelul de lângă ea a luat crenguța de aconit de la pălărie și a aruncat-o spre animalul ghemuit pe jos. Acesta s-a retras speriat.

— Uitați! a zis o voce din mulțime. Ați văzut? Se teme de mărul-lupului. E vârcolac. Să-l omorâm pe dată. Ce mai stăm? Să-l omorâm cât e slăbit de puteri!

Cineva a luat o piatră și a aruncat-o spre el. Lovit în spinare, animalul a tresărit, a mârâit și s-a tras înapoi, de parcă ar fi vrut să treacă prin peretele înalt al gropii.

Unul dintre oameni i s-a adresat lui Luca.

— Cinstite judecător, noi nu avem îndeajuns argint ca să facem o săgeată. N-aveți niște argint pe care să ni-l vindeți, ca să făurim un cap de săgeată? Ne-ați face un mare bine. Altfel, ca să trimitem pe careva la Pescara, la cămătarul de-acolo, ne-ar lua câteva zile.

Luca i-a aruncat o privire fratelui Peter.

— Avem ceva argint la noi, a zis acesta precaut. Proprietatea sfântă a Bisericii.

— Putem să vi-l vindem, a hotărât Luca. Dar vom aștepta să se facă lună plină înainte să omorâm fiara. Vreau să văd cu ochii mei cum se preschimbă. Dacă vom vedea că s-a

prefăcut în lup, atunci vom ști că este fiara de care ziceți și că putem s-o omorâm.

Omul a încuviințat din cap.

— Vom face săgeata din timp, să fim pregătiți.

Apoi a intrat în han împreună cu fratele Peter, ca să tocmească argintul, iar Luca s-a întors spre Isolda, trăgând aer în piept cu putere. Știa încă din copilărie că se emoționează ușor.

— Voiam să te rog, adică să zic mai devreme, aici nu au decât o cameră pentru luat masa... de fapt, vreți să cinați cu noi diseară? a întrebat el.

Ea a părut ușor surpinsă.

— Mă gândeam ca eu și Ishraq să luăm masa în odaia noastră.

— Ați putea mânca împreună cu noi la masa cea mare, a zis Luca. E mai aproape de bucătărie, mâncarea ar fi mai caldă, abia scoasă din cuptor. Nimeni n-ar avea de ce să se plângă.

Ea s-a îmbujorat și a privit în altă parte.

— Mi-ar plăcea să...

— Dacă te rog..., a spus Luca. Aș vrea să știu ce părere ai despre...

N-a mai continuat, neștiind ce să spună. Ea a observat imediat că șovăie.

— Părerea mea despre? l-a întrebat ea cu o privire surâzătoare. Ai hotărât deja ce vei face cu vârcolacul și curând vei primi porunca pentru următoarea misiune. La ce ți-ar mai folosi părerea mea?

— Nu știu. Nu mai spun nimic, a răspuns el zâmbind mâhnit. Voiam doar însoțirea dumitale. Călătorim împreună, dumneata, eu, fratele Peter și Ishraq, Freize, care a jurat să-ți fie cavaler – m-am gândit doar că ar fi frumos să luați masa cu noi.

Ea a zâmbit, văzând cât era de sincer.

— O să fie o bucurie să petrec această seară împreună cu voi, a vorbit ea drept. Își dădea seama că voia să-l atingă, să-i pună mâna pe umăr sau să se apropie mai mult de el. Nu credea că era dorință ceea ce simțea ea; mai degrabă îi era drag să fie aproape de el, să o cuprindă cu brațul de mijloc, să-și apropie capul lui brun de al ei și ea să-i vadă ochii căprui surâzând.

Știa că asemenea gânduri erau o nebunie din partea ei, că era un păcat să stea aproape de el, un novice al vieții monahale, că ea însăși încălca deja jurământul făcut când intrase la mănăstire; așa că s-a dat înapoi.

— Ishraq și cu mine vom veni la cină ca de sărbătoare, a zis ea la întâmplare. Ishraq i-a cerut hangiului să ne-aducă în cameră cada pentru îmbăiere. El a zis că e curată nebunie din partea noastră să ne îmbăiem acum, când nici măcar nu e Vinerea Mare – doar atunci se spală ei –, dar noi am stăruit că n-o să ne îmbolnăvim din cauza asta.

— Atunci am să vă aștept la cină, a zis el. Pregătite ca de Sfintele Paști.

A sărit jos de pe platformă și a întins mâinile ca s-o ajute să coboare. Ea l-a lăsat să o ia în brațe și, când el a așezat-o jos, a ținut-o puțin mai mult decât era nevoie ca să se asigure că e bine. El a simțit că ea s-a aplecat ușor spre el, nu se poate să se fi înșelat; dar pe urmă ea s-a îndepărtat și el a fost sigur că se înșelase. Nu putea să-i citească mișcările, nu-și putea închipui ce gândea, iar jurământul celibatului nu-i îngăduia să se apropie mai mult de ea. În orice caz, ea spusese că va veni la cină și că se va bucura să ia masa cu el. Măcar de asta era sigur, se gândea Luca în timp ce Isolda și Ishraq au dispărut pe ușa hanului.

Luca a ridicat privirea rușinat, noroc că Freize nu fusese atent la mica lor conversație. El urmărea cu grijă mișcările vârcolacului care se învârtea de colo-colo, cum face un câine

înainte să se așeze. Când acesta s-a liniștit și nu s-a mai mișcat, Freize și-a anunțat asistența puțin numeroasă:

— Gata, a adormit. Spectacolul s-a terminat. Puteți să veniți și mâine.

— Și mâine vrem să-l vedem gratis, a cerut cineva. E vârcolacul nostru, noi l-am prins, n-ai de ce să ne ceri bani ca să-l vedem.

— Da, dar eu îi dau să mănânce, a zis Freize. Și stăpânul meu plătește ca să fie ținut. Și el va cerceta creatura și-o va omorî cu o săgeată făcută din argintul nostru. Așa că vârcolacul e al nostru.

Cei câțiva săteni încă mormăiau nemulțumiți că trebuiau să plătească pentru a vedea fiara, în timp ce Freize i-a gonit din curte și a închis porțile în urma lor. Luca a intrat în han și Freize s-a dus la ușa din dos, care dădea în bucătărie.

— Ai ceva dulce de mâncare? a întrebat-o el pe bucătăreasă, o femeie durdulie și cu părul închis la culoare, care făcuse deja cunoștință cu lingușelile lui Freize. Sau măcar ceva dulce pe jumătate din cât e zâmbetul tău? s-a corectat el.

— Cară-te de-aici, a zis ea. Ce tot vrei?

— O felie de pâine proaspătă cu o lingură de gem ar fi binevenită, a spus Freize. Sau poate niște prune zaharisite?

— Prunele sunt pentru doamna, a zis ea hotărâtă. Dar pot să-ți dau o felie de pâine.

— Sau două, a fost de părere Freize.

Ea a clătinat din cap a dezaprobare, dar până la urmă a tăiat două felii groase dintr-o pâine de secară, a trântit pe ele două linguri de gem, apoi le-a pus una peste alta.

— Poftim! Și să nu mai vii să-mi ceri. Acum pregătesc cina și n-am cum să stau să-ți dau și ție de mâncare la ușa bucătăriei. N-am mai avut atâția boieri în casă până acum, unde mai pui că unul a fost trimis chiar de Sfântul Părinte!

Am și-așa destulă treabă, nu-mi trebuie să mai stai și tu pe la ușă toată ziua.

— Ești o prințesă, a asigurat-o Freize. O prințesă tăinuită. Nu m-aș mira deloc să te ia cineva într-o bună zi ca să fii prințesă într-un castel.

Ea a râs încântată și l-a împins afară din bucătărie, trântind ușa după el, iar Freize s-a urcat din nou pe platformă să se uite în groapa urșilor, unde vârcolacul se întinsese pe jos și stătea liniștit.

— Uite-aici, a zis Freize încercând să-l ademenească cu felia de pâine cu gem. Uite – îți place pâinea cu gem? Mie îmi place.

Fiara a ridicat capul și s-a uitat prevăzătoare la Freize. Și-a țuguiat buzele și a mârâit ușor. Freize a luat o îmbucătură din cele două felii, apoi a rupt o bucățică și a aruncat-o spre animal.

Fiara s-a dat speriată înapoi când bucata de pâine a căzut, dar pe urmă a adulmecat-o și s-a întins spre ea.

— Haide, a îndemnat-o Freize în șoaptă. Mănâncă. Încearcă. S-ar putea să-ți placă.

Fiara a amușinat cu încet, cu grijă spre bucățica de pâine, apoi s-a apropiat tiptil, mai întâi cu labele mari din față, puțin câte puțin, apoi cu tot corpul. A mirosit-o, apoi a lins-o și a hăpăit-o dintr-o singură mișcare. Pe urmă s-a așezat ca un sfinx și se uita la Freize.

— Bravo, a zis Freize, vrând să îi dea curaj. Mai vrei?

Animalul stătea și se uita la Freize care a mai luat o îmbucătură, a mestecat-o cu poftă, apoi a rupt o bucățică și i-a aruncat-o lui. De data asta, animalul nu s-a mai speriat, ci a urmărit cu atenție bolta făcută în aer de bucata de pâine, apoi s-a repezit spre locul în care căzuse, în mijlocul arenei, apropiindu-se și mai mult de Freize, care stătea aplecat peste parapet.

A înfulecat pâinea imediat, apoi s-a așezat pe picioarele dindărăt, cu ochii ațintiți la Freize. Era limpede că mai voia.

— E bună, a spus Freize, tot cu blândețe. Acum hai și mai aproape.

A aruncat ultima bucată de pâine foarte aproape de unde stătea el, dar vârcolacul nu a îndrăznit să se apropie atât de mult. Poftea la bucata de pâine cu gem plăcut mirositoare, dar s-a dat înapoi din fața lui Freize, deși acesta stătea foarte liniștit și îl îndemna în șoaptă.

— Foarte bine. O să vii mai târziu mai aproape, sunt sigur, a zis el încetișor, apoi s-a dat jos de pe platformă și a văzut că Ishraq îl urmărise în tot acest timp din ușa hanului.

— De ce îl hrănești așa? l-a întrebat ea.

Freize a ridicat din umeri.

— Am vrut să-l văd mai bine, a spus el. M-am gândit să văd dacă îi place pâinea cu gem.

— Dar toți ceilalți îl urăsc, s-a mirat ea. Au de gând să-l omoare peste două nopți. În schimb, tu îi dai să mănânce pâine cu gem.

— Bietul animal, a zis el. Mă îndoiesc că a vrut să fie vârcolac. Pesemne că așa i-a fost dat. Și acum trebuie să moară din cauza asta. Nu mi se pare drept.

— Nu este drept, a zis ea răsplătindu-l cu un zâmbet fugar. Și ai dreptate – probabil că așa este el. Poate că este doar un animal diferit de ce-am mai văzut noi până acum. Cum ar fi un copil schimbat de zâne: o ființă venită din altă parte.

— Și în lumea asta nu e iubit ce e diferit, a constatat Freize.

— Asta așa e, a spus fata care, de când venise pe lume, se deosebise de toți ceilalți, cu pielea ei închisă la culoare și cu ochii negri migdalați.

— Lasă, a zis Freize strecurându-și mâna în jurul taliei lui Ishraq. Ești o fată cu suflet bun. Ce-ai zice să-mi dai un sărut?

Ea a rămas complet nemişcată, fără să cedeze, dar nici să se îndepărteze din strânsoarea lui uşoară. Calmul ei l-a descumpănit mai mult decât dacă fata s-ar fi smucit de lângă el şi ar fi ţipat. Ea stătea ca o statuie, iar Freize încremenise lângă ea, neîndrăznind să mai facă vreo mişcare, ci mai degrabă vrând să-şi retragă braţul, numai că acum nu mai putea să dea înapoi.

— Ai face bine să-mi dai drumul imediat, a zis ea foarte calmă. Freize, te previn. Dă-mi drumul; altfel, o să-ţi pară rău.

Freize a încercat să râdă, sigur pe el, dar nu prea i-a ieşit.

— Şi ce-o să-mi faci? a întrebat el. O să mă baţi? Cu mare bucurie m-aş lăsa pălmuit de o drăguţă ca tine. Ce zici de asta: dă-mi o palmă şi pe urmă sărută-mă mai bine!

— Am să dau cu tine de pământ, a zis ea calmă şi hotărâtă. Are să te doară şi-ai să te simţi ca un prost.

El strâns-o şi mai mult, acceptând provocarea.

— Ah, domniţă scumpă, nu ameninţa niciodată cu ce nu poţi face, a chicotit el apucând-o de bărbie ca s-o întoarcă cu faţa spre el şi să o sărute.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât el nici nu şi-a dat seama cum s-a întâmplat. Acum avea braţul în jurul taliei ei şi se apleca să o sărute, peste numai o clipă ea l-a prins de braţ şi l-a răsucit, l-a apucat şi l-a trântit pe spate, de i-a răsunat scăfârlia pe pietrele tari din curtea noroioasă, după care a şi zbughit-o spre uşa hanului.

— De fapt, eu niciodată nu mă laud cu ce nu pot să fac, a zis ea gâfâind uşor. Şi-ai face bine ca de-acum înainte să nu te mai atingi de mine fără voia mea.

Freize s-a ridicat în picioare, şi-a scuturat haina şi nădragii de noroi, apoi a scuturat ameţit din cap. Când s-a mai uitat o dată, a văzut că ea deja dispăruse.

***

Băiatul de la bucătărie urca anevoie scările, cărând găleți cu apă caldă, iar Isolda și Ishraq le luau de la ușa camerei și le turnau în vasul pentru îmbăiat pe care îl așezaseră în fața focului din odaie. Era un vas mare din lemn, cât jumătate dintr-un butoi de vin, iar Ishraq îl căptușise cu un ștergar și turnase în apă ulei aromat. După ce au închis ușa și au tras zăvorul, s-au dezbrăcat și au intrat în apa caldă din care ieșeau aburi. Isolda a tamponat ușor vânătăile de pe fruntea și de pe umărul lui Ishraq, apoi a întors-o cu spatele și i-a așezat capul pe spate ca să-i spele părul de abanos.

Lumina focului făcea ca pielea lor udă să strălucească, iar fetele vorbeau încet, desfătându-se în apa fierbinte și la căldura focului jucăuș. Isolda a uns cu ulei părul negru și des al lui Ishraq, apoi i l-a prins cu o agrafă în vârful capului.

— Mă speli și pe mine? a rugat-o ea, apoi s-a întors pentru ca Ishraq s-o săpunească pe spate și pe umeri și să-i spele părul auriu și încâlcit. Mă simt de parcă aș avea pe mine toată mizeria de pe drum, a zis ea, apoi a luat un pumn de sare din vasul de alături, l-a amestecat cu ulei în palme și a început să se frece pe brațe.

— Chiar că ai în păr o mică pădure, a zis Ishraq scoțându-i din plete crenguțe mici și frunze.

— Oh, scoate-le! a strigat Isolda. Piaptănă-l, vreau să fie desăvârșit. Mă gândeam să-mi las părul desfăcut în seara asta.

— Îl lași pe umeri? a întrebat Ishraq, trăgând-o de un zuluf.

— Cred că am voie să-mi port părul așa cum vreau, a spus Isolda, mișcând ușor din cap. Nu-i treaba nimănui cum îmi port eu părul, e numai a mea.

— Oh, desigur, a fost de acord Ishraq. Și bineînțeles că pe inchizitor nu-l interesează dacă ai părul ondulat, curat și lăsat pe umeri sau strâns sub voal.

— El a depus un jurământ de credință față de Biserică, la fel și eu, a spus Isolda.

— Tu ai fost obligată să faci acel jurământ, iar acum nu mai are nici o valoare; și, din câte știu, și la el a fost la fel, a spus Ishraq cu îndrăzneală.

Isolda s-a întors și s-a uitat la ea, în timp ce șiroaiele de apă cu săpun i se scurgeau pe spate.

— A jurat credință Bisericii, a repetat ea fără prea multă convingere.

— A fost dus la mănăstire când era mic și nu știa ce legământ face. Dar acum este bărbat în toată firea și se uită la tine de parcă ar fi un bărbat liber.

Isolda a început să se înroșească încet, de deasupra apei în sus, până la fruntea umedă.

— Se uită la mine?

— Știi bine că da.

— Se uită la mine...

— Plin de dorință.

— Nu poți să spui așa ceva, a tăgăduit ea repede.

— Ba uite că spun, a insistat Ishraq.

— Ba nu...

***

Luca ieșise în curte să vadă încă o dată vârcolacul, înainte de cină. Cum stătea el cu spatele la han, a observat la un moment dat în geamul din față reflexia fetelor care se îmbăiau. Pe dată și-a dat seama că trebuia să privească în altă parte, ba, mai mult decât atât, că trebuia să plece imediat și să intre în han fără să se mai uite într-acolo. Știa că imaginea celor două fete frumoase, îmbăindu-se goale împreună, avea să-i ardă în minte ca o flacără și că nu va putea să uite niciodată această priveliște: Ishraq răsucind cu degetele ei cafenii o buclă din părul blond al Isoldei, întinzând balsam

pe fiecare șuviță și prinzând-o în creștetul capului, apoi acoperindu-i delicat cu săpun spatele, cu pielea lucind ca sideful. Luca a rămas înmărmurit, fără să-și mai poată lua ochii de la ele, deși știa că urmărindu-le pe furiș, păcătuia de neiertat, că astfel le insulta oribil, ba mai rău, săvârșea un act imoral, iar când în sfârșit s-a smuls din locul acela și a intrat năucit în han, știa că nu doar o plăcea pe Isolda, că ceea ce simțea el depășea cu mult grija și respectul pentru ea – o dorea cu toată ființa lui.

***

Atmosfera de la cină a fost greu de suportat, de-a dreptul apăsătoare. Fetele au coborât la masă vesele, cu părul încă ud, îmbrăcate ca de sărbătoare. Doar că au fost întâmpinate de doi bărbați abătuți. Fratele Peter nu era de acord să ia cina toți patru, iar Luca nu-și putea scoate din minte imaginea celor două fete în fața focului, cu părul despletit, ca două sirene.

A salutat-o pe Isolda cu glas gâtuit și s-a înclinat tăcut în fața lui Ishraq, apoi s-a întors spre Freize care aducea berea și turna vinul.

— Pahare! Domnițele au nevoie de pahare.

— Sunt pe masă, le vede orice prost, a răspuns Freize cu răceală. Nici nu s-a uitat la Ishraq, în schimb și-a frecat umărul, de parcă l-ar fi durut.

Ishraq i-a zâmbit fără nici un fel de reținere.

— Te-ai lovit, Freize? l-a întrebat ea cu drăgălășenie.

Privirea pe care i-a aruncat-o el ar fi făcut orice altă fată să aibă mustrări de cuget.

— M-a lovit un catâr cu copita, a zis el. Un catâr încăpățânat și prost, care nu știe ce-i bine pentru el.

— Atunci, poate că ar trebui să-l lași în pace, l-a sfătuit ea.

— Așa am să fac, a zis Freize cu răceală în glas. Lui Freize nu trebuie să-i zică nimeni de două ori. Mai ales dacă o face cu asprime.

— Ai fost prevenit, i-a spus ea sec.

— Am crezut că poate îi era frică, a zis el. Prostului ăluia de catâr. Am crezut că poate e mai încăpățânat la început. Nu m-aș fi mirat să mă muște puțin, în semn de dojană și de încurajare totodată. Dar să dea din copită ca un blestemat de catâr nu m-am așteptat.

— Ei, acum știi, i-a spus calm Ishraq.

— Acum știu, a încuviințat el plecând capul cu mândrie jignită.

— Despre ce este vorba? a intervenit Isolda.

— Domnița ar trebui să vă răspundă, a zis Freize rostind mai apăsat primul cuvânt.

Isolda a ridicat din sprânceană spre Ishraq, dar aceasta și-a mutat privirea în altă parte, dând de înțeles că nu vrea să vorbească, și cele două fete n-au mai continuat despre asta.

— Așteptăm toată noaptea pentru cina asta? a întrebat Luca, apoi și-a dat seama că vorbise prea tare și că dăduse impresia de copil răzgâiat. Vreau să spun: Freize, e gata mâncarea?

— Îndată o aduc, stăpâne, a zis Freize, simțindu-se certat, apoi s-a dus în capul scărilor și a poruncit să fie servită cina, strigând pur și simplu după bucătăreasă.

Mai mult cele două fete au vorbit în timpul mesei – despre micul păstor, despre mama lui și despre cât de frumoasă era casa lor. Fratele Peter abia scotea câte-un cuvânt, arătându-și nemulțumirea prin tăcere, iar Luca s-a străduit să se poarte firesc și degajat, dar gândul îi zbura mereu la părul ud și auriu al Isoldei și la strălucirea caldă a pielii ei.

— Să-mi fie cu iertare, a zis el la un moment dat. În seara asta sunt cam zăpăcit.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Isolda.

Fratele Peter l-a cercetat cu mare atenție.

— Nu. Am visat ceva, atâta tot, și mi-au rămas în minte niște lucruri, știți cum e. Când nu poți să-ți iei gândul de la ceva.

— Ce-ai visat? a întrebat Ishraq.

Luca s-a îmbujorat dintr-odată.

— Nu-mi amintesc prea bine. Sunt doar niște frânturi.

— Despre ce?

— Nici asta nu-mi amintesc, a bâiguit Luca. Apoi s-a uitat la Isolda: O să râzi de mine.

Ea a zâmbit politicos și a scuturat din cap.

— Prune zaharisite, a anunțat Freize, așezându-le pe masă. Mare zarvă la bucătărie din cauza lor. Toți copiii din sat așteaptă la ușa din dos să primească și ei dacă mai rămân.

— Mi-e teamă că pricinuim aici un deranj prea mare, a spus Isolda.

— În mod normal, petrecerile cu doamne se potrivesc într-un târg mai mare, a ținut să spună fratele Peter. De-aceea ar trebui să călătoriți alături de un grup mai mare, în care să fie și alte doamne.

— Îndată ce vom întâlni o astfel de adunare, o să ne-alipim și noi, a promis Isolda. Știu că ne-am folosit peste măsură de bunătatea voastră călătorind împreună.

— Și cum v-ați descurca cu banii? a întrebat cu răutate fratele Peter.

— Am de vânzare niște pietre scumpe, a spus Isolda.

— Și au și caii, a adăugat Freize de la ușă. Patru cai buni pe care pot să-i vândă oricând au nevoie.

— Dar care nu sunt ai lor, s-a împotrivit fratele Peter.

— Sunt sigur că nu *dumneata* i-ai furat de la tâlharii la drumul mare, conașul n-ar pune mâna, iar eu n-o să opresc niște cai furați, deci pesemne că sunt ai domnițelor și ele pot să îi vândă, a zis Freize cu hotărâre.

Amândouă fetele au început să râdă.

— Foarte frumos din partea ta, a zis Isolda. Dar mai bine ar fi să-i împărțim cu voi.

— Fratele Peter nu ia nimic de furat, a zis Freize. Și nici bani de la cine vrea să vadă vârcolacul, căci nu-l lasă cugetul.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Peter, pierzându-și răbdarea, și abia atunci Luca și-a ridicat privirea, de parcă abia atunci i-ar fi auzit vorbind.

— Freize, poți să păstrezi banii de la cine a plătit deja să vadă vârcolacul, dar să nu le mai ceri de-acum încolo. Stârnim zâzanie în sat, iar noi avem nevoie de încuviințarea și de bunăvoința lor pentru anchetă. Și de bună seamă că domnițelor trebuie să le rămână caii.

— Înseamnă că avem tot ce ne trebuie, a spus Isolda zâmbind către fratele Peter și privindu-l cu drag pe Luca. Vă mulțumesc tuturor.

— Mulțumim, Freize, a zis Ishraq încet. Caii au venit când tu i-ai fluierat și pe tine te-au urmat.

Freize doar s-a frecat la umăr, de parcă l-ar fi secat de durere, apoi și-a întors capul în altă parte și nu i-a răspuns.

***

Toți s-au dus la culcare devreme. În han nu aveau prea multe lumânări și fetele au luat una ca să-și lumineze drumul până în odaie. După ce au stins focul din odaie și au suflat în lumânare, Ishraq a deschis larg obloanele și s-a uitat în groapa urșilor care se afla chiar sub fereastra lor.

În lumina blândă și palidă a lunii aproape pline, l-a zărit pe Freize pe parapetul arenei, cu picioarele atârnând înăuntru și ținând în mână oase rămase de la cină.

— Haide, vino, l-a auzit ea șoptind. Doar știi ce bune sunt oasele, sigur îți plac mai mult decât pâinea cu gem. Ți-am oprit și niște grăsime, nu s-a răcit încă și e friptă bine. Hai, vino.

Animalul s-a târât spre el ca o umbră și s-a oprit în mijlocul arenei, așezându-se pe picioarele dinapoi ca un câine, cu fața spre el, cu pieptul palid în lumina lunii, cu coama dată pe spate. Aștepta cu ochii ațintiți la Freize, uitându-se la resturile de oase din mâna lui, dar neîndrăznind să se apropie.

Freize a lăsat să cadă unul chiar sub picioarele lui, apoi a aruncat altul puțin mai departe și încă unul și mai departe, apoi a stat nemișcat când animalul s-a repezit la osul cel mai apropiat de el. Ishraq l-a auzit cum a lins osul, apoi cum l-a ros și l-a mâncat. Creatura s-a oprit, s-a lins pe bot și s-a uitat cu jind la următorul os aruncat pe pământul din groapa urșilor.

Nemaiputând să reziste mirosului, s-a apropiat mai mult și l-a luat și pe cel de-al doilea.

— Așa, bravo, a zis Freize, ca să-i dea curaj. Nu-ți face nimeni nimic, doar mănânci. De ăsta, ultimul, ce zici?

Ultima bucată era chiar sub picioarele lui goale atârnând în interiorul arenei.

— Haide, l-a îndemnat Freize. Hai, vino, ce zici? Vii?

Animalul s-a târât până la ultimul os, l-a înhățat și s-a retras, dar numai puțin. Se uita la Freize, iar acesta, fără să-i fie teamă, îl privea și el.

— Ce zici? a întrebat din nou Freize. Îți place osul de miel? Ce zici, animăluțule?

— Bun, a rostit animalul cu o voce subțire și plăpândă, ca de copil. Bun.

***

Ishraq se aștepta ca Freize să sară de pe parapet și să dea fuga în han, să spună că animalul vorbea, dar, spre mirarea ei, acesta nu s-a clintit. Ea și-a acoperit gura cu mâna ca să nu-i scape vreun strigăt. Freize stătea încremenit pe parapetul gropii. Nici nu se mișca, nici nu vorbea și, pentru o clipă, ea

s-a întrebat dacă nu cumva el nu auzise sau dacă ea nu auzise bine ori se înșelase cumva. Freize stătea ca o statuie, animalul stătea și el ca o statuie, privindu-l; lumina lunii s-a însoțit de un lung moment de tăcere.

— E bun, da? a zis Freize cu vocea la fel de liniștită ca până atunci. Și tu ești bun. Îți mai dau și mâine. Poate niște pâine cu brânză la micul dejun. Să văd ce pot să-ți aduc. Noapte bună, animăluțule – sau cum să-ți zic? Cum te cheamă pe tine, animăluțule?

A așteptat, dar n-a primit nici un răspuns.

— Mie poți să-mi spui Freize, a zis omul cu blândețe către animal. Pot să fiu prietenul tău.

Freize și-a trecut picioarele de cealaltă parte a parapetului și a sărit jos, iar animalul a rămas în patru labe ascultând o clipă, apoi s-a întors la adăpostul lui în cealaltă parte a gropii, s-a rotit de trei ori pe loc, așa cum face un câine, apoi s-a încolăcit ca să se culce.

Ishraq a ridicat privirea spre cer. A doua zi avea să fie lună plină și sătenii se așteptau ca puterea animalului să crească odată cu ea. Oare ce va face atunci creatura?

***

A doua zi dimineață, o solie din partea satului a venit la han să le spună străinilor cu politețe, dar și cu hotărâre că nu mai trebuia întârziat cu pedepsirea vârcolacului. Oamenii nu pricepeau ce rost are să mai stea de vorbă inchizitorul cu ei și să scrie toate câte spun. De fapt, tot satul voia să vină la han în seara aceea, când răsărea luna, să vadă cum se preface vârcolacul și să-l omoare.

Luca le-a ieșit în întâmpinare în curte, însoțit de Isolda și Ishraq, în timp ce Freize dispăruse în grajduri și țesăla caii, trăgând cu urechea la ce vorbeau. Fratele Peter rămăsese înăuntru ca să scrie mărturiile.

Veniseră trei bărbați din sat: Ralph Fairley, tatăl băiatului păstor, William Miller, primarul satului, și fratele acestuia. Toți erau hotărâți să vadă cum animalul ia înfățișare de lup, să-l omoare și să se încheie cu ancheta. Fierarul meșterea de zor la săgeata de argint în atelierul lui, așa spuneau.

— Îi pregătim și groapa, le-a spus William Miller, un bărbat cam la patruzeci de ani, cu fața roșie și rotofeie, înfumurat și semeț ca orice om de vază dintr-un sătuc. M-am interesat eu de la cineva de încredere și am aflat că atunci când îngropi un vârcolac neapărat trebuie să fii cu mare băgare de seamă și să respecți niște legi anume, ca să nu mai învie pe urmă. Și ca să fim siguri că fiara va rămâne moartă pe veci și nu se va mai scula din mormânt, am poruncit oamenilor să-i sape groapa la răscruce de drumuri, afară din sat. Îl îngropăm cu un țăruș înfipt în inimă și acoperim mormântul cu iarba mărul-lupului. O femeie din sat, bună gospodină, crește mărul-lupului de ani de zile. Omul și-a întărit spusele, ca și când ar fi vrut să-l liniștească pe Luca: O săgeată de argint și un țăruș în inimă. Și pus pe mormânt mărul-lupului. Așa se face.

— Credeam că așa se face pentru strigoi, a spus Luca enervat. Credeam că strigoii se îngroapă la răscruce.

— De ce să n-avem și noi grijă? a zis domnul Miller, ieșindu-și din piele de încredere în propria judecată. De ce să nu facem treburile cum se cade, acum că l-am prins în sfârșit și putem să-l omorâm când ne convine? Mă gândeam să-l omorâm la miezul nopții, cu săgeata de argint. Și să arătăm și însemnătatea faptului. Eu însumi o să vin. Mă gândeam să-i înmânez eu arcașului săgeata de argint și poate chiar să țin o cuvântare scurtă.

— Aici nu este bâlci, a spus Luca. Este vorba despre o anchetă, iar eu am fost numit inchizitor de către Sfântul Părinte. Nu pot să primesc aici tot satul, să fiu de acord cu

o condamnare la moarte înainte de a încheia cercetarea și să văd pungași care cer un gologan la intrare.

— Un singur pungaș a făcut treaba asta, a insistat domnul Miller, dându-și ifose.

Zgomotul făcut de Freize care țesăla caii și fluiera printre dinți s-a întețit brusc.

— Înțelegeți că tot satul are nevoie să vadă fiara, să fie martor la moartea ei. Poate că domniile voastre care veniți de la Roma nu pricepeți cum vin treburile pe-aici. Dar noi trăim de prea mult timp cu frica în sân. Suntem doar un sătuc, vrem să ne știm scăpați. Trebuie să vedem că vârcolacul a murit și că putem să dormim din nou liniștiți în casele noastre.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar eu am mai avut un băiat și cred că fiara mi l-a răpit. N-aș vrea să se mai întâmple una ca asta. Vreau să-i pot spune nevestei că fiara a murit, a zis Ralph Fairley, tatăl păstorașului. Dacă Sara ar ști că fiara a murit, atunci nu s-ar mai teme să-l lase pe Tomas, băiatul nostru, cu oile la pășune. Noaptea ar dormi și ea în pace. De șapte ani de zile o chinuie visele urâte. Vreau să aibă și ea liniște. Dacă vârcolacul o să moară, poate s-o împăca și ea cu soarta.

— Puteți veni la miezul nopții, a hotărât Luca. Dacă e să se preschimbe în lup, atunci facem cum ați spus. Și orice schimbare o să vedem, eu voi hotărî dacă s-a prefăcut în lup. Numai eu voi judeca asta și numai eu voi hotărî dacă va fi ucis.

— Îmi permiteți să vin cu un sfat? a întrebat domnul Miller, plin de speranță. Ca om care a văzut multe și care e și în fruntea satului? Să mă consult cu dumneata? Să te ajut să iei o hotărâre?

— Nu, i-a tăiat-o scurt Luca. Nu voi îngădui ca satul să se ridice împotriva unui bănuit și să-l omoare din teamă și din furie. Vom cântări bine dovezile și vom face dreptate. Eu sunt inchizitorul. Eu voi hotărî.

— Dar cine o să tragă cu săgeata? a întrebat domnul Miller. Avem un arc lung, mai vechi, l-a găsit doamna Louisa în podul casei și i-am pus o coardă nouă, dar nimeni din sat nu știe să tragă cu arcul lung. Când mergem la război, noi mergem cu cosoare. De zece ani de zile nu mai avem arcaș la noi în sat.

A urmat o clipă de tăcere în care toți s-au gândit ce e de făcut.

— Știu eu să trag cu arcul lung, s-a oferit Ishraq.

— Este o armă puternică, a spus Luca, șovăind. E foarte greu de mânuit, a adăugat el. Nu e un arc pentru femei. Poate că te pricepi la tirul cu arcul, la sporturi femeiești, dar mă îndoiesc că te pricepi să mânuiești un arc lung, e cu totul altceva decât trasul la țintă.

Freize și-a ițit capul de după ușa grajdului ca să asculte, dar n-a zis nimic.

În loc de răspuns, ea a întins spre Luca mâna stângă. La încheietura degetului mijlociu avea o bătătură, semn pe care îl are orice arcaș și care-l face de recunoscut mai mult decât orice. Era o bătătură veche, care se face când tragi coada săgeții peste degetul de ghidare. Numai cineva care trăsese cu arcul săgeți după săgeți putea să aibă mâna așa bătătorită.

— Pot să trag cu el, a zis ea. Cu arcul lung, nu cu un arc pentru femei.

— Dar cum de-ai învățat? a întrebat-o Luca retrăgându-și mâna dintre degetele ei calde. Și de ce exersezi tot timpul?

— Tatăl Isoldei a vrut să dobândesc toate priceperile pe care le au femeile din țara mea, chiar dacă am fost crescută departe de ele, a zis Ishraq. Suntem un popor de luptători – femeile luptă cot la cot cu bărbații. Suntem un popor dârz, care locuiește în deșert și călătorește mereu. Putem să mergem călare o zi întreagă. Putem să găsim apa după miros. Putem să găsim vânatul după cum bate vântul. Trăim din vânătoare,

crescând șoimi și trăgând cu arcul. Dacă spun că pot să trag cu arcul, chiar pot să trag cu arcul.

— Dacă zice că poate, înseamnă că poate, a comentat Freize din grajd. Eu, unul, pot să depun mărturie că știe să se lupte ca un barbar. Nici nu mă-ndoiesc că poate la fel de bine să fie și un arcaș desăvârșit. Fără putință de tăgadă, nu-i defel o domniță.

Luca se uita nedumerit când la figura supărată a lui Freize, de după ușa grajdului, când la Ishraq.

— Dacă poți s-o faci, atunci am să te numesc pe tine să ucizi fiara cu săgeata de argint. Eu nu mă pricep. La mănăstire nu aveam nevoie de așa ceva. Și nimeni altcineva de-aici nu poate s-o facă.

Ea a încuviințat din cap.

— Pot să nimeresc animalul, deși e mic, trăgând de pe parapetul arenei până în cealaltă parte, unde se ghemuiește el de obicei.

— Ești sigură?

— Fără să dau greș, a răspuns ea încrezătoare.

Luca s-a întors către primar și însoțitorii lui.

— Am să fiu atent la fiară de-a lungul zilei și când răsare luna. Dacă se va face lup, am să vă chem, și oricum puteți veni la miezul nopții. Dacă voi socoti că este lup după înfățișare și din fire, atunci tânăra de-aici îl va ucide. Aduceți săgeata de argint și la miezul nopții nu va mai fi în viață, urmând să-l îngropați după cum credeți de cuviință.

— Așa să fie, a zis primarul. A dat să plece, dar dintr-odată s-a întors: Și dacă nu se-ntâmplă nimic? Dacă nu se preschimbă în lup? Dacă rămâne ca acum, semănând cu un lup, deși e mic și sălbatic?

— Atunci va trebui să judecăm ce fel de fiară este și ce e de făcut cu ea, a spus Luca. Dacă e un animal nevinovat,

lăsat de bunul Dumnezeu să fie liber, atunci poate că am să poruncesc să fie lăsat liber în sălbăticie.

— Ar trebui să încercăm și cu tortura, a propus cineva.

— Eu am să încerc cu Cuvântul, a spus Luca. Este ancheta mea și așa voi proceda. Voi căuta dovezi, voi cerceta Scriptura și voi hotărî ce este. De fapt, vreau să știu și pentru mine ce fel de fiară este. Să fiți însă pe deplin încredințați că n-am să vă las cu un vârcolac pe cap. Se va face dreptate; copiii voștri vor fi în siguranță.

Ishraq a tras cu coada ochiului spre grajd, așteptând ca Freize să spună că animalul vorbește, dar acesta se uita la ea peste poarta grajdului cu o privire de servitor nătâng, care nu știe nimic și nu vorbește niciodată neîntrebat.

***

Pe la amiază a sosit la han și episcopul ținutului, după un drum de o zi. Venea de la catedrala din Pescara, însoțit de patru preoți, cinci cărturari și câțiva servitori.

Luca l-a așteptat la ușa hanului și l-a întâmpinat cât a putut de cuviincios. Fără să vrea, s-a simțit copleșit de prezența unui episcop întreg, cu experiență, înveșmântat în straie purpurii și venind călare pe un catâr alb. Se simțea mărunt în fața acestui om de cincizeci de ani care avea alături de sine nouă sfetnici și un șir nesfârșit de servitori.

Între timp, Freize încerca s-o înveselească pe bucătăreasă spunându-i că în seara ce se apropia totul se va sfârși într-un fel sau altul și că tot ce mai are ea de făcut e să pregătească o singură cină ca de sărbătoare pentru această nemaiîntâlnită și aleasă adunare.

— N-am mai avut niciodată atâția boieri în casă, se frământa ea. Trebuie să trimit să-mi mai aducă niște pui și Jonas să mă lase să gătesc din porcul tăiat săptămâna trecută.

— Am să servesc eu la masă și am să te ajut și la bucătărie, i-a promis Freize. Am să iau eu farfuriile, să le așez dinaintea boierilor. Am să anunț fiecare fel de mâncare și am să le spun că așa bunătăți n-au mai mâncat în viața lor.

— Dumnezeu știe că tu doar mănânci și furi mâncare pentru animalul ăla din curte. Ăsta-mi face mai multe necazuri acum, decât atunci când stătea în pădure.

— Ce zici, îi dăm drumul? a întrebat Freize pe un ton șugubăț.

Femeia și-a făcut semnul crucii.

— Ferit-a sfântul, cum să-i dăm drumul? După ce i-a răpit copilul bietului domn Fairley, iar nevastă-sa nu și-a mai revenit de-atâta amar? După ce-a șterpelit săptămâna trecută un miel și în săptămâna dinainte o găină, chiar din curte? Nuuu, cu cât îl omoară mai repede, cu atât mai bine. Iar stăpânu-tău mai bine ar porunci să-l ucidă, că altfel oamenii s-or răzvrăti. Poți să-i spui asta ca din partea mea. Coboară în sat ciobani de la munte și n-o să le pice bine când or vedea că vine aici un străin care zice că vârcolacul nostru trebuie cruțat de la moarte. Stăpânu-tău ar trebui să știe că sfârșitul nu poate fi decât unul: fiara tre' să moară.

— Pot să iau osul ăla de costiță pentru el? a întrebat Freize.

— Păi nu din el gătesc eu supa la episcop?

— Nici nu mai are carne pe el, s-a rugat Freize. Dă-mi-l mie să-l duc animalului. O să-ți dea Jonas alt os din porcul tăiat.

— Haide, ia-l, ia-l odată, a zis ea, pierzându-și răbdarea. Și lasă-mă să-mi văd de treabă.

— Vin să te ajut îndată ce-i dau fiarei de mâncare, i-a promis Freize.

Ea l-a gonit din bucătărie și Freize a ieșit în curte, s-a urcat pe platformă și s-a uitat peste parapet în arenă. Animalul stătea culcat, dar când l-a văzut pe Freize, a ridicat capul și s-a uitat la el.

Freize și-a luat avânt ca să se urce pe parapet, trecându-și picioarele lungi de partea cealaltă, și s-a așezat acolo, legănându-și picioarele deasupra gropii.

— Hei, a zis el cu blândețe. Bună dimineața, animălușule. Sper că te simți bine în dimineața asta.

Animalul a înaintat puțin spre mijlocul arenei și a ridicat privirea spre Freize. Ținându-se bine cu o mână de parapet, Freize s-a aplecat în groapă și s-a întins atât de mult, până când osul oferit cu cealaltă mână îi atârna mai jos de picioare.

— Vino, a zis el cu blândețe. Vino și ia-l. Nici nu știi cât m-am chinuit să-ți fac rost de el, de aseară am văzut că l-a curățat de carne și atunci mi-am zis să ți-l aduc ție.

Fiara a întors puțin capul într-o parte, apoi în cealaltă parte, de parcă ar fi încercat să-i înțeleagă șirul vorbelor. Era limpede că înțelegea tonul blând al vocii, căci se uita cu drag spre Freize cum stătea el pe parapet.

— Haide, zicea Freize. E bun.

Cu grijă, ca o pisică, animalul s-a apropiat pe toate cele patru picioare. A venit lângă peretele arenei și s-a așezat chiar sub picioarele lui Freize. Freize s-a întins spre el și animalul s-a ridicat încet, a pus labele din față pe perete și s-a înălțat spre el. Stătea mai mult în două picioare decât în patru. Freize s-a stăpânit să nu se tragă înapoi, gândindu-se că animalul îi va simți frica; dar voia și să vadă dacă putea să-i dea animalului să mănânce din mâna lui, dacă putea să existe apropiere între această fiară și om. Ca întotdeauna, era mânat de dragostea lui pentru necuvântătoare, pentru cei slabi și suferinzi. S-a lăsat în jos încă puțin, iar animalul și-a întins capul acoperit de păr încâlcit și a apucat osul cu gura ușurel, de parcă toată viața lui fusese hrănit de o mână iubitoare.

Îndată ce-a apucat carnea cu fălcile puternice, a sărit înapoi în patru labe și a fugit în cealaltă parte a gropii. Freize s-a

ridicat și chiar atunci a văzut-o pe Ishraq cu ochii ei negri ațintiți asupra lui.

— De ce îi dai să mănânce, dacă tot îl voi omorî diseară? a întrebat ea încet. Ce rost are să fii bun cu el, dacă nu-i decât un animal deja mort, care își așteaptă săgeata?

— Poate că n-o să trebuiască să-l omori diseară, a răspuns Freize. Poate conașul va vedea că nu-i decât un animal pe care nu-l cunoaștem sau vreo creatură scăpată de la vreun bâlci. Poate va hotărî că e o ciudățenie, nu ființă diavolească. Poate va spune că e un copil schimbat de zâne, adus printre noi de oameni ciudați. Vezi bine că seamănă mai mult cu o maimuță decât cu un lup. Oare ce-o fi? În țările pe unde ai fost, în cărțile din care ai citit, n-ai mai întâlnit așa o arătare?

Ea părea că șovăie.

— Nu, niciodată. Episcopul stă acum de vorbă cu stăpânul tău. Se uită prin tot soiul de cărți și de documente să vadă ce-i de făcut, cum să-l judece și să-l pună la încercare, cum să-l omoare și cum să-l îngroape. Episcopul a venit cu mai mulți cărturari care spun că ei știu ce trebuie făcut. Ishraq s-a oprit o clipă. Dar dacă vorbește ca un creștin, atunci se schimbă treaba. Luca Vero, stăpânul tău, ar trebui să fie înștiințat despre asta.

Freize a continuat s-o privească fără să clipească.

— De ce crezi tu că poate să vorbească? a întrebat-o el.

Ea i-a înfruntat direct privirea.

— Nu ești singurul curios în ce privește animalul ăsta, a răspuns ea.

***

Luca a stat toată ziua împreună cu episcopul, preoții și cărturarii acestuia, cu masa plină de hârtii cu hotărâri judecătorești împotriva unor vârcolaci și povestiri despre lupi

păstrate din timpuri vechi, mărturii lăsate de filosofi greci, traduse mai întâi în arabă, apoi din nou traduse, dar în latină.

— Numai Dumnezeu știe ce voiau să zică, de fapt, i-a mărturisit Luca fratelui Peter. Sunt zece idei preconcepute, răsărite din cuvinte, cinci cărturari care să încearcă să deslușească fiecare poveste și toți au păreri diferite.

— Trebuie să ne conducem limpede ancheta, a spus îngrijorat fratele Peter. Nu este de ajuns o istorie a tot ce crede fiecare că a văzut, încă de acum sute de ani. Noi trebuie să cercetăm faptele de aici, iar tu – să descoperi adevărul. Nu ne interesează bârfele din Antichitate – noi vrem să strângem dovezi, apoi să judecăm.

Au eliberat masa de hârtii ca să poată lua prânzul și episcopul a spus o lungă rugăciune de mulțumire.

Ishraq și Isolda nu au avut voie să asiste la sfătuirile bărbaților și au luat masa în odaia lor ce dădea spre curtea hanului. Se uitau la Freize care stătea pe parapetul arenei cu un taler pe genunchi și împărțea mâncarea cu creatura aflată la picioarele lui, care se uita în sus din când în când, așteptând să-i arunce resturi, credincioasă și supusă ca un câine, și totuși nu chiar ca un câine – ci cu un soi de voință liberă.

— Sigur e maimuță, a zis Isolda. Am văzut un desen cu o maimuță într-o carte de-a tatei.

— Pot să vorbească? a întrebat Ishraq. Maimuțele pot să vorbească?

— După cum arăta, cred că poate să vorbească, avea buze și dinți ca noi, iar după ochi părea să aibă gânduri și dorința de a le împărtăși.

— Eu nu cred că arătarea asta este o maimuță, a spus Ishraq neconvinsă. Eu cred că arătarea asta poate să vorbească.

— Ca un papagal? a întrebat Isolda.

Amândouă s-au uitat la Freize care s-a plecat în jos și la creatura care s-a întins în sus, spre el. Au văzut că Freize i-a

dat animalului o coajă de pâine și o bucată de măr, iar acesta le-a luat cu laba, nu cu gura – le-a luat cu laba și apoi s-a așezat pe picioarele dindărăt și le-a mâncat, ținându-le la gură ca o veveriță uriașă.

— Nu ca un papagal, a spus Ishraq. Eu cred că poate vorbi ca un creștin. Nu se poate să-l omorâm, nu se poate să stăm și să ne uităm cum îl omoară. E clar că nu este lup, dar ce este?

— Nu noi trebuie să hotărâm ce este.

— Ba da, a spus Ishraq. Și nu pentru că suntem creștini – căci eu nu sunt. Nu pentru că suntem bărbați – căci nu suntem. Ci pentru că suntem asemenea creaturii: niște străine de care alți oameni se tem. Oamenii nu înțeleg femeile care nu sunt nici soții, nici mame, nici fiice, nici captive. Oamenii se tem de femeile înflăcărate, de femeile cu carte. Eu sunt o femeie tânără, învățată, cu pielea închisă la culoare, de altă religie decât a lor și cu o credință proprie, și oamenii din sătucul ăsta se uită la mine la fel de curioși ca la animalul de-afară. Cum să stau să văd cum îl ucid, doar pentru că ei nu înțeleg ce este? Dacă îi las să-l omoare fără să mă opun, ce i-ar opri să vină să mă ia și pe mine?

— Vrei să-i spui lui Luca lucrurile astea?

Ishraq a ridicat din umeri.

— Ce folos? El ascultă ce zice episcopul, n-o să mă asculte pe mine.

***

Pe la ceasurile două după prânz, bărbații au stabilit ce trebuia făcut și episcopul a ieșit la ușa hanului să anunțe ce hotărâre s-a luat.

— Dacă animalul se preschimbă în lup la miezul nopții, atunci femeia eretică îl va ucide cu săgeata de argint, a spus el. Sătenii îl vor îngropa într-o ladă plină cu mărul-lupului

la răscruce de drumuri, iar fierarul îi va înfige un țăruș în inimă.

— O s-aducă soața mea iarba mărul-lupului, s-a oferit Ralph Fairley. Dumnezeu știe că are destulă.

— Dacă fiara nu se preschimbă... Episcopul a ridicat mâna și a ridicat și vocea ca să se facă auzit de către mulțimea care începuse să murmure neîncrezătoare. Oameni buni, știu că sunteți încredințați că se va preschimba..., dar dacă nu..., atunci îl vom preda stăpânirii din sat, lordului și dumitale, domnule Miller, și puteți să faceți ce vreți cu el. Omul este stăpân peste dobitoacele pe care i le-a dat Dumnezeu. Însuși bunul Dumnezeu a hotărât că puteți face ce vreți cu această fiară. Este o fiară care umbla liberă și dădea târcoale satului, voi ați prins-o și ați ținut-o, Dumnezeu v-a dat în stăpânire toate dobitoacele pământului – puteți să faceți cu ea ce doriți.

Domnul Miller a încuviințat din cap cu îndârjire. Nimeni nu se îndoia că animalul n-o va mai duce mult după ce va fi dat pe mâna sătenilor.

— Îl vor face bucăți, i-a șoptit Ishraq Isoldei.

— Putem să-i împiedicăm? a întrebat-o aceasta în șoaptă.

— Nu.

— Iar acum, a continuat episcopul, vă sfătuiesc să vă întoarceți la treburile voastre până la miezul nopții, când vom vedea cu toții fiara. Eu voi merge la biserică să țin slujba de vecernie și vă îndemn să vă spovediți și să aduceți daruri Bisericii înainte de a veni să vedeți grozava apariție care a fost să vină în satul vostru. Episcopul s-a oprit o clipă, apoi a continuat: Domnul îi va privi cu milă pe cei care în seara aceasta vor lăsa din avutul lor Bisericii, a spus el. Îngerul Domnului s-a pogorât printre voi, se cade să-i aducem laude și mulțumiri.

— Ce înseamnă asta? a întrebat-o Ishraq pe Isolda.

— Înseamnă: „Plătiți pentru cinstea de a fi vizitați de un episcop“, i-a tălmăcit Isolda.

— Știi, așa mă gândisem și eu.

***

Nu mai aveau decât să aștepte până la miezul nopții. După cină, Freize s-a dus să-i dea fiarei să mănânce și ea a venit, i s-a așezat la picioare și se uita la el de parcă ar fi vrut să-i vorbească, dar nu-și găsea vorbele. La rândul lui, Freize a vrut să prevină creatura în legătură cu ce urma să se întâmple, dar, văzând-o cum îl privește prin coama încâlcită, cu ochi căprui și plini de încredere, și-a dat seama că nu știa cum să-i spună. Când a răsărit luna, bărbatul și animalul stăteau împreună de veghe, în timp ce episcopul veghea în biserică. Capul leonin al fiarei s-a întors spre Freize, a cărui siluetă întunecată se deslușea mai greu în lumina nopții și îi vorbea în șoaptă, sperând să o facă să zică din nou ceva; doar că fiara nu spunea nimic.

— A cam venit timpul să spui cum te cheamă, drăguțule, zicea el încet. Un „Doamne ajută“ te-ar scăpa cu viață. Sau măcar încă o dată „bun“. Vorbește, animăluțule, spune ceva înainte de miezul nopții. Sau chiar la miezul nopții. Să spui ceva când o să se uite toți la tine. Dar vorbește. Fă bine și vorbește.

Animalul se uita la el cu o privire mirată, cu capul plecat într-o parte și ochii strălucind printre șuvițele de păr încâlcit.

— Vorbește, animăluțule, l-a îndemnat iar Freize. N-are rost să taci dacă știi să vorbești. Dac-ai spune „Doamne ajută“, pentru toți ar fi un miracol. Poți să spui? Zi după mine. „Doamne ajută“.

***

Pe la ceasurile unsprezece, oamenii au început să se adune la poarta grajdului, unii cu cosoare în mână, alții cu coase și topoare. Era clar că, dacă episcopul nu va porunci uciderea animalului cu săgeata de argint, oamenii aveau să ia legea în

propriile mâini, să-l spintece cu armele lor sau să-l sfâșie cu mâinile goale. Freize se uita de după ușă și vedea cum mai în spatele mulțimii unii scoteau pietre din caldarâm cu un cap de topor și le vârau în buzunarele hainelor.

Ishraq a ieșit din han și l-a găsit pe Freize aplecat peste parapetul gropii ca să-i dea bestiei să mănânce pâine cu brânză.

— Sigur au să-l omoare, a zis ea. N-au venit pentru judecată; au venit să vadă cum e omorât.

— Știu, a răspuns el clătinând din cap.

— Nu știu ce fel de animal este, dar un cred că e vârcolac.

El a ridicat din umeri.

— Nu știu, n-am văzut niciodată. Dar ăstuia îi place lângă oameni, nu ucide ca un lup, e mult mai prietenos. E dornic să se apropie ca un câine, temător ca un cal falnic, indiferent ca o pisică. Nu știu ce animal e. Dar pun rămășag pe leafa mea pe un an de zile că e un animal plăcut, iubitor și credincios. Poate să învețe și-și poate schimba obiceiurile.

— Nu-i vor cruța viața dacă le-aș spune eu una ca asta sau dacă le-ai spune tu, a zis Ishraq.

El a scuturat din cap.

— Nu dacă le-ar spune unul dintre noi. Nimeni nu-i ascultă pe cei neînsemnați ca noi. Doar conașul l-ar putea salva.

— Dar episcopul nu este de partea lui și nici cărturarii episcopului.

— Dar stăpâna ta i-ar lua apărarea?

Ea a ridicat din umeri.

— Cine să asculte ce zice o femeie?

— Nici un bărbat cu capul pe umeri, a răspuns el imediat și s-a bucurat văzând-o că zâmbește.

Ishraq s-a uitat spre animal. El a privit-o, iar chipul lui hidos ce se zărea prin coama încâlcită părea aproape omenesc.

— Bietul animal, a spus ea.

— Dacă eram într-o poveste, puteai să-l săruți, i-a zis Freize. Puteai să te apleci și să-l săruți, iar el s-ar fi preschimbat într-un prinț. Dragostea face minuni cu bestiile, așa se zice. Ah, dar să mă ierți, mi-am adus aminte că tu nu săruți. Zău așa, tu dai de pământ cu un om bun, numai pentru că s-a gândit că ai putea s-o faci.

Ishraq n-a răspuns tachinării lui, ci a rămas îngândurată preț de o clipă.

— Știi ce, tu ai dreptate. Numai dragostea îl poate salva, a spus ea. Asta i-ai arătat din clipa când l-ai văzut prima oară. Dragoste.

— N-aș zice că eu..., a dat Freize să spună, dar ea plecase deja.

***

Foarte curând, primarul satului, domnul Miller, a bătut în poarta hanului și Freize împreună cu servitorul de la han au deschis porțile mari de la curtea grajdului. Sătenii au năvălit înăuntru și au ocupat locurile pe mesele care înconjurau peretele arenei, așa cum făceau când era bâlci. Bărbații aduseseră cu ei bere, iar nevestele lor sorbeau din cupe, râdeau și chicoteau. Flăcăii satului veniseră cu iubitele lor, iar bucătăreasa vindea prăjiturele și plăcinte la ușa bucătăriei, în timp ce slujnicele se învârteau de colo-colo prin curtea grajdului ca să vândă bere caldă și vin fiert. Era o execuție și o petrecere totodată.

Ishraq a văzut-o pe Sara Fairley care adusese un coș uriaș, plin cu iarba mărul-lupului, urmată de soțul ei care ducea de căpăstru un catâr încărcat cu aceeași plantă. Au legat catârul la intrare, apoi au intrat în curte împreună cu băiețelul lor care purta, ca de obicei, o crenguță de mărul-lupului la pălărie.

— Ai venit și dumneata, a spus Ishraq cu căldură în glas, ieșindu-i în întâmpinare. Mă bucur că ești aici. Mă bucur că ai avut tăria să vii.

— Bărbatul meu s-a gândit că trebuie să venim, a răspuns Sara care arăta foarte palidă. S-a gândit că mă voi liniști să văd că fiara a murit, în sfârșit. Toată lumea a venit. Nu puteam să lipsesc, acum când se adună tot satul, că doar și ei au suferit cu mine. Și vor să vadă că povestea s-a sfârșit.

— Mă bucur că ai venit, a repetat Isolda.

Femeia s-a cățărat pe masă, iar Isolda a urmat-o și ea.

— La dumneata este săgeata? a întrebat-o femeia pe Ishraq. Dumneata o să tragi cu arcul?

Tânăra a încuviințat din cap fără să zică nimic și i-a arătat arcul lung și săgeata cu vârf de argint.

— Poți să-l nimerești de aici?

— Fără greș, a zis Ishraq cu hotărâre. Dacă se preschimbă în lup, inchizitorul îl va vedea și îmi va spune să-l ucid, iar eu așa am să fac. Dar eu nu cred că este nici lup, nici alt animal asemenea lui. Nu e nici vârcolac și nici alt animal cunoscut de noi.

— Dacă nu știm ce este și n-avem de unde să aflăm ce este, mai bine să-l omorâm, a zis bărbatul cu hotărâre, dar Sara Fairley s-a uitat la fiară, apoi la vârful de argint al săgeții și a tresărit ușor. Ishraq o privea stăruitor și Isolda a pus mâna peste degetele tremurânde ale femeii.

— Dumneata nu vrei ca fiara să fie omorâtă? a întrebat-o Isolda.

Ea a scuturat din cap.

— Nu știu. Nu știu sigur dacă ea mi-a luat copilul, nu știu sigur dacă e monstrul de care zice toată lumea. Și parcă are ceva ce-mi stârnește mila. Sara s-a uitat spre cele două tinere. Poate credeți că sunt nebună, dar mi-e milă de ea, a spus femeia.

În timp ce vorbea, ușile hanului s-au deschis și în curte au ieșit Luca, fratele Peter, episcopul, cărturarii și preoții. Isolda și Ishraq au schimbat iute o privire.

— Am să-i zic eu, a spus Isolda, apoi a sărit grăbită de pe postament și s-a îndreptat spre ușa hanului, croindu-și drum prin mulțime ca să ajungă la Luca.

— Este aproape de miezul nopții? a întrebat episcopul.

— Am dat poruncă să tragă clopotul bisericii când va sosi ceasul, i-a răspuns unul dintre preoți.

Episcopul a înclinat capul spre Luca.

— Cum ai de gând să dovedești acest presupus vârcolac? l-a întrebat el.

— O să aștept până la miezul nopții să văd ce se întâmplă, a răspuns Luca. Dacă se va preschimba în lup, atunci vom vedea limpede. Poate că ar trebui să stingem torțele, pentru ca fiara să simtă întreaga lună plină.

— Așa să fie. Stingeți torțele! a poruncit episcopul.

Îndată ce curtea s-a scufundat în beznă, toți au amuțit, de parcă s-ar fi temut de ce făceau. Femeile au început să șopotească și să-și facă semnul crucii, iar copiii mici s-au agățat de fustele mamelor. Unul dintre ei a început să scâncească încetișor.

— Nici măcar nu-l văd, s-a plâns cineva.

— Ba da, uite-l!

Fiara se retrăsese la locul ei obișnuit cât timp curtea se umpluse cu oameni gălăgioși; acum, pe întuneric, era greu să-i deslușești coama neagră de parapetul din lemn închis la culoare, pielea neagră nu se deosebea de noroiul de pe fundul gropii. Oamenii clipeau și se frecau la ochi, așteptând ca lumina torțelor să se micșoreze, când domnul Miller a strigat:

— Se mișcă!

Fiara se ridicase în patru labe și se uita în jur, clătinând din cap de parcă s-ar fi temut că se apropie o primejdie, dar

neștiind ce urmează să se petreacă. Un murmur a străbătut mulțimea adunată în jurul arenei când l-au văzut cu toții că se mișcă și aproape toți bărbații spuneau că trebuie ucis pe loc. Freize a văzut că unii se pregăteau să scoată pietrele pe care le îndesaseră în buzunare și și-a dat seama că vor să omoare fiara cu pietre.

Isolda a ajuns lângă Luca și i-a pus mâna pe braț, iar el a aplecat capul spre ea ca să audă ce-i spune.

— Să nu ucizi fiara, i-a șoptit ea.

Lângă arenă, Freize a schimbat o privire neliniștită cu Ishraq, a văzut vârful de argint al săgeții strălucind în arcul pe care aceasta îl ținea pregătit, apoi s-a întors din nou spre fiară.

— Stai blând, a zis el, dar animalul nu l-a auzit din cauza blestemelor și vorbelor de ocară din jur și și-a tras capul între umeri de teamă.

Greoi și răspândind un fior, de parcă vestea moartea cuiva, clopotul bisericii a început să bată miezul nopții. La auzul zgomotului, fiara a tresărit și a început să-și scuture coama, ca și când dangătul de clopot îi răsuna în cap. Cineva a izbucnit în râs, dar vocea îi era sugrumată de frică. Toți stăteau și se uitau, în timp ce răsunetul clopotului se pierdea în văzduh, iar luna plină se ridica strălucitoare ca un soare rece peste acoperișul hanului, revărsându-și lumina peste fiara care, simțindu-se încolțită, nici nu se mai clintea, de speriată ce era.

Dar animalul nu dădea nici un semn că i-ar crește păr pe corp sau că s-ar face mai mare. Nu i-au apărut colți și nu i-a răsărit vreo coadă. Stătea în patru labe, iar cei care o priveau, dacă se uitau mai atent, puteau să vadă că începuse să tremure ca un pui de căprioară cuprins de ger.

— Se preschimbă? l-a întrebat episcopul pe Luca. Nu văd nimic. Nu văd să facă ceva.

— Doar stă și se uită în jur, a răspuns Luca. Nu-i crește părul, deși luna plină strălucește chiar deasupra lui.

Cineva din mulțime, un om fără milă, a început să urle în glumă ca un lup și animalul a întors dintr-odată capul înspre el, ca și când ar fi crezut că era adevărat, dar pe urmă s-a dat înapoi, când și-a dat seama că nu era decât o glumă crudă.

— Dar acum se schimbă? a insistat episcopul.

— Nu văd, a spus Luca. Nu cred.

Luca a ridicat privirea spre cer. Un nor, nu mai mare decât un pumn încleștat, începea să umbrească fața lunii pline, fărâme din el întunecau deja arena.

— Cred că ar trebui să reaprindem torțele, a spus Luca neliniștit. Nu mai avem destulă lumină.

— Se schimbă în lup? a întrebat episcopul, și mai nerăbdător. Trebuie să le spunem oamenilor ce am hotărât. Poți să-i poruncești fetei să tragă în el?

— Nu pot, a răspuns Luca scurt. Ca să fiu drept, nu pot. Nu se preface în lup. Este lună plină, este miezul nopții, dar nu se preschimbă.

— Să nu-l ucizi, a spus din nou Isolda.

Norul a acoperit luna de-a binelea și imediat s-a făcut întuneric. Murmurele de nemulțumire ale mulțimii s-au întețit într-un un vuiet înfricoșător.

— Trage în el! Trage acum! a strigat cineva.

Se făcuse întuneric beznă.

— Torțele! a strigat Luca. Aprindeți torțele!

Deodată s-a auzit un țipăt ascuțit, ca și când cineva ar fi căzut de la înălțime. A urmat o bufnitură, apoi zgomotul făcut de cineva care se chinuia cu disperare să se ridice în picioare.

— Ce este? Luca și-a croit drum prin mulțime ca să ajungă în față și și-a încordat privirea ca să răzbată prin întunericul

din arenă. Aprindeți torțele! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Ajutor! striga disperată Sara Fairley. Doamne, Dumnezeule, ajută-mă!

Femeia căzuse de pe parapet direct în groapă, iar acum se afla singură în arenă, cu spatele lipit de peretele din lemn, străduindu-se să vadă prin întuneric unde era bestia. Animalul se ridicase deja în picioare, căutând spre ea cu ochi strălucitori. Putea să vadă în întuneric, în timp ce toți ceilalți erau ca orbi. O vedea pe femeie cu mâinile întinse în față, crezând că astfel se putea apăra de colții și de ghearele animalului dacă s-ar fi năpustit asupra ei.

— Ishraq! Trage! a strigat Luca.

Nu reușea să-i distingă gluga neagră, ochii negri, vedea doar sclipirea vârfului de argint al săgeții, săgeata pregătită în arc și ațintită spre umbra întunecată a animalului care începuse să adulmece aerul și să înainteze șovăind. Apoi Luca i-a auzit vocea; dar nu-l striga pe el, o striga pe Sara Fairley, care încremenise de groază, cu spatele lipit de peretele arenei.

— Cheamă-l! îi striga Ishraq Sarei. Cheamă animalul!

Prin întuneric s-a zărit chipul alb al Sarei întorcându-se îngrozit spre Ishraq.

— Ce? Femeia era prea speriată ca să mai audă sau să mai înțeleagă ceva. Ce?

— Nu știi cum îl cheamă? a întrebat-o Ishraq încetișor, ținând săgeata îndreptată în continuare asupra animalului care se apropia încet.

— De unde să știu? a murmurat ea. Scoate-mă de-aici! Pentru Dumnezeu! Ajută-mă!

— Uită-te la el. Uită-te la el cu dragoste. De cine ți-a fost dor tot timpul ăsta? Cum îl chema?

Sara s-a holbat la Ishraq, de parcă vorbea arăbește, apoi s-a întors spre animal. Acesta se apropiase și mai mult, cu

capul plecat, mutându-și greutatea corpului de pe-o parte pe alta, ca și când s-ar fi pregătit să se năpustească asupra ei. Se apropia tot mai mult. Începuse să mârâie, arătându-și colții galbeni. Ridicase capul, adulmecând în aer frica; se pregătea de atac. A mai făcut trei pași înainte; mai avea să plece capul, să își ia avânt și să se repeadă la beregata ei.

— Ishraq! Trage în fiară! a strigat Luca. Îți poruncesc!

— Cheamă-l, a îndemnat-o Ishraq disperată pe femeie. Spune numele care îți e cel mai scump pe lume!

În afara arenei, Ralph Fairley s-a repezit spre grajduri strigând să i se dea o scară. Își lăsase singur fiul care încremenise de groază pe gardul gropii, cu ochii la mama lui față în față cu fiara.

Toți amuțiseră. În lumina tremurândă a celor două torțe, vedeau cum animalul înainta încet spre femeie, cu mișcările obișnuite ale unui lup, cu capul plecat, la nivelul umerilor, cu ochii ațintiți asupra pradei, apropiindu-se cu mers sinuos.

Freize i-a aruncat o torță lui Luca și, chiar când se pregătea să sară în groapa urșilor ținând în mână o altă făclie, s-a auzit vocea Sarei:

— Stefan? Tu ești?

Animalul s-a oprit lăsând capul pe-o parte.

— Stefan? a șoptit ea. Stefan, băiatul meu? Stefan... băiatul meu?

Freize a rămas încremenit pe marginea arenei, văzând cu uimire că animalul s-a ridicat în două picioare, pe parcă și-ar fi adus aminte mersul, de parcă și-ar fi adus aminte de femeia care îl învățase să meargă. Sara s-a dezlipit de peretele arenei și a pornit spre el cu pași șovăielnici, cu mâinile întinse.

— Tu ești, a spus ea uimită, dar pe de-a-ntregul încredințată. Tu ești... Stefan. Stefan al meu, vino la mine.

El a făcut un pas înspre ea, apoi încă unul, pe urmă a rupt-o la fugă spre ea, ceea ce i-a făcut pe oamenii care

priveau să strige îngroziți, iar pe mama lui să plângă de bucurie, și s-a aruncat în brațele ei.

— Băiatul meu! Băiatul meu! striga ea, cuprinzându-și în brațe fiul speriat și strângându-i la piept capul cu păr încâlcit. Copilul meu!

El a ridicat privirea și s-a uitat la ea cu ochii strălucind prin coama de păr încâlcit.

— Mama, a zis el cu glas subțire de copil. Mama.

***

Episcopul l-a luat pe Luca deoparte.

— Dumneata știai? l-a întrebat el șoptit și furios.

— Eu, nu.

— Dar servitoarea dumitale avea săgeata pregătită în arc și nu a tras. Servitorul dumitale i-a tot dat să mănânce și l-a ademenit. Trebuie că el știa, dar ne-a dus de nas.

— Doar ați văzut că ea aștepta cu săgeata pregătită. Iar servitorul meu voia să sară în arenă, ca s-o apere pe femeie.

— Dar de ce n-a tras? Zicea că știe să tragă cu arcul. De ce n-a făcut-o?

— De unde să știu eu? Nu este servitoarea mea. Am s-o întreb ce avea de gând să facă și-o să trec totul în raportul meu.

— Raportul dumitale e ultima noastră grijă.

— Să-mi fie cu iertare, Eminența Voastră, dar pentru mine este prima.

— Dar fiara! Fiara! Am venit aici s-o omorâm, să arătăm lumii triumful Bisericii asupra păcatului. Și-acum s-a zis cu omorâtul fiarei.

— Firește că s-a zis. O să apară totul în raportul meu, a spus Luca. Nu este un animal. Mama lui l-a recunoscut. Ea o să-l ia, îl va îmbăia, îi va tăia părul și unghiile, îl va învăța să poarte haine din nou și să vorbească.

— Și ce crezi că vei scrie în raport? l-a întrebat episcopul pe un ton tăios. Că ai prins un vârcolac și, când colo, ce să vezi, nu era decât un băiețel murdar și sălbăticit. Nici noi, dar nici dumneata n-o să ieșim basma curată din povestea asta.

— Voi spune că erudiția domniei voastre ne-a dezvăluit adevărul, a spus Luca împăciuitor. Printre mărturiile pregătite de cărturarii domniei voastre s-a numărat și povestea lui Romulus și Remus din Antichitate, crescuți de o lupoaică și întemeietori ai Romei. Domnia voastră ne-ați povestit și alte întâmplări cu copii regăsiți după ce s-au rătăcit în pădure și au fost crescuți de lupi. Biblioteca domniei voastre a păstrat toate aceste istorisiri, înțelepciunea domniei voastre a lucrat și ne-ați înștiințat în legătură cu ce s-ar fi putut petrece aici.

Episcopul a tăcut o clipă, și-a domolit mânia, apoi și-a umflat pieptul țanțoș.

— Oamenii se așteptau la o execuție, i-a atras el atenția. Nu vor înțelege miracolul care s-a întâmplat aici. Voiau moarte, iar dumneata le oferi o repunere în drepturi.

— Aici intervine puterea domniei voastre, a spus Luca repede. Numai domnia voastră puteți să le explicați ce s-a petrecut. Numai domnia voastră aveți erudiția și priceperea pentru a le spune. N-ați vrea să le țineți o predică? A fost ca în pilda fiului risipitor: fiul pierdut se întoarce, iar părintele său îl vede de departe și aleargă să-l întâmpine cu dragoste și cu brațele deschise.

Episcopul a părut că stă să se gândească.

— Au nevoie de îndrumare, a zis el ducându-și la buze un deget durduliu. Se așteptau la o condamnare la moarte. E limpede, vor cere moarte. Sunt oameni simplu, neînvățați. Se așteptau la o execuție și vor cere moarte. Biserica își dovedește puterea condamnându-i la moarte pe răufăcători. Trebuie să părem niște învingători ai păcatului. Nimic nu aduce mai

mulți oameni la biserică decât arderea pe rug a unei vrăjitoare sau o execuție.

— Sfinția voastră, ei s-au rătăcit în bezna propriei lor neștiințe. Ei sunt oile domniei voastre; călăuziți-i spre lumină. Spuneți-le că aici s-a săvârșit un miracol. Un băiețel s-a rătăcit în pădure, acolo a fost crescut de lupi și a ajuns să semene cu un lup. Dar în timp ce Eminența Voastră îl priveați, el și-a recunoscut mama. Cine se poate îndoi că numai un episcop a făcut cu putință acest lucru? Ei sunt oameni neștiutori și temători, iar domnia voastră puteți să țineți aici o slujbă pe care oamenii s-o țină minte toată viața. Nu vor uita niciodată ziua în care episcopul din Pescara a venit în satul lor și atunci s-a înfăptuit un miracol.

Episcopul s-a ridicat hotărât în picioare și și-a așezat mai bine tichia pe cap.

— Am să le vorbesc de la fereastra camerei de oaspeți, a zis el. O voi face chiar acum, cât lumea este adunată. Va fi o predică la miezul nopții, *ex tempore*. Aduceți torțe să-mi faceți lumină. Și scrieți ce spun.

— Îndată! a spus Luca, apoi a ieșit grăbit din încăpere și i-a dat poruncă lui Freize. Balconul a fost inundat de lumina torțelor, iar oamenii, forfotind de neliniște și de teamă, și-au ridicat privirile într-acolo. În timp ce atenția tuturor era îndreptată spre episcop, care a apărut mândru la fereastră, cu mantia și mitra de purpură, Freize, Ishraq, Ralph Fairley și fiul lui cel mic au deschis singura intrare în arenă și s-au dus s-o scoată de acolo pe Sara Fairley, care-și ținea strâns în brațe fiul cel mare.

— Vreau să-l ducem acasă, a spus ea cu simplitate către soțul ei. E băiatul nostru, Stefan, s-a întors printr-un miracol.

— Știu, a răspuns Ralph, iar obrajii lui aspriți de vreme erau scăldați de lacrimi. Mi-am dat seama și eu. De cum l-am auzit spunând „mama“, am știut. Era vocea lui.

Stefan abia putea să meargă; pășea poticnit și se ținea de maică-sa, sprijinindu-și capul murdar de umărul ei.

— Mai bine să-l urcăm pe catâr, a fost de părere Freize.

Au dat jos de pe catâr coșurile pline cu mărul-lupului, dar tot mai rămăseseră plante agățate în coama și pe spinarea animalului. Sara l-a ajutat pe Stefan să încalece, iar el nici n-a tresărit la atingerea ierburilor sau la mirosul florilor. Ishraq, care privea tăcută din întuneric, a încuviințat din cap, mulțumită.

Freize a apucând catârul de frâu și, urmat de familia băiatului, au ieșit cu toții din sat, urcând micile trepte care duceau pe deal în sus. Sara pășea alături de fiul ei, mângâindu-l și vorbindu-i ca să-l liniștească.

— Curând ajungem acasă, spunea ea. Ai să-ți amintești casa ta. Patul tău e la fel ca înainte, te așteaptă și el. Păpușica ta Roos – o mai știi? – e tot pe pernă. Toții anii ăștia, n-am schimbat nimic în odaia ta. Te-a așteptat. Și eu te-am așteptat mereu.

De cealaltă parte a catârului, Ralph Fairley își sprijinea fiul ținându-și o mână pe piciorul mic și ars de soare, iar cealaltă pe spatele plin de răni. Ishraq și Isolda veneau mai în urmă, împreună cu micul Tomas și câinele de care era nedespărțit.

Casa avea obloanele închise, căci era noapte, dar când l-au dus pe băiatul-lup înăuntru, el s-a uitat în jur cu ochii mijiți din cauza luminii focului din vatră, însă fără teamă. Era ca și cum își amintea un vis în care locul acela era casa lui.

— De-acum, e cu noi, le-a spus Ralph Fairley fetelor și lui Freize. Soția mea și cu mine vă mulțumim din inimă pentru tot ce-ați făcut pentru noi.

Sara i-a condus până la ușă.

— Dumneata mi-ai dat fiul înapoi, i-a spus ea lui Ishraq. Ai făcut pentru mine ce o rugasem pe Maica Domnului să facă. Îți voi mulțumi toată viața.

Ishraq a răspuns cu un gest neobișnuit: și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, apoi cu vârful degetelor și-a atins fruntea, buzele și pieptul și s-a înclinat în fața femeii.

— *Salaam*. Dumneata ești cea care a făcut un lucru minunat. Ai avut tăria să-l iubești tot timpul, a spus ea. Ai trăit cu durerea în suflet și-ai încercat să-ți îngropi suferința, și totuși ai păstrat odaia și inima deschisă pentru el. Dumneata ai fost cea care nu a învinuit fiara, atunci când tot satul cerea răzbunare. Ți-a fost milă de el. Și tot dumneata ai avut curajul să-i rostești numele, deși credeai că stai în fața unui lup. Eu n-am făcut decât să te împing în groapă.

— Ia stai, a spus Freize. Tu ai împins-o în groapă lângă fiară?

Isolda a clătinat din cap a dezaprobare, dar se vedea limpede că nu era deloc surprinsă.

Ishraq s-a întors spre Freize.

— Mă tem că da.

Ralph Fairley, ținându-și soția pe după mijloc și cu celălalt braț pe Tomas de după umeri, s-a uitat la Ishraq și a întrebat-o:

— De ce-ai făcut asta? Ai primejduit viața soției mele și chiar viața ta. Dacă te-ai fi înșelat și ea ar fi fost rănită, gloata ar fi tăbărât pe tine. Să fi fost ea atacată și ucisă de fiară, sătenii te-ar fi omorât și ți-ar fi aruncat trupul în groapă, să fie mâncat de lup.

— Știu, a răspuns Ishraq. Dar în clipa când mi-am dat seama că este fiul vostru și știind că îmi vor porunci să trag în el, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Isolda a început să râdă și și-a îmbrățișat prietena.

— Numai tu puteai să faci una ca asta! a exclamat ea. Numai tu puteai să te gândești că nu mai era nimic de făcut decât să arunci o femeie cumsecade într-o groapă cu o fiară!

— Era vorba de dragoste, a spus Ishraq. Știam că el avea nevoie de dragoste. Știam că ea își iubea fiul. Și tu știai asta,

i-a spus Ishraq lui Freize. Știai că numai dragostea poate trece dincolo de învelișul cel mai respingător.

Freize a scuturat din cap și a ieșit afară, în lumina lunii.

— Să fiu al naibii! a rostit el către cerul care începea să se lumineze. Să fiu al naibii și iar al naibii dacă pricep ce e în capul femeilor.

***

În dimineața următoare, se uitau toți cum episcopul pleca însoțit de alaiul său, cu preoții în frunte, călare pe catârii lor albi, cu cărturarii care duceau cărțile lor și secretarii care deja așternuseră pe hârtie și copiaseră predica despre fiul risipitor, despre care s-a spus că a fost desăvârșită.

— A mișcat profund, i-a spus Luca episcopului la plecare. Am consemnat-o în raportul meu. Am și citat unele părți din ea. A fost înălțătoare și convingătoare.

Imediat după plecarea acestuia, au mâncat de prânz și au poruncit să li se scoată caii în curtea grajdului. Freize i-a arătat lui Ishraq calul ei gata înșeuat și cu frâul pus.

— Fără șa cu pernă, a zis el. Știu că-ți place să călărești singură. Și Dumnezeu mi-e martor că ești în stare să ai grijă de tine, ba chiar și de cal, aș zice eu.

— Dar vreau să merg lângă tine, dacă-mi dai voie, a spus ea.

Freize s-a uitat la ea cu ochii mijiți, încercând să-și dea seama dacă glumește.

— Nu, a răspuns el după o clipă de gândire. Eu sunt un biet servitor, iar tu ești o domniță. Eu am să merg în spate.

— Freize... dar eu n-am vrut nici o clipă să te jignesc...

Când a văzut surpriza și mâhnirea de pe chipul ei, a zâmbit satisfăcut.

— Acum vezi și tu, a croncănit el victorios. Acum vezi și tu cum ce pățești dacă dai de pământ cu un bărbat cumsecade – dacă îmbrâncești femei cumsecade în groapa fiarelor.

Ești din cale-afară de crudă, aș zice eu. Prea încăpățânată, aș mai spune. Prea mândră ca să-i fii unui bărbat iubită sau nevastă cumsecade. Cred că vrei cu tot dinadinsul să mori fată bătrână. Dacă nu cumva arsă pe rug ca vrăjitoare, așa cum era s-o pățești.

Ea a ridicat mâinile în sus în semn că se predă.

— E clar că te-am supărat..., a dat ea să zică.

— Să știi că da, a întrerupt-o Freize, ținându-se bățos. Și de-aia am să merg în spate, ca un servitor, iar tu n-ai decât să mergi în față, ca o domniță strașnică și cu nasul pe sus, ca o femeie care nu știe rostul ei pe lume și nici pe-al altora. O femeie care dă cu bărbații de pământ și cu femeile în groapa fiarelor și stârnește tot felul de necazuri. Tu ai să mergi în față, țanțoșă ca un episcop, și-om vedea noi cine va fi mai fericit.

Ishraq a plecat capul sub potopul de vorbe, apoi a încălecat pe cal fără să răspundă. Era limpede că nu te puteai înțelege cu Freize cât timp era furios.

Isolda a ieșit din han și Freize a ajutat-o să urce în șa, apoi a ieșit și Luca însoțit de fratele Peter.

— Încotro? l-a întrebat Ishraq pe Luca.

Acesta a urcat pe cal și a venit lângă ea.

— Cred că spre răsărit, a răspuns el. Apoi uitându-se la fratele Peter: Așa este?

Fratele Peter și-a pipăit buzunarul hainei în care ținea scrisoarea.

— Pe scrisoare spune „nord-est", dar abia mâine dimineață, la Pescara, dacă dă Domnul și ajungem acolo, o voi deschide.

— Primim o altă misiune? a întrebat Luca.

— Da, a răspuns fratele Peter. Acum știu doar că trebuie să ajungem la Pescara, nu și ce poruncă vom primi și încotro ne vor fi îndreptați pașii.

S-a uitat spre Isolda și Ishraq.

— Să înțeleg că domnițele vor călători împreună cu noi până la Pescara?

Luca a încuviințat din cap.

— Și acolo ne vom despărți? a insistat fratele Peter.

— Aș vrea eu mai repede, a spus Freize cocoțat pe piedestalul pentru încălecat, ca să strângă mai bine chinga, apoi a urcat pe cal. Că poate i-o veni vreun gând să mă arunce în râu – sau în mare, când om ajunge acolo, și de bună seamă că ar fi în stare, dacă și-ar pune în minte una ca asta.

— Ne despărțim când vor găsi alți tovarăși de drum, oameni de încredere, a spus Luca. Așa ne-am înțeles.

Dar și-a mânat calul lângă Isolda și a pus mâna peste mâinile ei, în care fata ținea hățurile.

— Vrei să rămâi cu noi? a întrebat-o el încet. Cât timp avem același drum.

Din zâmbetul cu care i-a răspuns, a înțeles că accepta.

— Rămân cu voi, a promis ea. Cât timp avem același drum.

Micul alai format din Luca și Isolda, fratele Peter și Ishraq, urmați de Freize, înconjurat de caii lui iubiți, a ieșit la trap din curtea hanului, fără să știe încă încotro vor ajunge ori ce urma să facă, și a pornit-o către nord-est, spre Pescara – și spre ce îi aștepta mai departe.

NOTA AUTOAREI

A fost o mare bucurie pentru mine să scriu această carte și sper că și voi ați citit-o cu aceeași plăcere cu care am scris-o eu. Luca Vero este un personaj pur imaginar, la fel Isolda și Freize. Personajul Ishraq, deși inventat, a fost inspirat de numeroși bărbați și femei care au avut curajul de a se aventura în lumea creștină, deși aparțineau altor religii: evrei, musulmani, unii chiar din ținuturi mai îndepărtate.

Ce înseamnă această carte pentru voi, dragi cititori, rămâne să decideți singuri. Mulți o vor citi, sper, de plăcere și cu plăcere și se vor bucura să se alăture unor personaje tinere, înflăcărate, care călătoresc într-o lume necunoscută, unde se confruntă cu propriile temeri și unde ajung să-și cunoască propriile forțe. Poate că unii dintre cititori vor să afle mai multe despre lumea Ordinului Întunericului.

Ordinul Întunericului este inspirat de Ordinul Dragonului, întemeiat în secolul al XV-lea și care a avut ca scop ocrotirea creștinătății de expansiunea Imperiului Otoman, ce părea de neoprit. Unul dintre personajele care își vor face apariția în poveste în volumele viitoare a fost introdus în acest Ordin de către tatăl său încă de când era copil, pentru ca mai târziu să devină comandantul său, luptător la hotarele lumii creștine.

Misiunea încredințată lui Luca – aceea de a găsi semne care prevesteau sfârșitul lumii – este o versiune fictivă a neliniștii resimțite de majoritatea creștinilor după căderea Constantinopolului. Apariția a tot felul de fenomene ciudate pe tot cuprinsul Europei din acea vreme arată că oamenii se temeau că multe se puteau

întâmpla – și chiar se întâmplau. Totodată, a fost o perioadă când superstițiile erau în floare. Oamenii credeau cu tărie că mai exista o altă lume, nevăzută, întrezărită uneori, care adesea le amenința viața. Pentru noi, cei care astăzi trăim într-o lume în care încercăm să măsurăm și să înțelegem totul, e greu de imaginat cum era să nu ai o explicație pentru fenomene obișnuite cum ar fi boala, tunetul sau eclipsa, în timp ce existența îți este zdruncinată de moartea cuiva drag, casa se cutremură din cauza unui tunet sau ziua se face noapte când luna acoperă soarele.

Isolda este o fată obișnuită din vremea aceea, soarta ei fiind hotărâtă doar de tatăl ei, iar după moartea acestuia, de fratele ei sau de un alt bărbat care îi era rudă. Din punct de vedere legal, ea nu avea dreptul să vândă ori cumpere pământ sau o proprietate și tot ce moștenea revenea automat soțului ei, prin căsătorie. Practic, ea nu avea drepturi: tatăl sau soțul avea dreptul legal să o bată; putea să aibă sau nu grijă de ea, după dorință. În aceste condiții, probabil că viața la mănăstire era de preferat în locul unui soț abuziv – și așa a ales Isolda. Într-o mănăstire, exista posibilitatea unei cariere (cum este cazul maicii econoame, care intră de mică în viața monahală și avansează în funcție) și șansa de a-ți organiza viața după regulile stricte ale ordinului. Aici multe femei se bucurau de educație aleasă și multe trăiau o experiență religioasă profundă.

La fel se întâmpla și cu băieții provenind din familii sărace, care aveau șanse la o viață mai bună dacă erau acceptați într-o mănăstire, iar unul ca Luca – înzestrat cu calități ieșite din comun – ar fi avut putut deveni cu ușurință slujbașul sau secretarul unui nobil care își alegea administratorii din rândurile Bisericii. Dacă Luca ar fi rămas în sânul Bisericii, ar fi putut deveni un înalt demnitar bisericesc. Fratele Peter este un astfel de prelat; deși dintr-o familie săracă, el crește în sânul Bisericii. Luca nu va urma aceeași cale fiindcă descoperă multele înșelătorii din bisericile medievale. Oamenii doreau să vadă miracole, drept care clericii mincinoși le ofereau rămășițe de sfinți care n-aveau cum să fie adevărate, ori statui care lăcrimau, dar care nu erau în realitate decât niște jucării mecanice contrafăcute. Am amintit doar câteva dintre superstițiile vremii, promovate de Biserică pentru a stoarce bani de la credincioși.

Freize este, la prima vedere, un băiat sărac obișnuit. El intră la mănăstire ca mirean – nu călugăr, ci persoană care pur și simplu muncește la mănăstire la fel cum ar fi muncit într-o casă de nobili. Are darul de a ști cum să se poarte cu animalele și o judecată sănătoasă. În lumea medievală, el ar fi fost extrem de sărac. Dacă n-ar fi reușit să găsească un loc de muncă la mănăstire, probabil că ar fi fost nevoit să muncească la câmp și ar fi fost considerat servitor, un fel de proprietate a vreunui nobil înstărit care stăpânea totul pe domeniul lui.

Ishraq este, poate, cel mai neobișnuit personaj dintre toate. Adusă în Europa din Orientul Mijlociu de către Lordul Lucretili, ea a fost crescută ca însoțitoare și protectoare a fiicei acestuia, fiind instruită în tehnici de luptă, medicină și în alte discipline. Ea rămâne la periferia societății, ca fiind eretică. În epoca medievală, creștinii considerau necredincios pe oricine nu accepta Biblia alături de ei, iar sufletul necredinciosului era condamnat să ardă în iad. Dacă cineva voia să o condamne pentru erezie, ea putea fi arsă pe rug de către Biserică, dar, cât timp nu-și făcea dușmani, putea să rămână în societate, chiar dacă oamenii o tratau ca pe o curiozitate. Foarte probabil că în Europa existau mult mai mulți eretici – mauri, africani și oameni de alte rase și religii – decât s-a spus.

Dacă doriți să aflați mai multe despre cadrul istoric al acestei povești, cu detalii minunate despre cum se încălțau și se îmbrăcau oamenii în epoca medievală, ce mâncau, cum se spălau și cum făceau curte unei femei – aproape orice! –, vizitați site-ul www.orderofdarkness.com. Sau puteți căuta și singuri; multe lucruri despre care am vorbit aici se găsesc în alte cărți sau pe Internet. De asemenea, există și câteva informații pe care profesorii le pot prezenta elevilor la orele de curs și care pot fi descărcate de pe www.orderofdarkness.com sau www.simonandsuchster.co.uk.

De ce această carte este diferită de romanele mele istorice? În general, romanele istorice se bazează pe tot ce știm despre o persoană reală, despre viața ei și epoca în care a trăit. Cartea de față are în vedere patru personaje pur fictive și lumea în care trăiesc ele. Ea reflectă realitatea istorică a epocii lor, însă, firește, doar

niște eroi imaginați pot avea o existență atât de palpitantă! De ce am scris această carte? Nu pentru că aș fi renunțat să mai scriu biografii romanțate – am mai publicat o carte în acest an, *Fiica eminenței cenușii*, dar m-am gândit că ar fi amuzant să scriu ceva cu rădăcini foarte exacte în cronici istorice. Am scris-o din plăcere și sper să vă placă și vouă.

PHILIPPA GREGORY
Februarie 2012
Anglia

În colecția BIBLIOTECA POLIROM,

seria ACTUAL

vor apărea:

Madeline Miller, *Cântul lui Ahile*
Sofi Oksanen, *Purificare*
Kevin Powers, *Păsările galbene*

www.polirom.ro

Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: martie 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail : office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel. : (021) 313.89.78 ; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 Iaşi
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA